

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXI • Núm. 1.068 • 225 ptes. / 1,35 euros

9 • març • 2000

«La persona que camina en l'amor,
ni es cansa, ni cansa»
St. Joan de la Creu

Quaresma, camí de conversió

«Convertiu-vos i creieu
en la bona nova»
(Mc 1:15)

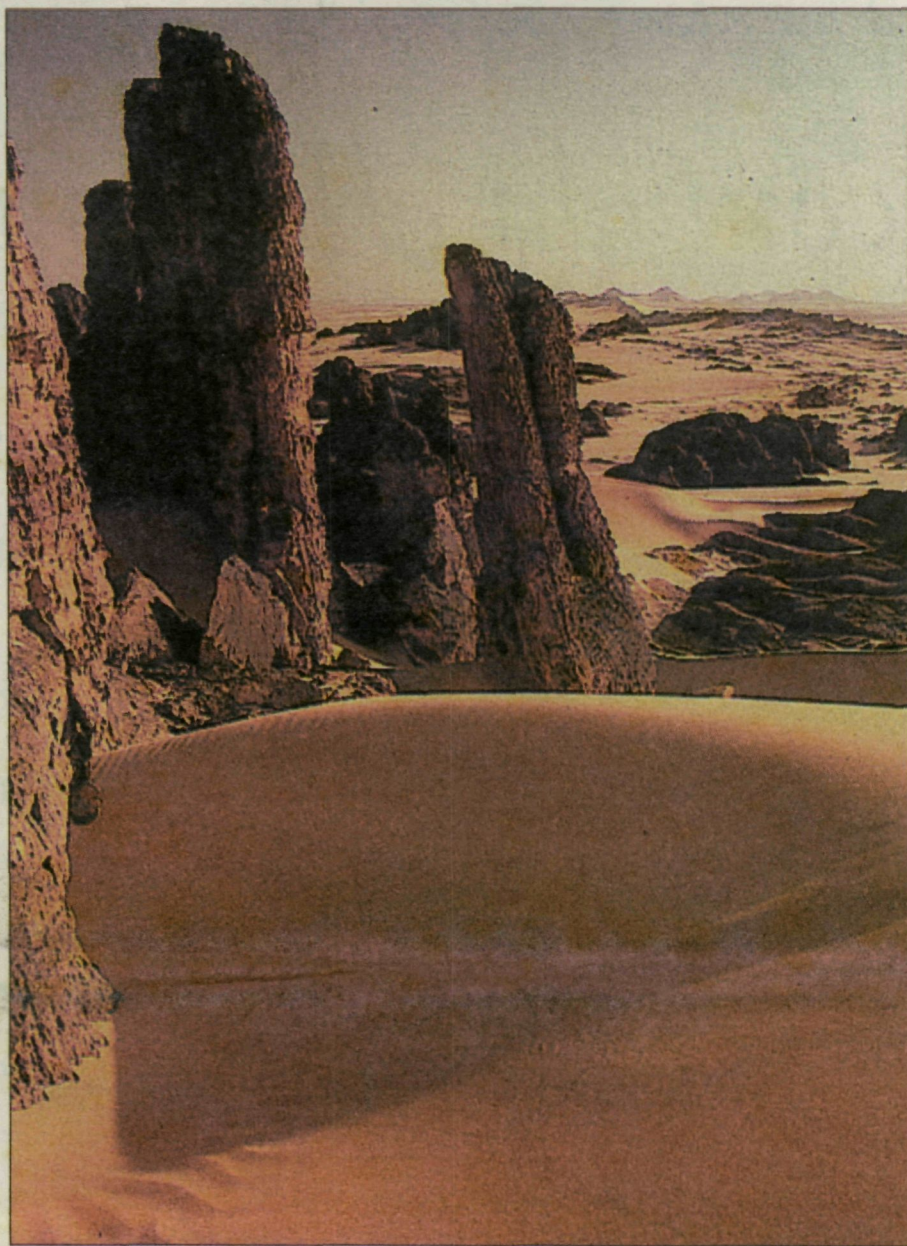
Aquesta Quaresma jubilar no és una data més al calendari litúrgic, sinó que, com insisteix a repetir un cop i un altre el Sant Pare, «representa el punt culminant del camí de conversió i reconciliació que el Jubileu, any de gràcia del Senyor, proposa a tots els creients per renovar la pròpia adhesió a Crist i anunciar, amb ardor renovat, el seu misteri de salvació».

La Quaresma és una ruta vers la Pasqua, vers la plenitud d'aquest home nou que neix dels cors penedit i abandonats a la voluntat del Pare. És un temps propici per purificar el passat i encarar el futur,

un temps de gràcia que l'Església convida a aprofitar molt especialment en aquest any sant. Durant 40 dies el cristià és cridat a un «pelegrinatge pel desert», on ha de descobrir les seves limitacions, renunciar al pecat i emprendre una recerca del do de l'amor de Déu.

El mateix Joan Pau II aprofitarà aquest temps quaresmal per viatjar a Terra Santa, el lloc més important de tota la història cristiana de salvació. Des d'allà tornarà a cridar «al perdó i a la reconciliació els fills de Déu i tota la humanitat».

Pàg. 2, 3, 5 i 6



Il·lustració: Germans de Sant Joan de Déu

Compromís ciutadà per a la condonació del deute extern

El 12 de març del 2000 no hi haurà tan sols unes eleccions generals a l'Estat espanyol. A la sortida dels col·legis electorals hi haurà unes altres urnes que demanaran el vot ciutadà amb l'objectiu de condonar el deute extern dels països més empobrits i endeutats. Es tracta d'una iniciativa solidària de la Xarxa Ciutadana per a l'Abolició del Deute Extern. Aquesta consulta no tindrà valor jurídic, però sí que pot tenir un gran valor moral i de pressió. Al llindar del tercer mil·lenni i en l'any del Jubileu, en què el protagonista és el perdó, es demana la llibertat per a mil milions de persones. Un compromís d'ajuda amb els habitants del Tercer Món.

Pàg. 29 i 30

SANTUARIS

Aquesta setmana visitarem
el santuari de Bastanist
a la Cerdanya.



Pàg. 20-21

El Papa visita els llocs de la revelació

Del 24 al 26 de febrer Joan Pau II va visitar Egipte. D'aquesta manera feia realitat el seu somni de peregrinar als llocs de la revelació. Abans de sortir de Roma, el Papa va viatjar espiritualment als llocs que va trepitjar Abraham, «el nostre Pare en la fe», davant la impossibilitat de desplaçar-se a Ur dels Caldeus, a causa dels

problemes i traves imposades pel govern iraquià. A Egipte, el Sant Pare va convidar a viure els deu manaments i va fer una crida sincera al diàleg entre les religions. La propera etapa del pelegrinatge jubilar del Pontífex serà Terra Santa, durant l'última setmana de març.

Pàg. 7

Sumari

- | | |
|---------|--|
| Pàg. 10 | Mons. Monteiro, nou nunci a l'Estat espanyol |
| Pàg. 17 | Mn. Busto, elegit consiliari general de Minyons Escoltes |
| Pàg. 18 | Lleida: s'edita un mapa de les diòcesis catalanes |
| Pàg. 19 | 900 anys de Santa Eulàlia de Provençana a l'Hospitalet |
| Pàg. 22 | Exposició del patrimoni artístic diocesà a Tortosa |

Editorial

La Quaresma ens convida a la conversió

Aquest dimecres (de Cendra) començarem el temps quaresmal, els quaranta dies de preparació per viure intensament la Setmana Santa i, per tant, la joia pasqual. És molt probable que molts ciutadans del carrer no se n'hagin adonat, fins i tot alguns amb un nivell cultural mitjanament alt. I això que venim d'una gran festa, que sembla que cada vegada va a més, com ho és el Carnestoltes, que és com un semàfor que indica que darrere hi ve un temps «de purificació i penitència».

El Carnestoltes s'ha convertit en una festa gran de la societat, fins i tot moltes escoles i algunes empreses obsequien aquests dies amb un «pont laboral» perquè els alumnes o els treballadors puguin gaudir més amplament d'aquesta celebració i fins i tot puguin marxar a altres terres a celebrar-ho. Tot i la rellevància que ha anat adquirint aquesta festa, no es troben referències pràcticament enlloc a la Quaresma, com si fossin dues realitats que no tinguessin res a veure. No cal ser creient, ni practicant, per saber mínimament els motius i els orígens de la celebració del Carnestoltes i el seu lligam amb l'arribada de la Quaresma. Com en altres festes populars (sants patrons o festes locals) molta gent les celebra, però no sap ben bé què està celebrant.

Molts mitjans de comunicació tampoc hi col·laboren gaire, no s'informa ni religiosament ni culturalment de l'arribada de la Quaresma. Curiosament quan arriba la festa d'alguna religió minoritària a casa nostra com pot ser el Ramadà, gairebé tothom en dona constància en els seus informatius: «Avui comença per als musulmans el temps del Ramadà» i normalment hi afegeixen un bon reportatge sobre com celebren els fidels d'aquesta religió aquest temps que manté moltes semblances amb l'esperit de la Quaresma.

Totes aquestes constatacions, són conseqüèn-

cia una vegada més de la «secularització» de la societat i dels nostres canals d'informació públics i privats, però en alguns casos hem de parlar més explícitament de «descristianització» perquè altres religions a vegades queden més ben parades.

Els bons cristians practicants, no podem contagiar-nos d'aquesta indiferència o ignorància (sense mala intenció) de molts dels nostres veïns. La Quaresma és un temps profund de conversió, de desig de millorar la nostra vida de cristians, de renunciar a moltes coses innecessàries, no pel fet de renunciar en si mateix, sinó perquè ens ajuda en la nostra vida espiritual.

La Quaresma no és un temps per al desànim, per enfonsar-se, per a la depressió en contemplar la nostra feblesa i la nostra misèria humana. Tot al contrari, és un temps que ens estimula a la nostra superació, a lluitar per deixar enrere la nostra vida de pecat i arribar a la Pasqua amb l'esperit renovat, amb un cor net i purificat, per viure després amb intensitat la celebració de la resurrecció de Crist la nit de Pasqua.

La Quaresma és un temps dur, exigent, com ho van ser aquells quaranta dies per al mateix Jesús al desert, però és un temps necessari, que ens posa cara a cara amb les nostres temptacions humanes, i que ens anima a poder-les vèncer, com ho va fer el Crist temptat per Satanàs.

Per això l'Església ens recorda, a més de les tradicionals pràctiques quaresmals, l'oració, el dejuni i l'almoina, la participació en el sagrament de la Reconciliació, si cal d'una manera més intensa i profunda de com ho fem habitualment, amb una bona preparació, un llarg examen de consciència, per atansar-nos amb tranquil·litat al confessor i gaudir del perdó misericordiós de Déu i dels consells sacerdotals per millorar els aspectes de la nostra vida que ens aparten de la voluntat del Senyor.

Sumari



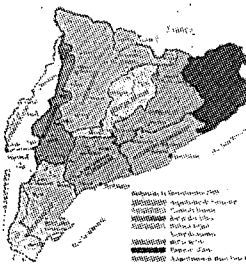
10

Mons. Monteiro, nou nunci a l'Estat espanyol



17

Entrevista: Mn. Busto, elegit consiliari general dels Minyons Escoltes



18

Lleida: s'edita un mapa de les diòcesis catalanes



19

900 anys de l'església de Santa Eulàlia de Provençana a l'Hospitalet



22

Exposició del patrimoni artístic diocesà a Tortosa

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Glòria Carrizosa (coordinació), Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, SES ILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Oriol Camps, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Antoni Reig, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: Catcris@idgrup.iberetnet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Elena Garcia, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per



Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 11.180 ptes.

Resta d'Europa: 21.684 ptes.

Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.

Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

Ruta cap a la Pasqua

■ El 8 de març, Dimecres de Cendra, s'inicia la Quaresma, temps de conversió i de reconciliació

«La Quaresma de l'Any 2000 constitueix per excel·lència el temps favorable, el dia de la salvació, l'ocasió propícia per reconciliar-nos amb Déu.» Aquestes paraules pertanyen al missatge quaresmal del Sant Pare i deixen molt clara la importància que des de l'Església es vol atorgar a aquest període de preparació de la Pasqua.

El papa Joan Pau II és el primer que es disposa a viure intensament aquest moment i a aprofitar-se de tota la gràcia que Déu anhela vessar per als seus fills. El Sant Pare viatjarà durant aquesta Quaresma jubilar al bressol del cristianisme, a Terra Santa. La seva preparació de la Pasqua se centrarà sobretot en un emocionant pelegrinatge a Jerusalem, el lloc més important de tota la història de la salvació, des d'on realitzarà una crida «al perdó i a la reconciliació als fills de l'Església i a tota la humanitat».

Amb aquest viatge, el Papa vol donar a conèixer la gran importància que s'ha d'atorgar durant aquest temps a aquesta peregrinació del cor que ens porta a l'encontre amb Déu. Joan Pau II també anima els cristians a acompanyar aquest pelegrinatge interior amb un pelegrinatge exterior a algun dels llocs assenyalats per l'Església com a privilegiats per a la trobada amb la divinitat. Peregrinar a Jerusalem, a Roma o als santuaris particulars de cada diòcesi és una bona manera de preparar-nos per viure aquesta Quaresma jubilar amb tota l'energia que es mereix.

Així ho ha entès Ferran Singla, diaca de Santa Maria del Pi, que el dia 26 de març, precisament quan el Sant Pare acaba el seu viatge a Terra Santa, iniciarà una peregrinació des del Caire, i seguint tota la ruta de l'Èxode, fins a Jerusalem. Singla espera amb impaciència el viatge i el vol viure com una ruta cap a la Pasqua, com «una oportunitat única de reviuere la Quaresma amb els esdeveniments que passen durant la vida de Jesús». Tampoc els mancarà desert, ja que una de les parades serà al Sinaí, on està previst que un dels pelegrins, el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Joan-Enric Vives, presideixi una eucaristia amb marcat accent quaresmal.

Amb la Quaresma s'inicia un pelegrinatge de 40 dies a la recerca del do més gran que tot home pugui rebre, el do de l'amor de Déu. És una ruta cap a la Pasqua, cap a l'encontre amb la divinitat, cap a la vida en plenitud. És el temps litúrgic escollit especialment per purificar la nostra ànima i donar veritable sentit a la reconciliació.

«Per a mi, el punt culminant de la Quaresma serà Jerusalem, on espero reviuere els grans esdeveniments de la mort i resurrecció del Senyor», explica entusiasmat el diaca de Santa Maria del Pi. La seva meta és el Calvari, on Jesús va viure la creu en solitud i on es va gestar el gran triomf sobre el pecat. Singla reconeix, tanmateix, que la Quaresma es pot viure perfectament a Barcelona, «però als Llocs Sants és més bonic, més impactant, és on històricament van passar els esdeveniments de l'Evangeli».

Camí de conversió

Un altre dels llocs privilegiats per viure de forma diferent aquesta Quaresma i any



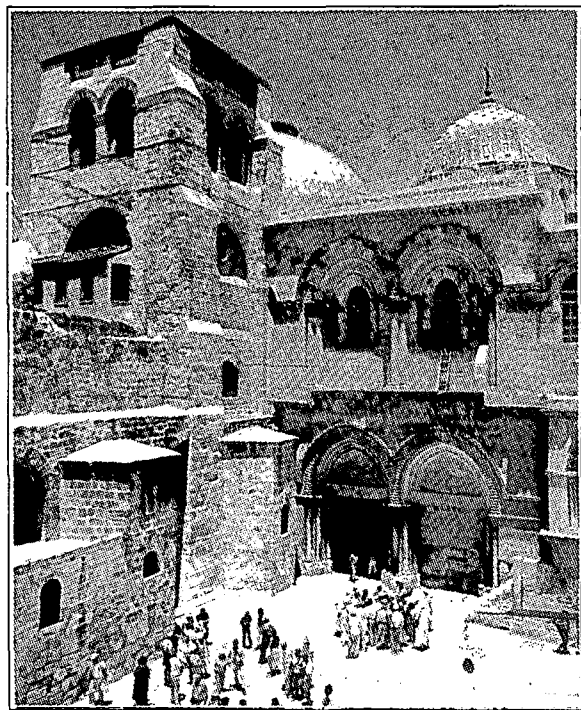
Basílica de Sant Pere del Vaticà.

jubilar és Roma, des d'on Joan Pau II exerceix el seu ministeri com a Vicari de Crist. Des d'allà el Papa no ha deixat un sol moment d'insistir perquè aquest temps quaresmal que ara comença no signifiqui una data més en el calendari litúrgic, sinó que veritablement representi «el punt culminant del camí de conversió i reconciliació que el Jubileu, any de gràcia del Senyor, proposa a tots els creients». Viki González,

seglar de la parròquia de Santa Isabel d'Aragó i Sant Joaquim, espera tornar a escoltar paraules similars quan al seu viatge a la capital italiana el Sant Pare els rebí en audiència general des del seu balcó de la plaça de Sant Pere.

Viki peregrina a Roma del 10 al 13 de març. Ja ho va fer aquest estiu a Fàtima i Santiago, d'on es va endur una forta vivència interior del perdó xacobeu. A Roma, explica Viki, a més a més de rebre el do de la indulgència, «espero bàsicament sentir-me Església i estar a prop del qui és representant de Crist. Trobar-me amb el Papa, esperar-lo, veure'l encara que sigui de lluny, és una cosa que em crea moltes expectati-

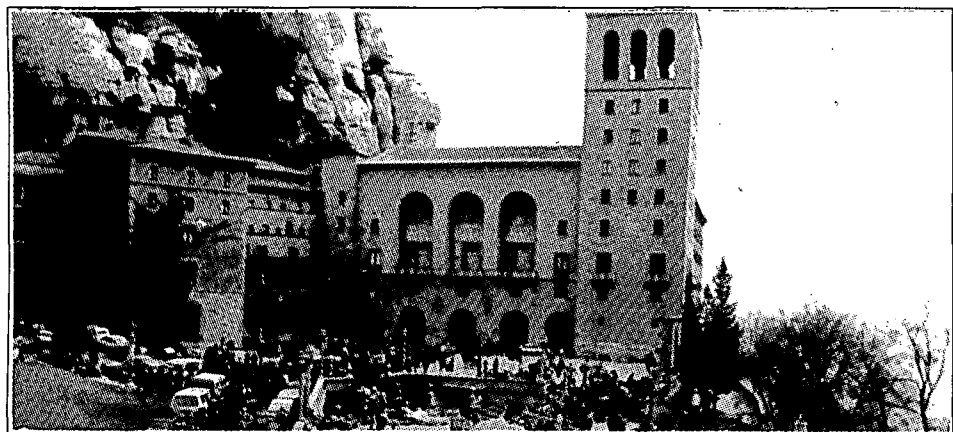
ves». Té clar que no va en viatge turístic, sinó que desitja viure a fons el sentit del pelegrinatge, «d'itinerància de la vida». A més a més, el prelat que organitza el viatge, el P. Alberto Ruiz, intenta dotar de contingut i de fonamentació teològica tota la peregrinació, la qual «no resulta sona, per pura pietat popular, sinó que permet viure una experiència bonica i a més a més fonamentada».



Església del Sant Sepulcre, a Jerusalem.

Un gran al·licient d'aquesta Quaresma jubilar és la possibilitat de rebre el do de la indulgència. En ella es realitza la màxima expressió d'aquest perdó i aquesta reconciliació a què Déu ens crida. Una de les formes d'obtenir-la és la peregrinació a Roma, Terra Santa, o a algun dels santuaris diocesans autoritzats per l'Església.

A l'arquebisbat de Barcelona seran molts els pelegrins que aprofitin aquest temps quaresmal per anar a la recerca del do de la indulgència al santuari per excel·lència de Catalunya, Montserrat. La Pastoral de Joves de la demarcació del Baix Llobregat, el Penedès i el Garraf, com moltes altres, també han preparat una pujada a aquest santuari maria com a gran esdeveniment jubilar i quaresmal. El coordinador de joves d'aquesta demarcació, Mn. Joan-Pere Pulido, explica el sentit d'aquesta gran trobada juvenil: «Volem que els joves visquin l'esperit del pelegrinatge, per buscar Déu i rebre el do de la indulgència.» Per això, només es necessita «tenir ganes de fer experiència, de fer pròpia la vivència jubilar». No mancarà el to festiu ni l'alegria del Jubileu, a més a més de dedicar també un temps a la feina i a l'aprofundiment en el missatge de Jesús. Mn. Pulido s'accontentaria que aquesta trobada servís als joves per interpel·lar-se sobre la seva fe i per preguntar-se sobre el que Jesús significa per a ells. Serà el dia 18 de març, sumits en plena Quaresma jubilar, i servirà de preparació comunitària per viure amb més entusiasme i interès el gran misteri pasqual. (S.G.)



Santuari de la Mare de Déu de Montserrat.

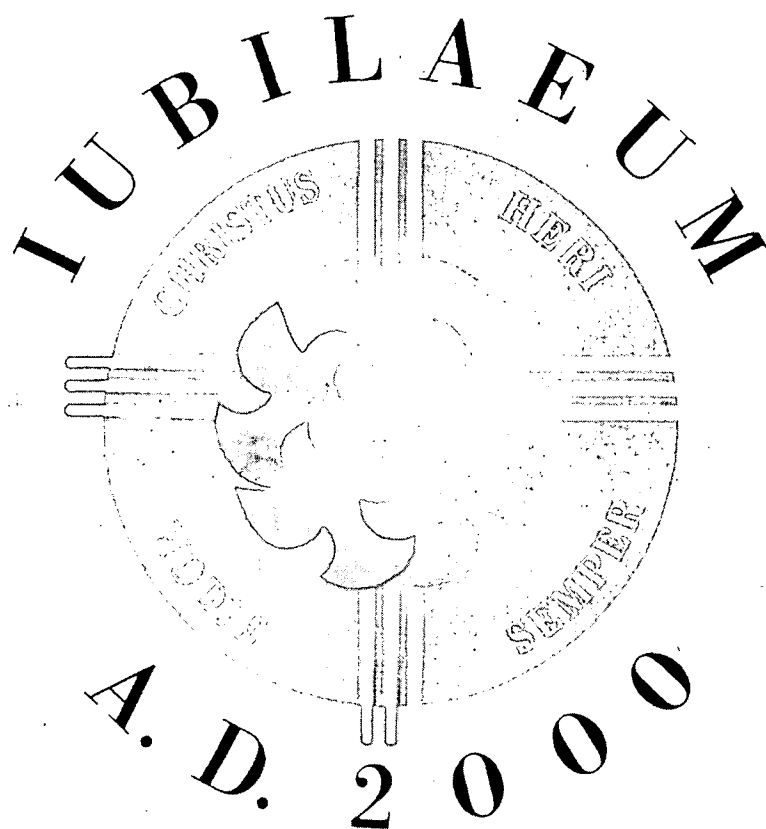
Propostes per a una Quaresma jubilar

No hi ha receptes màgiques per viure la Quaresma, com tampoc no n'hi ha per viure la fe. De totes formes, el mateix Jesús i la tradició al llarg de 2.000 anys han anat mostrant alguns camins que poden facilitar aquesta vivència. En aquesta Quaresma jubilar l'Església realitza una sèrie de propostes en aquest sentit:

- **Més atenció a la Paraula de Déu, especialment l'Evangeli de Joan, que es va donar aquest any a les diferents diòcesis.
- **Més atenció a la pregària i a la vida sacramental, sobretot al sagrament de la Penitència i de l'Eucaristia.
- **Més atenció al testimoni cristià des del propi estat de vida.
- **Més atenció a l'acció solidària, caritativa i ecumènica.

ARQUEBISBAT DE BARCELONA

Comissió Diocesana per al Jubileu del 2000



PELEGRINATGE JUBILAR

DIOCESÀ A ROMA

amb motiu del Gran Jubileu

Mes de maig del 2000

Presidit pel cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona

ROMA / SUBIACO / PORT D'ÒSTIA

Opció A: Autocar, del 15 al 22 de maig

Opció B: Avió, del 16 al 21 de maig

Les inscripcions són obertes

Demaneu informació a: la vostra parròquia, centre de culte, comunitat, moviment, associació... i també als Amics de Catalunya Cristiana.

Amb l'assistència tècnica de:



MERCATRAVEL S.A.

A la recerca de l'home nou

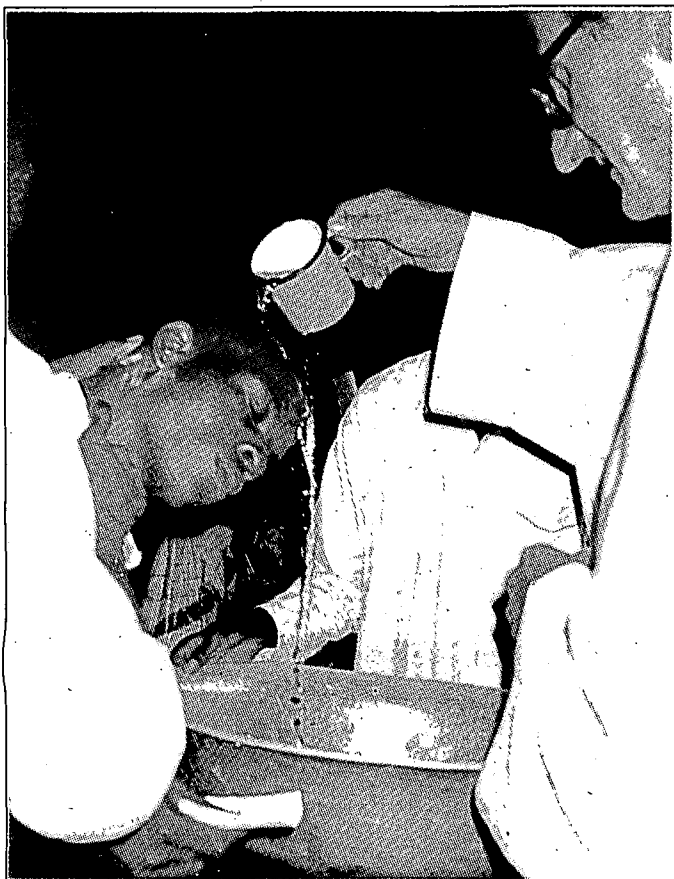
■ Un jove africà de la presó de la Trinitat fa viu el missatge quaresmal en rebre el Baptisme i la Primera Comunió

El Sant Pare no deixa d'insistir una i altra vegada perquè aquesta Quaresma jubilar impliqui una conversió del cor. Conversió no significa cap altra cosa que canviar de vida, canviar el nostre cor i girar-lo vers el del Déu que és Amor. Una cosa tan senzilla no ho és tant ja que

exigeix ànimes despreses i disposades a un seguiment radical de Jesús i del seu Evangeli.

Déu crida, això és indubtable, però la sordesa humana cada cop és més pronunciada. La conversió implica dir sí a una pregunta molt concreta, però moltes vegades molesta: em vols seguir?

La resposta no admet ambigüitats, ha de ser clara i decidida, com la que el 27 de febrer passat va pronunciar Joseph, un jove intern de la presó de la Trinitat, quan va rebre el sagrament del Baptisme i va passar oficialment a formar part de l'Església catòlica.



Serveis Penitenciaris no permet publicar fotografies de la cerimònia, però no va ser gaire diferent d'aquesta.

En la seva expressió, en la seva mirada, en la seva forma infatigable d'agrair les coses, és una mostra ambulante del gran Amor que Déu sent pels seus fills. Ell mateix l'ha experimentat i per això no pot més que contagiar-lo a tothom que es creua pel seu camí. Hi ha qui diu que els miracles no existeixen, però Joseph és un exemple clar que no tenen raó. Aquest jove de Sierra Leone, intern de la presó de joves de la Trinitat, va rebre el 27 de febrer passat de mans del pare mercedari José María Carod el Baptisme i la Primera Comunió. Tots els que hi van poder assistir saben molt bé que allò va ser un miracle, un regal del mateix Déu, que aquell dia es va voler apropar amb una tendresa especial al seu fill Joseph i a tots els que amb ell entonaven un Magníficat per la seva immensa misericòrdia.

Miquel i Josep Maria, padrins de Joseph, encara no han acabat d'assimilar tanta emoció viscuda al llarg d'aquests últims mesos i que es va concretar en el gran dia

del Baptisme i la Primera Comunió del seu catecumen. Des que va arribar a la presó, aquest jove africà ha viscut la seva pròpia Quaresma, incomprensible a estones, però que amb el temps ha anat entenent. Sense saber espanyol, en un país estranger i amb tot el que implica ser a la presó, Joseph ha hagut de lluitar molt per no perdre la seva integritat i conservar les esperances. El temps lliure de què es disposa a la presó ell l'ha dedicat sobretot a la lectura i la meditació de la Bíblia i a l'assistència assídua a les activitats de capellania. «S'ha alimentat interiorment i se li nota un creixement personal», assegura algun voluntari. És fàcil, doncs, entendre què vol dir quan des de la seva tremenda senzillesa explica que «Jesús sap per què sóc aquí, ha estat una oportunitat per seguir-lo, per batejar-me i entrar a formar part de la gran família catòlica».

Testimoni evangèlic

Formar part de l'Església és una idea que li rondava des que era un infant, però les circumstàncies familiars i l'aparició de nombrosos problemes en la vida l'apartaven d'aquesta possibilitat. Malgrat que la seva família practicava el vudú, ja des de petit un dels seus tutors el va iniciar en la lectura de la Bíblia i en el coneixement del missatge de Jesús. Ben aviat naixeria en ell una set de Déu que ha anat prenent forma amb el temps i que fa poc s'ha concretat en un lloc tan particular com és el de la presó.

«La seva fe és una mica

primitiva, però molt sana, i molt poc o gens contaminada per conceptes intel·lectuals», afirma Miquel, orgullós per haver tingut l'oportunitat de guiar aquest jove vers la fe. I és que Joseph, amb la seva experiència, també ha sembrat ja el seu grànet de sorra a favor de l'evangelització. El seu testimoni, tan senzill, però alhora tan complex, ha tocat el cor de moltes persones i ha avivat la fe de molts interns i voluntaris que en Joseph han vist realitzada una promesa de salvació. «Cerquem en la nostra vida coses extraordinàries que ens provin l'amor de Déu, i la majoria de les vegades no ens adonem que aquest amor es dona a conèixer en les coses més senzilles, com és el cas del Baptisme i de la Primera Comunió de Joseph. Ha estat una de les coses més emocionants de la meua vida!», balboteja Elisabeth, una de les voluntàries.

Aquesta vivència tan forta, tan impensable, entronca molt bé amb el que Joan Pau II espera que signifiqui per als cristians aquesta Quaresma jubilar. El Sant Pare no deixa d'encoratjar la humanitat perquè tingui en compte la invitació de tornar a la casa del Pare, el qual «ens espera amb els braços oberts per transformar-nos en signes vius i eficaços del seu amor misericordiós». Joseph, en un any tan important com aquest, ha dit sí a aquesta invitació. Un sí que no ha estat forçat per ningú, que neix del descobriment en el cor d'aquest jove d'una clara convicció, que «Jesús és bo, em dona la pau», acaba expressant en un castellà molt bàsic, però que parla per si mateix. (S.G.)

«Gràcies, Senyor, per la vida de Joseph!»

Diumenge 27 de febrer del 2000

Ha estat meravellós, inabastable! M'és impossible de trobar paraules que ho puguin definir. Avui, a la presó, a les 11.30 del matí, un noi negre de Sierra Leone, Joseph, ha estat batejat i ha rebut la Primera Comunió. La cerimònia s'ha fet dintre de l'eucaristia. Els seus companys de la presó l'hi han acompanyat. I quin acompanyament! Genial! Quin goig! Silenci, pregària, cants, aplaudiments... Senyor, quin regal!

Jo em sentia petit, indigne, indefens, nerviós. A Joseph el veia gran, digne, valent, serè. Allà, davant meu, amb els seus padrins a dreta i esquerra. Orgullós de ser protagonista. I quin protagonista! Talment com si l'amor de Déu en ple es fes visible i es plasmés en el seu rostre de pau, somrient.

Diverses vegades m'he emocionat. Sí. He hagut de tallar, o aturar, perquè les llàgrimes m'anaven a brollar. De felicitat, d'agraïment, de plenitud.

Mai no havia batejat més que infants. Mai no havia batejat a la presó. Preciós!

Per moments he sentit el mateix que el dia de

la meua ordenació sacerdotal.

Els voluntaris: genial, avui s'ha demostrat que hi ha alguna cosa més que un equip: una comunitat que acull, que s'alegra, que gaudeix amb la festa de Joseph. Preciós, preciós, preciós!

Gràcies, Senyor, gràcies per aquests presents. Gràcies per la vida de Joseph.

I en acabar la celebració Joseph ha cercat un per un tots els voluntaris per donar-los la mà i dir-los en un anglès espanyol: «Gracias, musas gracias.» I el seu somriure, i la seva felicitat, s'encomanava. Avui, a la presó, hi ha hagut festa grossa. Molt grossa. Tant que fins i tot hem oblidat que estàvem tancats. Perquè l'emoció de tothom, la proximitat, l'homenatge dels seus companys, s'ha palpat, s'ha viscut amb intensitat, amb AMOR.

Gràcies, Déu meu, per aquest respir enmig de tants tràfecs carceraris, enmig de tantes injustícies, de tants fracassos, de tanta ràbia. Gràcies per aquest dia de Tabor enmig de l'infern carcerari.

P. José María Carod, OM



M^a Teresa Valentí DESCUBRIR Y DISCERNIR

Receptius i sensibles al do

Una ajuda per integrar l'afectivitat en la vida, perquè, centrats d'una manera madura en Jesús, siguem més receptius i sensibles als seus dons. 144 pàg. 1.350 ptes.



narcea, s.a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Galí, 9 - 28039 Madrid
Tel. 915 546 102 i 915 546 484 - Fax 915 546 487
narcea@informet.es www.narceaediciones.es

«Sense pregària, difícilment sentirem la necessitat de reconèixer el nostre pecat»

■ El P. Joaquim Coll és religiós filipó des de fa 57 anys

La Quaresma d'aquest any jubilar és un temps molt propici per viure amb intensitat el sentit del perdó i de la reconciliació. Déu ens crida insistentment a la conversió del cor i ens demana una aposta radical pel seu seguiment. No el preocupa la nostra feblesa, el nostre pecat, només vol perdonar-nos i donar-nos a conèixer tot l'amor que

el Pare bo demostra pel seu fill pròdig. Aquesta paràbola és el paradigma de la quaresma interior a la qual tots som cridats. Però per perdonar, abans ens hem de deixar perdonar.

El sagrament de la reconciliació és la manera humana de dir sí al perdó del Pare, de reconèixer la nostra debilitat i de posar-la a mans del que tot

ho pot. El pare Coll tot això ho sap molt bé, no en va, fa més de 50 anys que administra aquest sagrament. Els filipons van arribar a Gràcia a finals del segle passat amb aquesta missió, i des de llavors no han deixat de mostrar en tot moment una actitud paternal i acollidora envers tots aquells que s'han volgut apropar al confessional.

—Per què cada cop s'acudeix menys al sagrament del Perdó?

—No es pot donar cap explicació exhaustiva a això, però el que és bastant evident és que ens trobem en un període de forta crisi espiritual en el món. Molts prescindeixen de tantes coses. Cal reconèixer-ho amb molta serenitat d'esperit, però avui dia ha baixat tot, i la negligència de molts cristians en el compliment de la seva vida religiosa cada cop és més gran. En el cas del sagrament del Perdó tot això queda ben reflectit, hi ha hagut una disminució notable de persones que es confessen habitualment, això no és com abans. Si jo abans dedicava llargues estones a la confessió, actualment jo hi sóc, perquè crec que haig de ser-hi, però la gent són els que no hi són. Crec que arreu es deu notar aquesta disminució important d'acostarse al sagrament de la Penitència.

—Pot tenir-hi alguna cosa a veure la devaluació que hem fet d'aquest sagrament?

—Ho hem fet una mica estàndard, hi vaig, em confesso i ja està. Potser no s'ha assolit un èxit més gran perquè s'ha anat una mica enrere en aquest sentit. La profunditat de pensament que va tenir Nostre Senyor en constituir el sagrament del Perdó és molt més gran. Les confessions haurien de ser preparades en una celebració que cadascú es fes personalment, agafant l'Es-critura, i que de debò aquella lectura, aquella pregària, permetés veure tot el que el Senyor diu respecte de l'amor que ens té i el perdó que vol donar-nos. Això enriqueix força i il·lumina l'esperit. A més, quan un mateix ho prepara, tot és diferent.

—Els «detractors» cristians de la

confessió diuen que es confessen personalment amb Déu.

—Confessar-se amb Déu és una cosa molt maca i útil, però la gràcia del sagrament és portar una realitat que Déu ens ha donat perquè a través d'aquest sagrament la nostra vida d'exigència cristiana sigui més gran. Des del moment que Jesucrist va donar un sagrament que tingués cura de portar el perdó i la reconciliació amb Déu Nostre Senyor de manera molt especial, vol dir que això deu ser molt bo. Un pot demanar perdó a Nostre Senyor i és molt bo que es faci, però ell mateix ens dona mitjans de salvació, i un d'ells és el sagrament de la Reconciliació, com a acció del mateix Crist que actua sobre la nostra vida.

—També es fuig cada cop més del concepte de pecat.

—És clar, de fet, estem perdent la consciència cristiana. La consciència de pecat ve d'un cultiu de la vida cristiana, d'un estar a prop del Senyor, de la pregària... i això ja no es fa.

—Com es pot arreglar tot això?

—Cal primerament entrar en aquesta consciència de la nostra feblesa i de saber que necessitem un ajut per viure una vida



El pare Coll mostra envers l'altre una actitud paternal i acollidora, pròpia de l'escola de sant Felip Neri.

cristiana més exigent. Cal una actitud humil de cor davant de Déu Nostre Senyor, per demanar la gràcia de viure l'exigència cristiana que ja ens aporta el Baptisme. Per provocar aquests sentiments cal inevitablement la pregària. Sense pregària, difícilment sentirem la necessitat de reconèixer el nostre pecat. I malgrat que el que realment és important és sentir-se fill de Déu, això implica alhora sentir-se feble, i per tant pecador...

—És llavors quan pren vertader sentit el sagrament?

—La confessió, en deixar-te amb un cor net, et dona més força per poder complir allò que el Senyor et demana. És un sagrament que et restableix envers l'exigència cristiana. A més, sentir-se perdonat implica també agrair Déu Nostre Senyor aquest do del perdó i ens fa desitjar que tothom ho senti. Alhora ens fa sortir el nostre sentit més evangelitzador i apostòlic...

—Molt joves d'avui en dia al·leguen vergonya per justificar el seu rebuig a la confessió.

—S'ha de tenir la valentia de superar aquesta vergonya. Al principi es pot passar una mica de mal moment, però després

un reconeix la sort d'haver-ho fet. En aquests moments, a més, l'actitud dels sacerdots, en general, és molt acollidora, o almenys s'intenta, i per això no cal tenir massa vergonya. Abans hi havia un altre estil. Jo en els 57 anys de capellà diria que he estat en una escola bona, a Sant Felip Neri, amb un estil que no era de fer por a la gent, sinó que com tot l'esperit de sant Felip Neri, l'estil ha estat molt acollidor.

—El fet d'administrar aquest sagrament i poder absoldre els pecats representa una gran responsabilitat, és cert?

—Sí, és clar, però és molt maca la responsabilitat de poder donar l'absolució. I també és maca la responsabilitat de qui rep el perdó, de qui rep la gran gràcia de Déu, com diu Jesús: «Aixeca't i no hi tornis.» Rebre aquest apropament del Senyor és molt bonic. A més hi ha una part final de la confessió que és molt important, que és donar gràcies d'haver-la rebut. Saber veure la gran gràcia que estic rebent, perquè realment se'ns dona l'oportunitat d'exercir un amor més gran, una caritat perfecta.

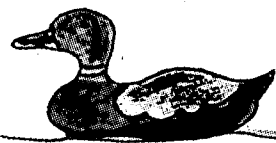
—Què opina de les pràctiques comunitàries de la confessió?

—Si aquesta és amb la rebuda personal del sagrament, ni que sigui breu, però que de debò confessis tu, ho trobo excepcionalment bo. Si és una celebració preparada, enriqueix molt el sentit de la confessió com a sagrament i com a acció de Crist que ve a renovar la teva vida, emmarcat en un clima de germanor, de sentir-nos tots junts pecadors i perdonats a la vegada. Això és d'una gran riquesa. Quan, en canvi, no hi ha confessió personal i es fa absolució general, el sagrament perd tot el seu sentit.

—Quina periodicitat recomana per rebre aquest sagrament?

—Avui dia la meua recomanació seria que la gent, per aprofitar la gràcia del Senyor, rebés el sagrament del perdó mensualment. Sento que la gràcia del sagrament és bo aprofitar-la, i crec que, mensualment, el fet de fer una mica de control i de repàs de la nostra manera de fer ens pot ajudar a tirar endavant. De fet, ja fa temps, quan la gent pietosa tenia costum de confessar-se setmanalment, jo i d'altres sacerdots vam fer una experiència d'allargar aquesta periodicitat per sortir d'una excessiva ansietat que a vegades provocava la confessió setmanal. Vam intentar educar la persona en aquest sentit, i l'educació era allargant el període entre confessions, que en aquell temps va ser molt innovador.

Reportatge: Samuel Gutiérrez



**ASSOCIACIÓ
CULTURAL HARMONIA**

CURSET DE PATCHWORK

Confecció de peces per a la llar
(vànoves, coixins, etc.) fetes amb retalls de roba.

Dijous de 10.00 a 13.00 h. d'abril, maig i juny

Preu: 4.000 ptes. mensuals

Tel. 934 900 323 - 933 523 350

c/ Marquès de Sentmenat, 26, entl. 1a - 08014 Barcelona
Autobusos: 15, 43, 54, 59. Metro: Plaça del Centre (línia verda)

Egipte

església en el món

Pelegrí rere les petjades de Déu

■ Joan Pau II compleix el somni de trepitjar la península del Sinaí

EL CAIRE.— Del 24 al 26 de febrer el Papa va visitar Egipte. El seu objectiu va ser dur a terme la seva somniada peregrinació rere els indrets de la revelació. En aquesta visita, el Sant Pare va convidar a viure els deu manaments i va proclamar una crida sentida al diàleg entre les religions. La pròxima etapa del pelegrinatge jubilar del Pontífex serà Terra Santa, durant l'última setmana de març.

Abans d'emprendre el viatge, Joan Pau II va viatjar espiritualment als indrets que va trepitjar «el nostre Pare en la fe» davant de la impossibilitat de desplaçar-se a Ur dels Caldeus, a causa dels problemes i de les traves imposades pel govern iraquí. Tot va començar amb la salutació del Papa als 12.000 pelegrins reunits a la plaça de Sant Pere i va acabar amb la commemoració de les actuals terres iraquianes a la sala de les audiències. La trobada va assolir una emoció particular quan es van unir a Roma, per via satèl·lit, els cristians iraquians reunits a la catedral de

al Palau dels Esports del Caire, amb la participació de 20.000 persones, entre elles els cristians sudanesos que han trobat a Egipte refugi davant de la política d'islamització del règim de Khartum. La missa es va celebrar segons el ritu llatí, però va incloure cants coptes, lectures en àrab i un cant de comunió armeni.

El Papa va fer una crida a la cooperació i la unitat dels cristians, així com a viure l'esperit dels deu manaments. El Pontífex va assenyalar que en aquest any jubilar «hem de cercar cada cop amb més ardor de prosseguir decididament pels camins de la unitat volguda per Ell i pels seus deixebles, en esperit de confiança i de fraternitat». També va recordar el passat intel·lectual i espiritual de l'Església a Egipte, la unitat dels cristians i la necessitat de promoure relacions d'amistat amb els musulmans, i col·laborar tots plegats per la construcció i el desenvolupament del país. Al final de l'eucaristia, Joan Pau II va tenir unes paraules de record per a Nigèria i Moçambic.

Un altre moment destacat de la visita va ser la trobada ecumènica a la nova catedral copte-catòlica de Nostra Senyora d'Egipte, per proclamar la urgència de la unitat. Ja que un dels arguments que separen els catòlics dels ortodoxos és la concepció del primat de Roma, Joan Pau II va ser molt clar i directe: «Allò que està relacionat amb la unitat de totes les comunitats cristianes forma part explícitament de les preocupacions del bisbe de Roma» i va suggerir de discutir seriosament la forma en què és exercit el primat pontifici: «Que l'Esperit Sant ens doni la seva llum, il·luminant tots els pastors i els teòlegs de les nostres esglésies, perquè puguem cercar junts les formes en què aquest ministeri pugui realitzar un servei d'amor, reconegut pels uns i pels altres.»

Als peus del Sinaí

El punt culminant del viatge va ser la commemoració pública de la revelació del nom de Déu a Moisès i el lliurament de les taules de la llei, a la península del mont Sinaí, on s'aixeca el monestir de Santa Caterina. Allà va ser rebut per l'abat grecoortodox, l'arquebisbe Damianos, i la comunitat de 23 monjos. Cal assenyalar que la decisió de la comunitat d'acollir el Papa va suscitar certa controvèrsia en l'Església grecoortodoxa. Damianos va ser un amfitrió amable i va dirigir un llarg discurs de benvinguda al Papa, tot i que ni ell ni els seus van pregar amb el visitant perquè «encara no hi ha plena comunió eclesial». Sobre el monestir, el Papa va expressar el desig que continuï sent «un far que crida les esglésies perquè es coneguin millor i tornin a descobrir la importància que té tot allò que ens uneix en Crist».

Joan Pau II va visitar la biblioteca del monestir i la basílica de la Transfiguració, on es va aturar de forma particular davant de les relíquies de santa Caterina i davant de les arrels de l'esbarzer ardent on Moisès va rebre els deu manaments.

La visita al Sinaí va ser un moment molt emotiu per al Sant Pare: «Avui, amb gran goig i profunda emoció el bisbe de Roma és un pelegrí al mont Sinaí, atret per aquesta muntanya santa que s'alça com a monument majestuós a allò que Déu hi ha revelat. Aquí ha revelat el seu nom! Aquí ha donat la seva llei, els deu manaments de l'Aliança!» En aquest sentit, va destacar l'actualitat i el valor del decàleg: «Els deu manaments no són la imposició arbitrària d'un Senyor tirànic. Són l'única base autèntica per a la vida (...); salven l'ésser humà de la força destructiva de l'egoisme, de l'odi i de l'engany. Deixen al descobert totes les falses divinitats que el redueixen a l'esclavitud: l'amor per si mateix fins a excloure Déu, la cobdícia de poder i de plaer que altera l'ordre de la justícia i degrada la nostra dignitat humana i la del nostre pròxim. (...) Els manaments són la llei de la llibertat: no la llibertat per seguir les nostres passions cegues, sinó la llibertat d'estimar, de triar el bé en cada situació.» (C.C.)



Joan Pau II saluda el patriarca copteortodox Stephanos II.

Sant Josep de Bagdad. Joan Pau II va destacar que, caminant rere «les petjades d'Abraham», s'aprèn a avaluar les exigències d'una actitud de fe autèntica i s'experimenta el dinamisme de la iniciativa divina, que tindrà en Crist el seu punt d'arribada.

El 24 de febrer el Pontífex va arribar a Egipte, on va ser rebut pel president Hosni Mubarak, de qui va lloar el compromís per la pau en la nació, així com el paper «ben conegut» que ha desenvolupat per promoure la pau a l'Orient Mitjà. El viatge va incloure una trobada amb el patriarca copteortodox el papa Shenouda III i el gran imam de la mesquita i de la Universitat Al-Azhar Mohammed Sayed Tantawi. La primera benvinguda d'Egipte a un Papa va quedar marcada per la denúncia de tot fonamentalisme religiós: «Tots nosaltres hem de treballar per reforçar el compromís creixent a favor del diàleg interreligiós, un gran signe d'esperança per als pobles del món», va assenyalar el Sant Pare.

Per primera vegada es va celebrar una eucaristia massiva fora d'una església, en un indret públic. Va tenir lloc

Som al 2000! L Any del Jubileu

Casa d'Espiritualitat del
SANTUARI DEL MIRACLE



Aquest any té una particular significació per als cristians: celebrem els 2000 anys del naixement de Jesucrist. L'Església celebra un gran Jubileu amb l'objectiu, proposat pel Papa Joan Pau II, de: "confirmar i enfortir la fe i el testimoni dels cristians". Fem nostre aquest objectiu de testimoniatge evangelitzador.

Per a Matrimonis

■ RECÉS, CAP DE SETMANA

Del 7 al 9 d'abril

Director: P. Jordi Castanyer, monjo.

Entre tots fem que aquest any que celebrem els 2000 anys del naixement de Jesucrist, sigui un "veritable any de gràcia" per a tothom. Uns dies de recés seran una experiència personal enriquidora.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS
I RESERVES:

CASA D'ESPIRITUALITAT
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)
Tel: 973 48 00 45
Fax: 973 48 02 43



Espanya

Càritas espanyola llença una campanya d'ajuda per a Moçambic

MADRID.— Càritas de Moçambic està treballant en la distribució d'aliments i medicaments, i ja ha habilitat refugis temporals per als damnificats. Més de 200.000 persones han perdut les seves cases. Des de Càritas espanyola es demana ajuda per a les víctimes de les inundacions de les últimes setmanes.

Càritas espanyola ha enviat una primera aportació de 13 milions de pessetes destinades a l'ajuda humanitària d'emergència per a la població de Moçambic, afectada pel cicló *Eline* y les pluges incessants del mes de febrer. Carluccio Giannini és el responsable de Càritas espanyola per a Àfrica subsahariana i constata que «la situació és dramàtica. Es com el diluvi universal. El perill no s'ha aturat. Els morts augmenten. Hi ha brots de còlera i de malària. El més dramàtic és que no hi havia prou helicòpters per al rescat de les persones que estaven a les teulades, als arbres, etc. perquè els helicòpters s'havien de destinar a repartir els aliments». L'única manera, de distribuir aliments, medecines, roba i productes de primera necessitat és per via aèria o marítima: «No hi ha prou helicòpters ni barques. Des de Moçambic es fa una crida des-

esperada per aconseguir transport, però és molt difícil. La comunitat internacional diu que no pot enviar helicòpters per salvar vides perquè Moçambic és molt lluny. Tot i això, sí que hi ha helicòpters per a Angola i la seva guerra. Angola també és lluny d'Europa», ironitza Giannini.

Càritas de Moçambic treballa organitzant els camps de desplaçats. Giannini destaca que Càritas col·labora braç a braç amb l'administració, l'Església catòlica, l'anglicana, la protestant «i sobretot subratlla la tasca amb la comunitat musulmana, perquè la necessitat ha fet que hi hagi molta comunió entre tots».

Des de Càritas espanyola s'agraeix a la societat la resposta solidària a la tragèdia que es viu al país africà i s'assenyala que l'ajuda econòmica és la més efectiva en aquests moments. Les aportacions es poden fer a través de "la

Caixa" número de compte: 2100-0965-51-0200078299.

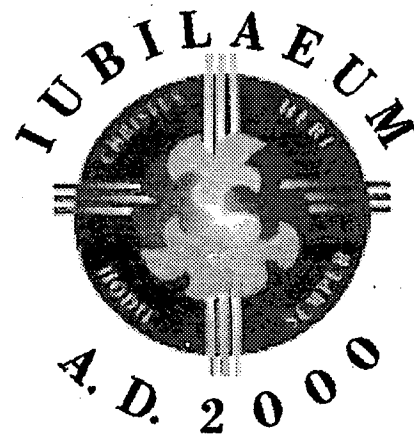
Per la seva banda, la Comunitat de Sant Egidí també ha posat en marxa una campanya d'ajuda a Moçambic. La comunitat té un llaç en aquest país des de fa més de 20 anys. Va participar en la mediació per al procés de pau a Moçambic, que va culminar amb la signatura a Roma de l'acord general de pau el 4 d'octubre del 1992. Actualment compta amb més de 500 membres de Moçambic que treballen en els camps de la infància i de les presons. Per a l'ajuda immediata la Comunitat de Sant Egidí a Barcelona i a Manresa recull roba, mantes, menjar... i també diners que es poden ingressar a "la Caixa" número de compte: 2100-3000-10-2201666250.

Moçambic té una renda per càpita de 90 dòlars (14.090 pessetes) i és un dels països amb més deute extern. La devolució del deute representa cinc vegades el que el govern de Moçambic inverteix en educació, i set vegades el que gasta en salut.

**Rosa María Jané
Chueca**

El rector de Lourdes visita Torreciudad

TORRECIUDAD.— El 29 de febrer el P. Patrick Jacquín, rector del santuari de Lourdes, va visitar el santuari de Torreciudad. El P. Jacquín es va mostrar favorable a l'increment de les relacions amb el Pilar de Saragossa i Torreciudad, que formen amb Lourdes una Ruta Mariana. El rector de Lourdes va expressar el seu convenciment que l'any jubilar suposi «un augment dels pelegrins a tots els santuaris» i va destacar que «en tota peregrinació i més encara en el marc de l'any jubilar, la litúrgia ocupa un lloc essencial». Lourdes rep anualment cinc milions de pelegrins i espera un increment durant l'any 2000, amb motiu del Jubileu i de les peregrinacions d'altres països cap a Roma i Terra Santa, que facin escala a la ciutat francesa. Els preparatius jubilars a Lourdes van destacar, segons el seu rector, tres dimensions: «Primer, la peregrinació a peu cap al santuari, de la mateixa manera que Crist ha marxat per venir cap a nosaltres, a visitar els necessitats. A més, hi ha el misteri de la visitació; per acostar-nos als que pateixen, de manera que els que arribin dediquin temps al servei dels que ho necessiten. Per fi, la tercera dimensió, Crist present a l'eucaristia, i la seva preparació amb el sagrament de la Penitència.» (M.G.)



L'anagrama de l'Any Jubilar, plastificat o en tela, es pot reproduir a mida considerable i resulta molt apte per ser exposat a esglésies o llocs semblants, com a recordatori constant per als fidels. Qui estigui interessat a adquirir-lo pot contactar amb Mn. Carles Mundet, tel. 972 214 667, a/e: cmundet@grn.es

VATICÀ

Temps d'aprofundir en les ensenyances del Concili Vaticà II

ROMA.— Recentment s'ha celebrat a Roma un simposi per avaluar el Concili Vaticà II, 35 anys després de la seva celebració. En aquesta trobada han participat unes 250 persones i ha reunit cardenals, bisbes, teòlegs i laics qualificats. La necessitat de reflexionar de nou sobre el Concili amb motiu del Jubileu ha estat posada de manifest pel Papa en la *Tertio millennio adveniente*. Joan Pau II ha reconegut en aquest simposi que cal continuar aprofundint en les ensenyances d'aquella assemblea conciliar: «S'obre davant dels nostres ulls una nova estació: és el temps d'aprofundir en les ensenyances conciliars, el temps de la collita del que van sembrar els pares conciliars.» En el simposi el Papa ha contestat que el Concili va ser «una experiència de fe» de l'Església que es va abandonar a Déu, «sense reserves amb l'actitud de

qui confia i té la certesa de ser estimat». De manera que, «qui vulgui acostar-se al Concili prescindint d'aquesta clau de lectura es veuria privat de la possibilitat de penetrar en el seu esperit profund». Segons el Pontífex, «els pares conciliars es trobaven amb un autèntic desafiament: comprendre més íntimament, en un període de canvis ràpids, la naturalesa de l'Església i la seva relació amb el món per establir una oportuna actualització». Recordant que ell també va ser participant del Concili ha manifestat que «vam acceptar aquell desafiament i vam respondre-hi buscant una comprensió més coherent de la fe. El que vam fer amb el Concili va ser manifestar que també l'home contemporani, si vol comprendre's a fons a si mateix, necessita Crist i la seva Església, que continua en el món com a signe d'unitat i de comunió». (Zenit)

MÈXIC

Conversió per resoldre la crisi social

MÈXIC D.F.— Davant de la crisi que afecta la zona, el bisbe de Tapachula (Chiapas), Mons. Felipe Arizmendi Esquivel, ha demanat als seus feligresos que no facin cas a aquells que «prediquen la violència, la falta de respecte a allò que és aliè, la mentida, la drogoaddicció, el recurs a les armes, l'explotació dels indígenes i dels treballadors migrants guatemaltencs», sinó que segueixin l'Evangeli. Segons el bisbe, amb la conversió «el nostre comportament ha de canviar necessàriament, ja que no podem

seguir amb els mateixos costums d'abans. (...) Hi haurà un Mèxic nou si els líders socials defensen els drets dels pobres, sense llançar-nos a bloquejos de carreteres, a obstruccions de la vida ciutadana i a accions il·lícites, que els exposen a repressions no sempre pacífiques i moderades». El prelat va recalcar que aquest Mèxic només serà possible quan els governants, els polítics i els dirigents i els qui tenen càrrecs d'importància es dediquin veritablement al servei dels altres. (ACI)

XINA

Arrestat un bisbe de 81 anys

PEQUÍN.— Un arquebisbe de l'Església catòlica clandestina i perseguida a la Xina ha estat arrestat per les autoritats xineses. Es tracta de l'arquebisbe Yang Shudao, de 81 anys, de l'arxidiòcesi de Fuzhou, a la província oriental de Fujian. Encara no s'han fet públiques les acusacions en contra seva. Mons. Shudao va ser arrestat i condemnat a 30 anys de presó el 1955. Alliberat el 1981, després d'haver passat a la presó 26 anys, va tornar a ser condemnat el 1988. Des d'aleshores ha patit tot tipus de controls i vexacions. Al nombre de bisbes arrestats, amb ell ja són vuit els bisbes fidels al Papa detinguts, cal sumar-hi el cas de molts altres que viuen sota llibertat vigilada. (Zenit)

Espanya

Mons. Uriarte demana construir la pau des de l'Evangeli

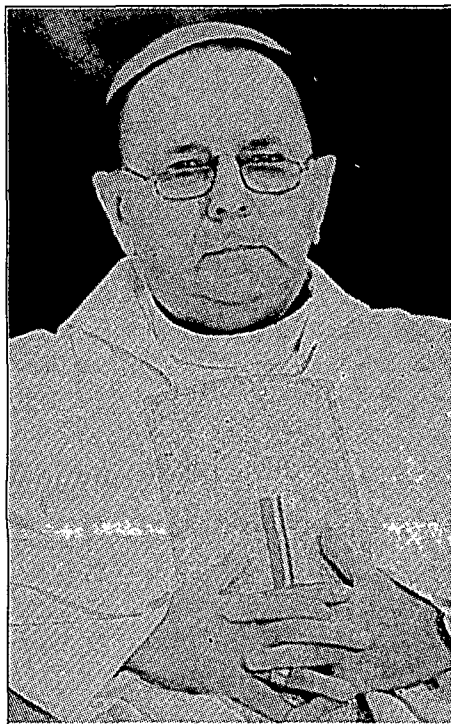
■ El nou bisbe de Sant Sebastià elogia Mons. Setién

SANT SEBASTIÀ.— El 27 de febrer, a la catedral del Bon Pastor de Sant Sebastià, Mons. Juan María Uriarte rebia el bàcul i el relleu episcopal de mans de Mons. José María Setién, com a símbol de la successió en el càrrec de bisbe de Sant Sebastià. En la cerimònia van ser-hi presents el cardenal

arquebisbe de Madrid i president de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), Antonio M. Rouco, el vicepresident i cardenal arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, i l'antic president de la CEE i exarquebisbe de Madrid, el cardenal Ángel Suquía.

Mons. Uriarte es va comprometre, en l'homilia de l'eucaristia d'inauguració del ministeri episcopal al capdavant de l'Església de Sant Sebastià, a defensar el valor de la vida humana, a promoure el diàleg allí on es fomenti l'enfrontament, a encoratjar la llibertat on imperi la coacció, a afavorir el perdó on s'alimenti l'odi: «Enmig d'un poble plural i solcat pel conflicte, la nostra Església diocesana té la vocació de ser un teixit conjuntiu que faciliti l'aproximació mútua de les persones i dels grups i faci possible cada vegada més el consens social bàsic per a una convivència respectuosa i pacífica.» El camí per arribar a la pau passa per la pregària, l'educació, el diàleg, la trobada i la resolució d'una «manera fraterna de les tensions de caràcter cultural i polític que pugui existir també en el si de la comunitat eclesial».

Segons Mons. Uriarte, l'Església, com a portadora de l'Evangeli, ha de fer front a dos esculls: la insensibilitat humana i el naufragi d'alguns valors ètics fonamentals. «La sensibilitat generada per la vivència de l'Evangeli ens conduirà a afectar-nos i a mobilitzar-nos pel sofriment dels malalts, l'atur, la crisi familiar o la presó i per la pena dels que ploren els seus difunts, arrabassats a causa de les desgràcies naturals, els accidents fatals o la violència terrorista», va subratllar. Davant de les persones que omplien la catedral, va recordar l'aflicció provocada per l'últim atemptat d'ETA, que «ha assestat un bon cop al nostre sistema democràtic».



Mons. Uriarte, durant la presa de possessió.

El prelat va explicar que «aquest núvol de patiment és un clam que ha de despertar en els creients una actitud evangèlica: la misericòrdia. El mateix evangeli ens donarà el coratge moral per insuflar al nostre poble grans valors, avui deficitaris, com el respecte a la vida humana des del primer instant fins a l'últim alè, la solidaritat amb tots els desheretats de la terra, la vivència de la sexualitat al servei de l'amor responsable, el reconeixement efectiu de la dona i la cura exquisida de la naturalesa».

Mons. Uriarte va constatar que «anunciar la fe, pacificar aquest poble torbat i humanitzar la societat són tasques que ens desborden per tots costats». No obstant això, va encoratjar els diocesans a confiar en Déu.

Evangelitza la diòcesi

El nou bisbe va voler recordar la seva trajectòria de vuit anys com a bisbe de Zamora: «El mateix Esperit que em va endinsar en els viarans d'una diòcesi de Castella em submergeix ara a les aigües del l'Església de Guipúscoa.» Mons. Uriarte va destacar, davant dels seus nous diocesans, la tasca del fins ara bisbe de Sant Sebastià, Mons. José María Setién: «No cal dir que hem de reconèixer i d'agrair, en el seu comiat, la seva doctrina lúcida sovint mutilada i deformada, el seu lliurament generós, la seva fortalesa per suportar la contrarietat i la maledicència injusta, la seva pietat senzilla i sòlida, el seu amor inequívoc a l'Església!»

Mons. Uriarte va assenyalar els pilars del seu treball pastoral: la fe i l'amor a Jesucrist. En aquest sentit, va mostrar la seva preocupació per enfortir la diòcesi en la fe: «A molts llocs d'Europa, ser creient s'ha fet especialment difícil, gairebé culturalment estrany, sobretot per a les noves generacions. També al País Basc experimentem amb una cruesa dolorosa la crisi d'una fe sovint debilitada, vacil·lant, empobrida, defallent. Aclarir-la per la formació, vivificar-la per la pregària, verificar-la amb la conducta i testificar-la amb perseverança, amb llibertat i amb pau d'esperit serà l'afany que compartiré amb tots els meus col·laboradors. No hi ha res més necessari per a una Església com el fet de deixar-se evangelitzar i acceptar, amb els pulmons ben oberts, l'oxigen de la fe.» (C.C.)

Mons. Amigo, Fill Predilecte d'Andalusia

SEVILLA.— L'arquebisbe de Sevilla, Mons. Carlos Amigo Vallejo, va rebre el 28 de febrer el títol de Fill Predilecte d'Andalusia, amb motiu del Dia d'Andalusia. D'aquesta manera, Mons. Amigo es converteix en la primera persona no nascuda a la comunitat andalusa (és natural de la població val·lisoletana de Medina de Rioseco) que rep aquesta distinció i és el primer eclesiàstic que obté el reconeixement màxim que concedeix la Junta d'Andalusia. Mons. Amigo va néixer el 1934 i des del 1982 és arquebisbe de Sevilla. El 1973 va ser nomenat arquebisbe de Tànger, on va destacar per la seva activitat a favor del diàleg interreligiós i l'ecumenisme. Autor de nombrosos llibres, articles i cartes pastorals, és membre de les Acadèmies de Bones Lletres, de Medicina i de Belles Arts de Sevilla. Ha presidit la Comissió Episcopal de Bisbes i Superiors Espanyols, i la Comissió per al V Centenari d'Amèrica. Actualment presideix la Comissió de Missions. Pertany a l'orde franciscà i durant gairebé les dues dècades al capdavant de l'arquebisbat de Sevilla, s'ha distingit especialment pel seu compromís personal i institucional amb Andalusia, així com per la seva implicació en la vida ciutadana, la seva preocupació pels problemes socials (especialment l'atur i la droga) i el seu coneixement i la seva comprensió de la religiositat popular. (Odisur)

Les Franciscanes de la Immaculada s'estableixen a Kenya

MADRID.— La congregació de les Franciscanes de la Immaculada s'establiran a Kenya, davant de la petició d'ajuda feta pel bisbe de la diòcesi d'Eldoret, de la qual formaran part. Així, les religioses Evangelina Arroyo i Estela George fundaran a Kenya la primera comunitat a Àfrica. Recentment les Franciscanes de la Immaculada han creat una nova comunitat a Hondures que se suma a les que tenen a d'altres països llatinoamericans com Xile, Veneçuela i el Perú. La congregació té diverses cases a la Comunitat Valenciana, Madrid, Saragossa, Valladolid, Màlaga i Càceres. A més, de les cases d'Iberoamèrica, també en tenen a Roma, Portugal i l'Índia, on atenen set leproseries. (SIC)

Un espanyol, bisbe prelat al Brasil

MADRID.— L'agustinà recol·lecte Jesús M. Cizaurre Berdonces ha estat nomenat pel Papa bisbe prelat de Cametá, a l'Estat de Pará (Brasil).

Aquesta prelatura es va crear el 1952, sufragània de l'arquebisbat de Belem do Pará, encomanada a la congregació de la Missió, els pares paüls. Té una extensió de 50.648 quilòmetres quadrats, amb una població de 420.000 habitants. Disposa de 7 parròquies i 500 esglésies i capelles, centres missioners, 7 sacerdots seculars, un sacerdot diocesà, 7 sacerdots regulars, 7 seminaristes, 7 religiosos, 45 religioses, 9 escoles i 5 centres de beneficència.

El P. Cizaurre va néixer a Valtierra (Navarra) el 1952. Va cursar els estudis

seminarístics i de Filosofia als col·legis preparatoris dels agustinians recol·lectes de Martutene i Sant Sebastià. Va fer el noviciat a Monachil (Granada), on va professar el 1972. Va cursar els estudis teològics a la Facultat de la Cartuja S.J. de Granada. Va ser ordenat sacerdot el 1976. El 1977 va viatjar al Brasil, destinat a la prelatura apostòlica de Marajó (Pará), on va desenvolupar la seva tasca en diversos ministeris durant 14 anys. El 1991 va ser nomenat prior de Belem do Pará, rector de San José de Queluz i vicari episcopal de la zona Queluz de la ciutat. Des del 1997 era vicari provincial del Brasil. Amb el nomenament de Jesús M. Cizaurre, ja són cinc els bisbes agustinians recol·lectes al Brasil, a més d'un emèrit. (SIC)

BUSQUEM persones per treballar en atenció domiciliària a malalts i gent gran amb titulació en auxiliar de clínica, geriatría, puericultura o similar.

Els interessats podeu trucar al telèfon **932 315 227** en horari d'oficina.

Espanya

Mons. Manuel Monteiro de Castro, nou nunci apostòlic

MADRID.— L'1 de març la nunciatura apostòlica a Espanya va comunicar el nomenament de Mons. Manuel Monteiro de Castro com a nunci apostòlic a Espanya. Substitueix en el càrrec Mons. Lajos Kada, que, després de complir els 75 anys d'edat, deixa la nunciatura i es trasllada a residir a la capital d'Hongria, el seu país natal.

En les primeres declaracions com a nunci, recollides per la Cadena COPE, Mons. Monteiro explicava: «Feia dos anys que era a Sud-àfrica i no somiava de venir a Espanya, però ho faig amb molt de gust i ho posaré tot de la meua part per estar al servei de la bona gent d'Espanya. Hi vaig amb molt de gust i amb els millors desitjos de donar tot el que tinc per complir la meua missió de servei».

Mons. Manuel Monteiro era des del 1998 nunci apostòlic a Sud-àfrica, Na-

míbia, Swazilàndia i Lesotho. En el seu nou destí, apunta que vol ajudar a superar les dificultats i a construir una societat millor per a tothom. En opinió del nou nunci, Espanya ha tingut un paper únic al món en allò que el Papa anomena la «civilització de solidaritat, on tots s'estimen i treballen plegats i on els uns posen el seu talent al servei dels altres».

El nunci va néixer a Santa Eufèmia, arxidiòcesi de Braga (Portugal), el 29 de

març del 1938. Va ser ordenat prevere el 1961. El 16 de febrer del 1985 va ser elegit arquebisbe titular de Benevento. Va rebre l'ordenació episcopal el 23 de març d'aquell mateix any. Va ser nomenat llavors pronunci apostòlic a Trinitat i Tobago.

Va entrar al servei diplomàtic de la Santa Seu el 1967 i va prestar serveis en les següents representacions pontificies: Panamá, Guatemala, Vietnam, Austràlia, Mèxic i Bèlgica. El 1981, durant sis mesos, va col·laborar amb la Secretaria d'Estat de la Santa Seu. Ha estat nunci apostòlic a Trinitat i Tobago, a Granada, a Antigues i Barbados, entre el 1985 i el 1990. El 1990 va ser nomenat nunci apostòlic a El Salvador i a Hondures. (C.C.)

Un apunt:

El nunci que ve d'Àfrica

Les primeres reaccions des de Roma al nomenament del nou nunci apostòlic a l'Estat espanyol van ser de sorpresa, ja que va circular la notícia tergiversada que venia un nunci africà. El nou nunci no és africà però coneix a fons el continent veí. De fet, tot i que Mons. Monteiro de Castro és portuguès, ha exercit la major part del seu servei diplomàtic al continent africà. El nunci és considerat com una persona oberta al diàleg i amb voluntat de treballar i d'incentivar el que ell mateix anomena els valors intrínsecs que ha ofert al món la cultura espanyola. De les seves primeres paraules des que es va fer públic el nomenament es detecta la sorpresa inicial pel nomenament —sembla que no se l'esperava— i la satisfacció pel nou càrrec. Aquest nou nunci és jove i coneix altres països de parla hispana com ara Guatemala, Panamá o Mèxic. (M.D.B.)



Mons. Manuel Monteiro de Castro.

Canvi a Mèxic

El Papa ha nomenat nunci a Mèxic l'arquebisbe Leandro Sandri, que fins ara era nunci a Veneçuela. Substitueix l'arquebisbe Justo Mullor García, que ha estat nomenat president de l'Acadèmia Pontificia Eclesiàstica. Nascut a Buenos Aires, el 1943, Mons. Sandri va ser ordenat prevere el 1967. Va entrar al servei diplomàtic de la Santa Seu el 1974, on ha treballat a Madagascar i a la Secretaria d'Estat i a la nunciatura apostòlica als Estats Units. El 1991 va ser nomenat regent de la Prefectura de la Casa Pontificia i el 1992, assessor per als Afers Generals de la Secretaria d'Estat. El 1997 va ser nomenat nunci apostòlic a Veneçuela. (Zenit)

Igualtat per a la dona

VALÈNCIA.— El 8 de març passat es va celebrar el Dia Mundial de la Dona Treballadora. Per a aquesta jornada el Moviment d'Acció Catòlica Dones Treballadores Cristianes, amb presència a vuit diòcesis, va difondre un missatge en què assenyalava el seu goig per les declaracions i les lleis que promouen la dignitat i la igualtat de les persones. Per a Carmen Pérez, presidenta general d'aquest moviment, «aquest dia significa una reivindicació de la integració de la dona en la societat amb tots els drets». Des del moviment es constata que hi ha molts obstacles que impedeixen que les dones tinguin els mateixos drets i deures que els homes, i en subratlla alguns: governs, cultures, lleis, empreses i maltractaments «psíquics i físics que pateixen moltes dones sense que, als culpables, els siguin aplicades sancions justes i exemplars que restableixin l'equitat i serveixin perquè aquestes agressions s'evitin des d'aquell moment».

Carmen Pérez explica que «ens mou l'Evangeli i la fe. La nostra identitat és ajudar la dona. Tenim esperança que les coses canviïn i sobretot tenim esperança en el Senyor, sense Ell no podem res. Volem aportar a la societat el camí de Jesucrist». Com a dones i com a cristianes, des del moviment s'encoratja totes les dones a treballar pel reconeixement dels seus drets: «Ens hi impel·leix la convicció que les dones sempre han estat el motor de l'esperança d'una vida justa i digna per a tothom; són testimoni que tothom té el mateix dret a dirigir els destins de les institucions; interpel·len el conjunt de la societat que contribueixi a crear les condicions necessàries perquè la igualtat fonamental, del home i de la dona, sigui una realitat a tots els pobles.» (R.M.J.)

Agustín Montalvo, administrador diocesà de Zamora

MADRID.— Agustín Montalvo és l'administrador apostòlic de la diòcesi de Zamora, elegit pel Col·legi de Consultors per substituir Mons. Juan María Uriarte (nou bisbe de Sant Sebastià), i estarà al capdavant d'aquesta seu fins que el Papa nomeni un nou bisbe. Agustín Montalvo va néixer el 1942 a Zamora, on va ser ordenat prevere el 1966. És llicenciat en Teologia i en Pedagogia per la Universitat Pontificia de Salamanca (UPSA) i diplomàtic en Psicologia. Ha estat rector del Seminari Major de Zamora, professor d'Estadística, de Pedagogia experimental i de Psicometria a la Facultat de Pedagogia de l'UPSA, i ha col·laborat amb les Comissions Episcopals de Seminaris, de Clergat i de Pastoral. Des del juliol del 1992 era vicari general de Zamora. (SIC)

Església encarnada en el món dels pobres

CADIS.— El vicari parroquial de Nostra Senyora de la Palma d'Algesires (Cadis) i vicepresident de Càritas Andalusia, Jesús Casado, va pronunciar una ponència titulada *L'Església i els pobres*, dintre de l'Assemblea Sinodal celebrada a Cadis. Casado va afirmar que «només una Església que s'encarna en el món dels pobres és capaç d'evangelitzar», per la qual cosa aposta per revisar «la nostra postura de creients, encaminada a posar fi a la injustícia de la pobresa». També va destacar que la missió de l'Església és «evangelitzar», de manera que «ha de dirigir la seva mirada i reflexió cap a dintre seu, per fer un judici crític en aquesta dimensió de la pobresa, sobre el seu estil

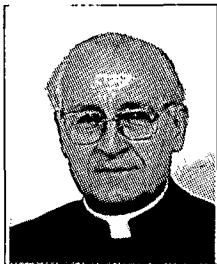
de ser pobre i per als pobres. Al mateix temps, ha de mirar fora seu, tot dirigint la seva activitat d'Església samaritana vers aquells a qui la injustícia manté prostrats per les diverses classes de pobresa que hi ha a la societat».

Així doncs, va ressaltar que no es tracta d'una anàlisi política, econòmica o merament sociològica de la pobresa, si bé «aquestes realitats tenen una relació de causa-efecte amb la pobresa que ens implica a tots com a membres que som de la societat». Casado va insistir que pretén en primer lloc «una revisió de la nostra postura de creients i de com ens situem davant de la realitat de la pobresa com a deixebles de Crist, el pobre entre els po-

bres».

Finalment, va insistir que cal tenir molt presents les paraules dels bisbes espanyols en el seu document *L'Església i els pobres*: «Només una Església que s'apropa als pobres i als oprimits, es posa al seu costat, lluita i treballa pel seu alliberament, per la seva dignitat i pel seu benestar, pot donar un testimoni coherent i convincent del missatge evangèlic. Bé es pot afirmar que l'ésser i l'actuar de l'Església es juguen en el món de la pobresa, del dolor, de la marginació, de la debilitat i del patiment. Però, en primer lloc, és Jesús, la seva vida i el seu missatge, qui marcarà la nostra atenció i el nostre seguiment.» (M.S.)

Carta Dominical

Ecologia atenta a Déu

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Una temptació de l'home és sortir-se de la seva pròpia mesura, creient-se amo del món. Aquesta temptació sembla manifestar-se ara amb una força particular. És urgent que l'home torni —en tot— a la seva veritat; i en la religió pot trobar un espai fonamental. Per delinear la relació de l'home amb la terra s'ha de repensar també la relació de l'home amb Déu i de Déu amb la terra.

L'home «econòmic» no està en situació de tenir una justa relació amb la terra, ja que està massa inclinat a «tenir». Però tampoc no n'hi ha prou amb l'home solidari, inclinat a projectar un món «per a tots». Això

és imprescindible, però insuficient. Ens fa falta un home «estètic», capaç de mirar la terra de manera diferent dels anteriors. Sense aquesta mirada no es respecta profundament la terra.

En la creació, Déu repeteix que tot es bo. Tan bo que, com tot el que és molt bo, resulta bell. Sense sensibilitat estètica —sense fe o sense poesia?— l'home no pot veure la naturalesa en la seva correcta dimensió. Si domina allò que li és útil, l'home veu la terra únicament al seu propi servei, com «una pedrera de pedra per a les pròpies construccions». L'expressió és de Metz, ve dels anys setanta i és una expressió que apunta a una situació perillosíssima.

La mirada d'estupor capta en la naturalesa la bellesa i la reciprocitat. S'estableix una relació de gratuïtat que avui es va descobrint. S'assembla més a com Déu mira el món. Per a l'home bíblic i per a Jesús, la llavor que germina és un prodigi de Déu, i una vida que es forma en el si d'una dona és un miracle i un do. Les dones de la Bíblia no diuen «he fet un fill», sinó «Déu m'ha concedit un fill». Cal introduir en el discurs ecològic la poesia i l'espiritualitat de la Bíblia, i la poesia de la Paraula de Déu.

Déu posa la persona humana en la terra per tal que la cultivi i la custodii. La terra —el món— s'ha de

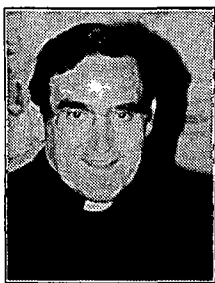
conservar, perquè és preciosa, i és així no només perquè és útil, sinó també perquè és bella. Custodiar la terra equival a barrar el pas a tot domini arbitrari i d'explo-tació, encara que sigui per a tots.

Si l'activitat nostra s'ha de moure en la línia de Déu, cal saber que hi ha ja un projecte donat, no un projecte que cal inventar. És l'acolliment d'un do, que no elimina els projectes, però que en posa el fonament i n'ofereix l'orientació. No explotar una pedrera de pedra; més aviat desenvolupar una partitura musical.

El fet que Déu «descansés» el darrer dia, en acabar «tota la feina que havia fet creant», insinua que l'home no ha de pensar que es troba davant d'una creació inacabada, que cal completar o corregir. És a dir, no és un cúmul de materials al seu servei. La creació és ja la realització d'un projecte. Sens dubte que l'home l'ha de continuar en certs aspectes, però no d'una manera unilateral. Altra vegada trobem la partitura enfront de la pedrera (Bruno Maggione).

Acabem recordant que Déu ha creat «per a la seva glòria»; és a dir, per a manifestar-se i perquè l'home l'admiri, li agraeixi i l'adori. Que sigui «per a glòria de Déu» no anul·la que sigui «per a l'home». Però el sentit i la mesura del «per a l'home» no és només l'home qui els ha d'establir.

Paraula i vida

El camí quaresmal

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Jesús reitera aquestes paraules: «Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli.» La fe i la conversió són imprescindibles per a la vida cristiana. Amb aquestes paraules del Senyor de la vida s'imposa la cendra als caps dels cristians a l'inici de la Quaresma.

Comencem l'itinerari quaresmal guiats per l'exemple i per la paraula de Jesucrist que en l'Evangeli ens indica el camí d'una autenticitat que ha d'estimular la conversió. Perquè la Quaresma és, abans que res, temps de retorn a Déu i de retorn als germans.

La raó de ser del temps de Quaresma és la preparació per a la celebració de la Pasqua. La litúrgia quaresmal

disposa a celebrar el misteri pasqual tant als catecúmens, fent-los passar per diversos graus de la iniciació cristiana, com als batejats, que fan memòria del baptisme i fan penitència.

L'apòstol Pau descriu la situació de l'home sense Jesucrist amb aquestes paraules: «Èrem morts pel pecat.» Fou el Fill de Déu qui s'uní a la nostra naturalesa humana per tal de rescatar-la de l'esclavitud del pecat i de la mort. Aquesta esclavitud l'home l'experimenta cada dia. Es manifesta de manera dramàtica, com ha succeït en el transcurs de les grans tragèdies del nostre segle xx exhaurit, que han incidit profundament en la vida de tantes comunitats i de tantíssimes persones. Tanmateix aquelles tragèdies són les mateixes que dissortadament encara humilien la humanitat: deportacions, eliminació sistemàtica de pobles, despreci dels drets fonamentals de la persona, fam, misèria, violacions, etc. La humanitat està marcada pel pecat.

L'home i la dona experimenten la impossibilitat d'alliberar-se per si mateixos del pecat. Davant aquesta impossibilitat són motiu d'esperança aquestes paraules de l'apòstol Pau: «Tots som justificats gratuïtament per la seva gràcia, mitjançant la redempció del Crist Jesús, el qual ha estat posat per Déu com a instrument de propiciació per la fe en la seva sang.» Jesucrist ha compartit l'existència humana «fins a la mort, i una mort de creu», per alliberar l'home de l'esclavitud del

mal i reintegrar-lo en la seva original dignitat de fill de Déu.

La Quaresma d'aquest any jubilar ha de ser un moment privilegiat en el qual s'experimenti la força renovadora de l'amor de Déu que perdona i reconcilia. L'home d'avui, cansat de la mediocritat i de les falses il·lusions, té la possibilitat d'emprendre el camí d'una vida en plenitud.

Joan Pau II invita a revifar la nostra esperança que es fonamenta en Jesucrist tot dient-nos: «El temps del cristià està marcat per l'espera de les nocces eternes, anticipades en el banquet eucarístic. En virtut de l'esperança el cristià dona testimoni que, més enllà de qualsevol mal i límit, la història conté en si mateixa un germen de bé que el Senyor farà germinar en plenitud.» Perquè Ell ens ha dit que estarà amb nosaltres fins a la fi del món. Per això podem afrontar els desafiaments i les esperances del futur amb la certesa confiada que neix de la fe en aquesta promesa del Senyor.

L'antic jubileu hebreu exigia alliberar els esclaus, perdonar els deutes i ajudar els pobres. Totes les noves formes d'esclavitud i de pobresa d'avui afecten dramàticament una multitud de persones, en especial en els països pobres. Per això el Jubileu dels dos mil anys de la salvació de Jesucrist ha de ser un temps de solidaritat. Així el cristià fa visible l'amor de Déu als homes i dones que necessiten avui especialment signes i realitats de la seva misericòrdia i del seu consol.

opinió

Zoom



El primer ministre de França, Lionel Jospin, ha pogut fer un tast del que és una intifada a l'estil dels palestins, amb motiu d'unes inoportunes i poc diplomàtiques manifestacions sobre les activitats del Hezbollah, que va qualificar de terrorista. Malgrat les disculpes que li va presentar Arafat, emprengué tot seguit el retorn al seu país, on l'esperava la repulsa del president francès, Chirac, que precisament és qui té, entre les seves facultats, la direcció de la política exterior francesa. Les agosarades manifestacions de Jospin a Palestina contrasten amb la tradicional política d'amistat seguida per França al Pròxim Orient.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Els qui profetitzen la fi del món

El canvi de mil·lenni va tornar a posar sobre la taula l'interès pels qui profetitzen la fi del món. L'anomenat «mil·lenarisme» creu en una realització final del món en què regnarà la justícia i la pau. Però els resultats, pel que fa a les dates d'aquest esdeveniment, fins ara han estat un fracàs ostensible com en èpoques passades.

Diferents grups religiosos continuen creient i ensenyant que Crist regnarà sobre un grup perfecte en aquest mil·lenni o, a tot estirar, en el pròxim. El fet esperpèntic és que cada grup mil·lenarista fa els càlculs a la seva manera. N'hi ha, com els testimonis de Jehovà, que ja han canviat diverses vegades, sense immutar-se, la data sobre la fi del món.

Una secta mil·lenarista que continua viva, malgrat la fallida dels seus càlculs, és la dels adventistes, fundada per William Miller, un protestant baptista que l'any 1813 va començar a predicar que Crist tornaria el 1843. Quan

Jesús no va aparèixer, la seva predicció va ser qualificada pels mitjans d'opinió com una «gran desil·lusió», i Miller va abandonar el seu ministeri. Amb tot, Ellen W. Wrigt, la principal fundadora de l'Adventisme del Setè Dia, va formar una nova església amb els seguidors decebuts de William Miller.

El grup mil·lenarista més estès en l'actualitat es el dels testimonis de Jehovà que no paren de profetitzar la fi del món, malgrat que fins ara no han endevinat la tecla. Primer anunciaven que el món s'acabaria l'any 1918; després el 1920, després el 1924, 1925, 1941 i el 1975. Entenen al peu de la lletra la frase apocalíptica (simbòlica per als catòlics) que solament pujaran al cel 144.000 elegits que viuran eternament en una terra perfecta.

El proselitisme dels testimonis de Jehovà moltes vegades resulta incòmode. Dediquen el temps a predicar de porta en porta, casa per casa, el seu missatge, i distribueixen gratuïtament llibres i fulletons en què es fa un reduccionisme inversemblant de la Bíblia. Són populars entre les classes humils, i en les seves crítiques ataquen l'Església catòlica. Són coneguts també pels seus batejos col·lectius i espectaculars que fan per immersió en piscines i estadis, i per la seva oposició a rebre transfusions de sang.

Hi ha moltes altres sectes mil·lenaristes, les famoses prediccions de les quals, sobre la segona vinguda de Jesucrist, les han posat en ridícul.

Jesús diu en l'evangeli, pel que fa a la fi del món, que ni els àngels saben el dia i l'hora. N'hi ha que són més papistes que el Papa.

Notes insignificants

Germà Adrià

No permeteu que caiguem en la temptació

Senyor, l'evangeli que ens convides a llegir el primer diumenge de Quaresma és breu, gairebé lacònic.

Però, és tan aclaridor, que hauríem de romandre hores i hores per meditar-lo i escrutar-lo.

Tu te'n vas quaranta dies al desert perquè Satanàs, impuement, pugui acarnissar-se amb tu, temptar-te a pler.

Ens dius que nosaltres també som i serem temptats al desert de la vida.

I en el Parnostre no ens fas demanar que no siguem temptats, sinó que no caiguem en la temptació.

Ens tempten de mil maneres. Maneres que no semblen temptacions, subtils, gairebé normals.

No permeteu que nosaltres caiguem en la temptació: de buscar diners sense taxa i per sobre de tot; de buscar comoditats i plaers sense limitació.

Temptats de presumir, d'ostentaren els cotxes i en la roba.

Temptats de dominar els altres, els nostres treballadors o tots aquells que ens han de servir; de trepitjar els que ens envolten o els que col·laboren amb nosaltres o els nostres companys.

Temptats de ser coneguts, lloats, anunciats, amb la il·lusió de sortir a la premsa o als mitjans de comunicació.

Temptats de passar per alt les necessitats alienes. Mentre jo estigui ben tranquil...

Temptats de deixar de col·laborar en les campanyes, o de col·laborar-hi tan sols per figurar o perquè tothom ho sàpiga.

Temptats de parlar i de dogmatitzar sobre la pobresa, sense ni tan sols conèixer cap pobre. De passar per entesos sense entendre-hi gens.

Temptats de convertir la nostra religiositat en un tranquil·litzador de consciència: ja prego, ja vaig a missa, ja assisteixo a reunions, ja dono almoïna.

Temptats de romandre indiferents davant de les injustícies socials que s'apropien de la nostra moderna concepció del món.

Temptats d'estremir-nos només una miqueta davant de les grans catàstrofes i de col·laborar-hi una miqueta per posar-hi remei.

Temptats de quedar-nos tranquils a casa i de no participar en cap acte de protesta per les atrocitats amb què trepitgen molts dels nostres germans.

I així, amb d'altres mil temptacions, sense oblidar les que ens posen clarament davant d'algun manament de la Llei. Jesús va anar al desert per ser temptat. Nosaltres gairebé sembla que estem a la vida tan sols per ser temptats. I és tan fàcil caure en temptacions sorneguerament temptadores...

I després el Senyor surt del desert per proclamar que està a prop el Regne de Déu.

Nosaltres no podem viure tan sols per fer front a les temptacions... El Senyor ens crida també a proclamar el Regne de Déu. A proclamar-lo amb l'exemple de la nostra vida cristiana.

Senyor, no permetis que caiguem en la temptació.

Senyor, fes-nos pregoners del teu Regne.

Punt de vista

M. Elena Vizcarro

El sentit de la llibertat

Poques paraules gaudeixen en l'actualitat de tant prestigi com la de «llibertat». Els europeus, des de fa més de tres-cents anys, n'han fet un dels valors més importants de la vida humana.

Després d'una experiència de segles, juntament amb importantíssims avenços en l'aconseguit d'una llibertat real per a tothom, també s'han fet evidents algunes conseqüències negatives de l'ús de la llibertat, característiques de la societat moderna.

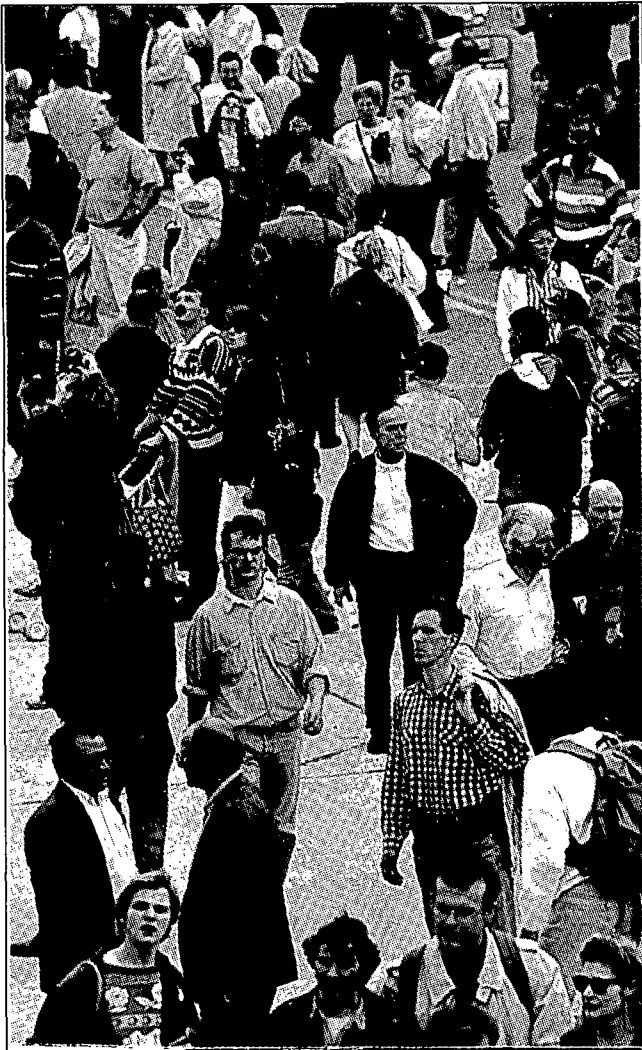
En el món actual i amb certa freqüència s'ha acostumat a identificar el sentit de la llibertat amb la mera absència d'impediments exteriors, cosa que en el fons és reduir el seu veritable abast i empobrir-la.

De vegades, la llibertat s'identifica amb poder fer tot el que un vulgui. Aquesta manera d'entendre el que significa ser lliure concedeix prioritat a la presa de decisions en present, tendeix a elegir el que jo desitgi i únicament pren la precaució de no molestar els altres en tant que eviti ser molestat o interromput en allò que vull fer.

Els altres s'han de limitar a respectar les meves decisions, no perquè siguin bones o dolentes, sinó perquè són meves. Llavors, respectar la llibertat dels altres consisteix a no interferir en les seves decisions encara que siguin demencials o equivocades.

Dir que és possible una llibertat completa i independent de tot és senzillament una fantasia i denota una falta de realisme; ja que ningú no pot prescindir de les condicions en les quals vivim ara mateix. La llibertat de l'home no és absoluta i il·limitada. El seu primer límit és la pròpia situació en la qual un es troba.

En la mesura en què visc en una situació històrica, real i concreta, en una família, una ciutat i una època determina-



des, en aquesta mateixa mesura en depenc i exerceixo la meua llibertat dins del marc que em proporcionen. Un altre dels límits de la llibertat és que aquesta acaba on comença la dels altres, ja que totes les decisions que prengui sobre la meua persona acaben repercutint en els altres. La llibertat s'exerceix sempre mirant el futur.

Si no hi ha un ideal atractiu, una tasca que valgui la pena, si no hi ha uns valors de fons que inspirin la conducta i donin a la vida un rumb coherent; llavors la llibertat passa a ser un joc.

No n'hi ha prou amb elegir això o allò altre, s'ha de saber elegir bé, s'ha d'elegir allò que afavoreixi el nostre millor desenvolupament com a homes i com a persones.

saber escoltar

Ecumenisme pas a pas (i 2)

Jesús, la nit abans de morir, va pregar: Que tots siguin jo, perquè el món, Pare, cregui que m'heu enviat! (Jo 17:21). El Senyor vol una única Església, misteri significatiu de la unió de tota la humanitat. No obstant això, els seguidors de Jesús, els qui hem rebut el mateix baptisme i reconeixem un sol Senyor, anem cadascú a la nostra. On són aquells creients, que esdevenien pont de conversió al Crist, perquè tenien un sol cor i una sola ànima? Què se n'ha fet dels qui vivien tan units que feien exclamar als no creients: «Mireu com s'estimen!»? Heus aquí una contradicció importantíssima dels seguidors de Crist. Uns germans que no se saluden i que estan enemistats!

Això no pot ser de cap manera, en principi, una acusació dels uns contra els altres. Més aviat, un problema dolorós que, uns i altres, desitgem superar amb la força de l'únic Senyor de l'Església. El camí no és fàcil. L'Esperit Sant ha de forjar aquesta unitat. Tanmateix, en aquest gran problema no hi ha estancament, sinó que Déu va movent el cor dels deixebles per apropar-se. No és tasca d'un dia. La història de segles té un pes notable. Però són molts els signes que evidencien el desig de la unitat volguda per Crist. El papa Joan Pau II ha fet gestos eloqüents. I, seguint les directrius del Vaticà II, anhela que el Jubileu del 2000 tingui una

especial dimensió ecumènica. Que sigui vehicle de la gràcia de la unitat de l'Església.

L'ecumenisme no està aturat. De tant en tant hi ha acords doctrinals. Tocar aquests punts és posar el dit a la nafra. Les grans qüestions són les referides a la dogmàtica. Per això, en la impotència de superar-les, moltes vegades s'opta per la col·laboració en qüestions de justícia i pau. Sortosament, però, no es refusen les incursions doctrinals, sempre esperançadores.

Recentment —les revistes especialitzades n'han donat comptes al setembre de 1999— la Federació Luterana Mundial i l'Església catòlica romana han signat un consens sobre la «justificació». El document és molt breu, però el tema és vivíssim. Perquè es troba a l'arrel de la divisió entre luterans i catòlics. Es tracta de la gràcia de Jesucrist per fer justa o santa la persona. La qüestió del mèrit humà quant a la salvació. Un consens com aquest, si s'aprofundeix, fa variar una colla de conceptes teològics que abonaven una absoluta divisió entre luterans i catòlics. El document és molt breu. Però és una gran esperança. Pas a pas s'avança cap a la unitat dels cristians!

Joan Guiteras i Vilanova

a propòsit de...

Voluntariat

Fa temps pensava que hi havia més ordes religiosos que insectes, que ja és dir. Observo que, potser per la desaparició de molts hàbits externs, ara sembla que no proliferen. El que sí ha envaït els mitjans de comunicació són les ONG. N'hi ha per a tot i ens les trobem arreu. És un signe dels nostres temps. Permeten l'exercici de la generositat i respecten la voluptuositat i el fet de fugir de compromisos per sempre, tan propi del nostre temps, beneït sigui Déu! Les ONG considerades en un aspecte individual solen coincidir amb un altre concepte molt de moda avui dia: el voluntariat.

En l'àmbit cristià, on jo em bellugo, l'única cosa que podria retreure a aquest fenomen és el fet d'haver oblidat a vegades la dita de l'apòstol: «Així doncs, ara que hi som a temps, fem el bé a tothom, però sobretot als qui formen la família dels creients» (Ga 6:10). En el meu cas he de reconèixer que això sempre ho he tingut molt en compte. Explicaré una experiència actual.

Olga K. passava per un d'aquests períodes tan comuns en els universitaris que han acabat la seva carrera. Ja tenia el títol però havia d'esperar els cursos d'especialitat per poder exercir. Volia donar algun sentit a aquest interval. Li vaig suggerir que se'n anés a Palestina. El nom no li sonava com a entitat geogràfica, li ho vaig haver d'explicar. Calia enviar un correu electrònic i trucar-hi. Corria pressa perquè només disposava d'un mes per fer el servei. En un país el més important és tenir-hi amics, i allà en tinc uns de molt entranyables, uns franciscans molt amics meus. Va trobar lloc per exercir la medicina a l'emblemàtic 2000, a la no menys emblemàtica Betlem.

Se'n va anar i va començar a la secció neonatal d'un hospital. També això era significatiu. Va haver de canviar per dificultats burocràtiques. Ara exerceix pels pobles i medicina primària a Bet Jala, al costat de Betlem.

Quan agafem el telèfon i marquem un número de Betlem tenim la sensació de trucar al Cel. Són a pregària. A vegades ho haig de fer a Jerusalem i també passa el mateix, és una sensació indescriptible. Olga K. m'explica que recorre les casetes de la rodalia per posar les vacunes i que a la localitat acompanya un metge que gairebé està cec. Ella fa els reconeixements, les auscultacions etc., i li ho explica en anglès a ell, ho comenten i és ell qui en àrab es comunica amb el pacient. El fet és curiós i a ella li satisfà totalment, em diu que és feliç.

Vull afegir un detall. Quan vaig trucar i preguntar per ella, dues vegades em van repetir allò de: «De part de qui?» La senyora s'imaginava qui era el que trucava i, quan li vaig dir el meu nom, molt amablement em va dir que havia llegit amb fruïció el meu últim llibre sobre Terra Santa. També jo sóc feliç quan escolto un elogi que sembla que cau del Cel, perquè ve d'on ve. Mary Tere, així es diu la senyora, de seguida em va dir que és valenciana, que el seu marit és palestí, però accentua, és cristià com ella. I jo penso, m'haurien parlat d'aquesta manera aquí o haurien deixat el detall per a l'últim moment, després de descriure molts detalls d'ordre social i econòmic?

P-J Ynaraja,

Capellà del Montanyà (ynaraja@retemail.es)

Cartes del lector

■ A l'entorn de les eleccions

Sr. Director,

Estic convençut que hi ha fets que no fan cap bé al socialisme ben entès. El polític Joan Saura va repartir preservatius entre la joventut dels instituts. Penso que això no és educació sexual, sinó ganes de cridar l'atenció i de banalitzar la sexualitat. Ara, almenys, ja sé a qui no votaré.

JAUME COROMINAS
Sabadell

Sr. Director,

Les properes eleccions, i la seva importància per a la pau i el bé comú, m'animen a escriure aquesta carta a manera de suggeriment personal. És el següent: els espanyols es van descristianitzant i es deixen guiar més pel que diuen els homes que pel que diu Déu.

Des de fa milers d'anys, el bo d'Adam es va deixar seduir per la serp diabòlica al paradís terrenal. Actualment la pobra hu-

manitat continua seduïda pel pare de la mentida i fa la guerra. No s'adona que li està fent la «guerra a Déu», al costat del seu pitjor i sempitern enemic, el Maligne.

Qui no ho cregui o no ho vegi clar, que mediti la Bíblia, els evangelis, la història universal i els diaris i se n'adonà. Per tant, més que votar, el que els creients hem de fer és pregar i confiar en Déu i en la seva Divina Providència, que mai no ens faltaran.

ANTONIO GONZÁLEZ
Barcelona

■ Vull viure...

Sr. Director,

He aquí un sueño,
dulce, desnudo, lloroso

con suaves lágrimas de lluvia,
mezcla de gemido y de alegría...
No soy nadie, nada,
una célula concebida.
Soy diminuto, amorfo,
mudo y ciego,
pero, poco a poco,
entre la obscuridad de noches y días,
aumenta mi innato deseo
de acariciar la extensa claridad y
como planta en jardín mimada,
voy creciendo,
creciendo en el claustro materno.
Ya soy embrión,
estoy contento,
pronto entraré
en la categoría de feto...
¡Qué alegría, alma tendré!
Si llego a la madurez,

saldré, saldré del fecundo templo,
con lágrimas y canto de vida,
dando gracias a Dios
y a la madre que en su seno me anidó.
¡Por Dios!
No me mutiléis,
no me destruyáis,
no me matéis...
si engendrado he sido
por un apasionado amor,
o un inocente «descuido»,
o una maldita violación,
¿Qué culpa tengo yo
de haber sido concebido?
Quiero nacer, / ver, oír,
vivir y morir,
con amor y dolor,
como cristiano;
éste es mi destino,
mi sentencia,
del supremo juez y creador
de la vida y la muerte...

JESÚS MUÑOZ GIL
Barcelona

Experiències de l'Índia

Per què les vaques són venerades a l'Índia?

Sense ser un expert en les religions orientals, sí que n'he llegit alguna cosa i, sobretot, he tingut ocasió de tractar la qüestió i observar-la al llarg d'un mes d'estada a l'Índia. Un dels tòpics que més criden l'atenció a l'occidental és el que el toro i la vaca són venerats en la tradició hindú?

Un animal privilegiat

Abans de tot no s'ha de confondre un toro amb un zebú o un búfal. Si el primer no està obligat al treball, els altres sí que ho estan, tot i que també siguin molt estimats pels indis —que majoritàriament són vegetarians i incapaços de fer mal a un animal—, que en tenen cura com si fos un membre més de la família. Això es comprèn per la dependència que en tenen al medi rural, on tant el zebú com el búfal són els que estiren el carro i la llaurada.

Una de les pràctiques que és comuna i, d'alguna manera, unifica les moltes tradicions hindús és certament el respecte que mereix la vaca. Ningú no en sap el perquè. Però, de fet, els és permès anar on vulguin i menjar el que vulguin. Es fa estrany veure com es cruspeixen les plantes dels jardins públics sense ser molestades, i més encara, com la gent que amb prou feines té res per menjar els dona pa o un altre



aliment. O com el trànsit les ha d'esquivar quan de sobte s'asseuen plàcidament enmig d'una avinguda més o menys concorreguda, sense que ningú no les aparti. I pobre d'aquell que gosi molestar-les o les fereixi! La gent s'hi abraonaria.

Una manera pedagògica d'aprendre l'agraïment i el respecte

L'indi sap que tot ho rep de la vaca. La seva llet salva la vida dels nadons que no tenen mare que els alleti i alimenta tothom qui en beu. Les seves buïnes, assecades al sol, són combustible que els serveix per escalfar el menjar i protegir-se del fred, i

—una cosa molt important— els possibilita no dependre de les branques dels arbres, atès que aquests són també molt respectats. La seva orina és utilitzada com a col·liri per netejar els ulls i com a medicina contra moltes malalties. D'aquí neix un respecte que comporta no molestar-la, sinó —com a prova d'agraïment— respectar-la fins a la seva mort.

Així com, entre nosaltres, als infants se'ls ensenya a donar les «gràcies» després d'obtenir alguna cosa o a respectar la gent gran donant-los afecte i cedint-los, per exemple, el seient, a l'Índia aquesta pedagogia està inclosa en el respecte a la vaca de la qual tant reben.

Exigències de la vida moderna

Si la imatge del toro —símbol en totes les cultures de fertilitat i de força— sol estar com a guardià a l'entrada dels temples, les vaques solen vagar per les esplanades a la recerca de menjar. Si al medi rural això no comporta gaires inconvenients, a l'urbà sí. Quantes vegades he vist com vaques, no gaire grasses per cert, es dediquen a abocar els contenidors de les escombraries per cercar-hi alguna cosa per menjar! Després queda tot escampat... una cosa gens higiènica.

Per això a les grans ciutats, l'ajuntament amenaça els propietaris que no tenen una cura adient de les vaques i les deixen lliures amb el risc de ser atropellades. Està previst que el qui vegi una vaca errant, la vida de la qual estigui en perill, truqui al servei municipal, que enviarà un camió a recollir-la per traslladar-la a uns prats reservats per a la seva digna manutenció. Però sol passar que quan aquell que les controla a distància s'adona de la denúncia, les crida amb el xiulet que serveix de reclam perquè tornin al corral. Quan es presenta el servei municipal, el ramat ja ha desaparegut. I pels carrers continuen vagant multitud de vaques.

Bon negoci per als seus propietaris, que les alimenten a base de la generositat del poble i després venen els productes que n'obtenen!

Mn. Ignasi Marqués

Esqueles a Catalunya Cristiana



Tel. 934 905 988


GESMOR
DESDE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

**Tramitació
d'enterraments**

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqui al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Quaresma del 2000: l'elecció

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

El catecumenat d'adults

Cada dia són més les persones adultes que truquen a l'Església demanant el Baptisme. És un fet d'alguna manera nou entre nosaltres, però és un fet joïós. Planteja algunes qüestions pastorals sobre la manera d'atendre-les; per això és tan urgent que en les nostres Esglésies diocesanes s'instauri aviat el catecumenat dels adults com a institució dependent del bisbe. Tanmateix, ja ara coneixem el que l'Església vol que sigui l'itinerari de la iniciació cristiana dels adults: tenim el Ritual preparat específicament per a aquests casos.

En el catecumenat, la Quaresma és el temps de preparació espiritual intensa dels candidats a la iniciació per a la propera Pasqua. Per aquest motiu, el primer diumenge de Quaresma és el dia assenyalat per a l'«elecció». En una celebració presidida pel bisbe, els qui poden considerar-se preparats després d'un temps de catecumenat són «elegits» per rebre els sacraments, i esdevenir així

fidels de Crist. Conèixer aquests itineraris és important per als cristians. D'una banda, perquè ens instrueix sobre el que l'Església pensa sobre la vida cristiana, i això ens fa adonar dels nostres compromisos baptismals. De l'altra, perquè la comunitat cristiana està cridada a ser «mare» dels nous batejats, és a dir, a experimentar ella mateixa el procés de preparació, ajudant els catecúmens a aprendre a ser cristians.

L'examen previ

El ritu de l'elecció comença amb unes preguntes que resumeixen sintèticament el que s'espera del catecumen abans d'elegir-lo com a candidat als sacraments pasquals. El bisbe fa als padrins que l'han acompanyat les següents preguntes:

Han escoltat (els catecúmens aquí presents) fidelment la Paraula de Déu anunciada per l'Església?

Han començat a caminar a la presència de Déu, complint la paraula rebuda?

S'han unit a la comunitat dels germans i a les seves pregàries?

Amb aquestes tres preguntes resumeix el procés catequètic: coneixement de la doctrina cristiana, coherència de vida amb la paraula, experiència perseverant de participació en l'oració de l'Església. Un programa que, amb la seva simplicitat, continua donant als que ja som cristians la pauta fonamental del que Déu vol dels fidels de la seva Església.

Els noms

Acabat el diàleg, i acceptat el testimoni favorable, el bisbe interroga els candidats sobre la seva voluntat de ser iniciats. Quan han respost afirmativament, els demana que diguin els seus noms, cosa que poden fer de diverses maneres. Pot semblar quelcom superflu i ritualitzat inútilment. Però és un símbol magnífic: el nom és la persona. No som una massa anònima, sinó individus ben caracteritzats, davant Déu, i també da-

vant l'Església. Jesús digué: «Alegreus-vos del fet que els vostres noms estiguin escrits al cel!» Aquesta és la referència. Cadascú «té nom» en l'Església.

Ésser elegit

Llegida la llista dels noms, el bisbe declara solemnement: «Heu estat elegits per ser iniciats en els misteris sagrats en la pròxima Vetlla Pasqual.» Després continua exhortant-los a «maldar amb gran esperit per arribar a la plena realització de la vostra elecció». S'adreça després als padrins, i prega amb tota l'assemblea.

És important destacar que no es tracta d'una «elecció» per part del catecumen, sinó per part del bisbe, com a ministre de l'elecció de Déu sobre aquestes persones. Som elegits per Déu! Heus aquí un punt de partida fonamental per poder entendre alguna cosa sobre el nostre ser cristià: som «criatura de Déu», «fill de Déu». El nostre ser cristià està, tot ell, sota la gràcia de Déu.

petites homilies

Una consciència bona

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Amb la cendra al cor, recordatori d'humilitat i conversió, comencem el camí de Pasqua. L'esforç quaresmal té una finalitat molt concreta: *Conèixer més i més el misteri de Crist* —la seva mort i la seva resurrecció— *i viure'l d'acord amb les seves exigències*.

Sortim i ens trobem al bell mig de la història. La història del món. La nostra història. Trista. Bruta. Dissortada. Però farcida d'esperança. La violència del pecat del món —el pecat de cadascú i de tots— és negada per l'aiguat de Déu. I sorgeix el món nou. Una nova creació. Amb una humanitat nova. *Jo faig la meua aliança amb vosaltres, amb els vostres descendents i amb tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres*. Déu estampa la seva firma sobre el document del cel. *Posaré el meu arc en els núvols com a signe de la meua aliança entre jo i la terra*. La rúbrica del compromís de l'amor. Ben visible. Un destre cop de destràl a l'arbre bord de la por. La nova humanitat inicia el seu camí sota l'arc de l'aliança. Fiant-se de Déu. *Encamineu-me en la vostra veritat, instruïu-me, perquè vós sou el Déu que em salveu*.

En passar pel món, el mal ens envesteix per tot arreu. És la gran realitat que ens perseguirà tota la vida. Correm el risc de naufragar-hi. I ens perdríem. Déu, però, fa flotar la seva arca sobre les ones del mal. En aquella arca se salvaren a través de

l'aigua unes poques persones... i l'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva. Del mal, Déu en fa sorgir el bé. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El baptisme, submergint-nos en la mort de Crist, fa que ens alcem —ressuscitem— a la vida veritable. Per això *no consisteix a deixar net el cos, sinó a demanar a Déu una consciència bona, gràcies a la resurrecció de Jesucrist*.

La consciència bona no és la indiferència de l'alienat. És el reconeixement de la realitat de la vida: temptació i lluita. I fe en el triomf. Deixar-se menar per l'Esperit cap al desert, el banc de proves del món. Perquè la temptació és prova. Furga en la nostra fidelitat per enfortir la confiança en l'obra que Déu fa en-risaltres. I ens manté desperts. Actius. Atents al moment oportú de l'arribada del Regne. Consciència bona que ens compromet en la lluita contra el mal. En la seguretat que el podem vèncer. Malgrat que vivim sempre en la temptació.

Quaresma, imatge de l'existència humana. Consciència bona. *Ha arribat l'hora*. No badem. *El Regne de Déu és a prop*. Cerquem-lo sense dilacions. *Convertiu-vos*. Tasca de tota la vida. Però sobretot d'ara, quaresma de l'Any Sant. No podem esperar demà. *I creieu en la Bona Nova*, l'Evangeli. De cor. Amb l'assentiment de la intel·ligència. Amb la veritat de les obres. Amb tota la il·lusió de l'amor.



Miniatura gòtica d'un Llibre d'hores, les pedres i el pinacle del temple.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial I)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

MARÇ

12. Diumenge

I de Quaresma. Morat. Lectures: Gènesi 9:8-15 / Salm 24 /
1 Pere 3:18-22 / Marc 1:12-15ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Teòfanes, mjo.;
Innocenci I, p.; Egdun, prev. mr.; i Mamilià, mr.

Festa Major: a Rier.

13. Dilluns

Fèria. *Morat.* Lectures: Levític 19:1-2.11-18 / Salm 18 /
Mateu 25:31-46ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Roderic, prev. mr.;
Salomó i Macedoni, mrs.; Ramir, mjo.; Nicèfor, b. Santes,
Patrícia i Modesta, mrs.; Eufràsia, vg.

14. Dimarts

Fèria. *orat.* Lectures: Isaïes 55:10-11 / Salm 33 / Mateu 6:7-
15ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Afrodisi i Eutiqui, mrs.
Santes, Matilde, reina, i Florentina, vg.

15. Dimecres

Fèria. *Morat.* Lectures: Jonàs 3:1-10 / Salm 50 / Lluc 11:29-
32ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ramon de Fitero, ab.
fund.; Longi, sold. mr.; Probe, b.; Sisebut, ab. Santes, Madrona,
vg. mr.; i Lluïsa de Marillac, fundra.

16. Dijous

Fèria. *Morat.* Lectures: Ester 14:17ss / Salm 50 / Mateu 7:7-
12ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Hilari, b. mr.; Tacià,
diaca, mr.; Heribert, b.; Abraham, erm.; i Agapit, b.

17. Divendres

Fèria. *Morat.* Lectures: Ezequiel 18:21-28 / Salm 129 /
Mateu 5:20-26. (Es pot commemorar: *Sant Patrici, bisbe*)ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Josep d'Arimatea;
Agricola, b. Santa Gertrudis de Brabant, vg. ab. *Abstinència
de carn.*

18. Dissabte

Fèria. *Morat.* Lectures: Deuteronomi 26:16-19 / Salm 118 /
Mateu 5:43-48. (Es pot commemorar: *Sant Ciril de Jerusalem,
bisbe i doctor*). TORTOSA I GIRONA: es pot commemorar
*Sant Salvador d'Horta, franciscà.*ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anselm, b.; Tròfim i
Eucarpi, mrs.

Festa Major: a Horta de Sant Joan.

Lectures bíbliques

Diumenge I de
Quaresma

Cicle B

Lectura primera

Gn 9:8-15

*Aliança de Déu amb Noè,
salvat de la inundació del diluvi*

Lectura del llibre del Gènesi

Déu digué a Noè i als seus fills: «Jo faig meva l'aliança amb vosaltres, amb els vostres descendents i amb tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres, els ocells, el bestiar i tots els animals domèstics i feréstecs que han sortit de l'arca. Jo faig amb vosaltres aquesta aliança meva: La vida no serà mai més exterminada per l'aigua del diluvi, no hi haurà mai més cap diluvi que devasti la terra.»

Déu digué: «El signe d'aliança que poso entre jo i vosaltres i tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres per totes les generacions és aquest: posaré el meu arc en els núvols com a signe de la meva aliança entre jo i la terra. Quan cobriré la terra de nuvolades i apareixerà l'arc entre els núvols, em recordaré de l'aliança que hi ha entre jo i vosaltres i tots els éssers animats; l'aigua no formarà més un diluvi que faci desaparèixer tot rastre de vida.»

Salm responsorial

24:4-5b, 6-7b, 8-9 (R.: cf. 10)

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes,
que aprengui els vostres camins.

Encamineu-me en la vostra veritat,

[instruiu-me,

perquè vos sou el Déu que em salveu.

R. *Tot el vostre obrar, Senyor, és fruit d'amor
fidel per als qui guarden la vostra aliança.*

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat
i de l'amor que heu guardat des de sempre.
Compadriu-vos de mi, vos que estimeu tant. R.

El Senyor, bondados i recte,
ensenyà el bon camí als pecadors.
Encamina els humils per sendes de justícia,
els ensenya el seu camí. R.

Lectura segona

1Pe 3:18-22

*L'aigua prefigurava el baptisme
que ara us salva*

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats: Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida. Per això anà a dur la seva proclamà als esperits empresonats, que s'havien resistit a creure en temps de Noè, quan la paciència de Déu esperava, mentre preparaven l'arca. En aquella arca se salvaren a través de l'aigua unes poques persones, vuit en total, i l'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva, i que no consisteix a deixar net el cos, sinó a demanar a Déu una consciència bona gràcies a la resurrecció de Jesucrist que se n'anà al cel, va rebre la submissió de les potestats i dels estols angèlics, i està a la dreta de Déu.

Vers abans de l'evangeli

Mt 4:4b

*L'home no viu només de pa; viu
de tota paraula que surt de la
boca de Déu*

Evangeli

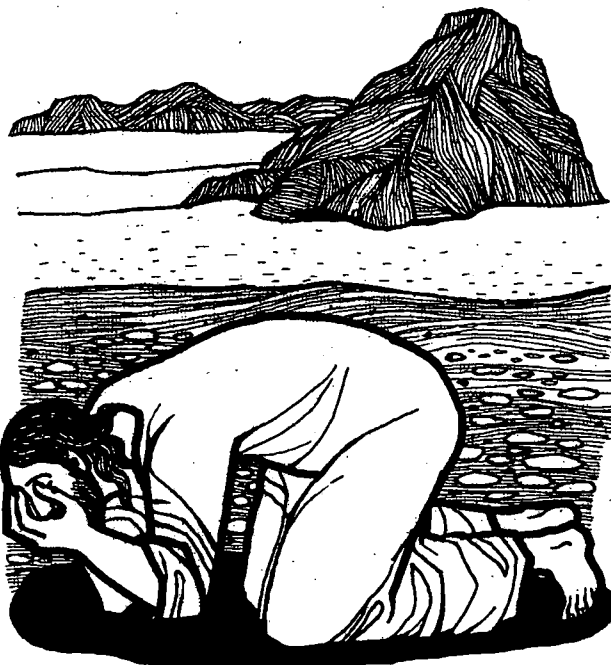
Mc 1:12-15

*Era temptat per Satanàs
i l'alimentaven els àngels*

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, l'Esperit empenyé Jesús cap al desert, on passà quaranta dies, temptat per Satanàs. Vivia entre els animals feréstecs i l'alimentaven els àngels.

Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la Bona Nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova.»



Solsona

diòcesis

«Porto el sarró ministerial farcit de vida compartida en ambients juvenils»

■ Mn. Alfons Busto, nomenat consiliari general del moviment Minyons Escoltes Guies Sant Jordi

Els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) van nomenar Mn. Alfons Busto, del bisbat de Solsona, nou consiliari general del moviment Minyons Escoltes Guies Sant Jordi de Catalunya. Mn. Alfons Busto va

ser escollit com a nou candidat en el procés de l'Assemblea General que Mollerussa va acollir la tardor passada. A la diòcesi ocupa el càrrec de vicari episcopal de la Zona Urgell-Segarra i, com a tal, forma part del Consell de

Govern, del Consell Presbiteral, del Consell diocesà de Pastoral, del Consell diocesà per als Assumptes Econòmics, i és també rector de Castellnou de Seana. De feina, no n'hi faltarà.

—Bisbat petit i gairebé un racó de món. Com és que es van fixar en tu per al càrrec de consiliari general?

—Sí, en la darrera reunió de la CET, i a proposta de l'Assemblea General de Minyons Escoltes Guies Sant Jordi de Catalunya, em van nomenar consiliari general del moviment. Per què a mi i no a un altre? Ben bé no ho sé pas. Vull creure que és degut al fet d'haver exercit aquesta missió a la demarcació de Lleida-Solsona-Urgell durant deu anys, o al fet d'haver format part del moviment durant vint-i-un anys. També potser perquè estic convençut que la metodologia escolta i guia és una bona eina per apropar els nois i les noies a la trobada amb el Senyor Jesús o, encara, perquè m'agrada fer camí al costat de la persona que avança tot rumiant quin és el sentit dels esdeveniments que han passat darrerament en la seva història. No ho sé!

—Parles que «t'agrada fer camí al

quials, etc. S'ha anat buidant i omplint com el Senyor Déu ha volgut durant dinou anys. Però, això sí, sempre de manera gratuïta i generosa. Ell m'ha fet feliç, i jo només he fet el que he sabut. Així emprenc el nou tram de camí eclesial.

—Tens in mente algun projecte a curt o a llarg termini?

—Projectes, projectes, cap. Somnis, molts. Em farà feliç de veure com l'interior dels nois i de les noies, dels joves i de les joves, s'abruta descobrint la presència de Déu en la seva vida. Però també em sentiré servidor inútil, moltes vegades, quan faci camí amb els membres del moviment i res no sigui clar, o quan molts crits i cants de sirenes vulguin fer-nos perdre o no trobar els corriols i els viaranyes a seguir. M'agradarà ser acollidor, veurem si en sabré, quan un Zaqueu, una Magdalena, un fill pròdig o un Pere i un Pau qualssevol vulguin iniciar camins nous perquè ja estan cansats

rebut de Déu Pare en favor de l'equip. Ara bé, donar importància no vol dir que arreu es treballi amb aquestes eines. Hi ha agrupaments, força més dels que ens agradaria, que han mossegat la poma de l'individualisme hedonista que l'ambient social ofereix; i es fan projectes per agradar, per passar l'estona i entretenir; i hi ha caps que participen plenament de la postmodernitat amb els seus tripijocs d'aquí i d'allà que donen cabuda a tot i a molt.

Aquest és el camp al qual els bisbes de les nostres esglésies de Catalunya m'han enviat a treballar a mi i a les persones que formem la Taula Executiva. La missió m'agrada i m'esperona. La sabré fer? L'equip espera comptar amb el seu suport, compren-

sió i ajuda. La resta, l'Esperit que va parlar a la nostra Església en el marc del Concili Català, ens menarà perquè sapiguem dur la Bona Notícia fins als confins de la terra.

A més a més, el consiliari que em passa el relleu, Mn. Josep M. Riba, del bisbat de Vic, ha fet un treball continuat i constant no sempre prou reconegut i valorat per tothom. A ell agraeixo el fet d'haver-me ajudat a prendre aquesta responsabilitat i el fet d'haver-me motivat a imaginar un futur nou més proper a allò que el Senyor Déu vol. Per això, m'adreço a Mn. Josep M. Riba i, des del meu lloc en l'Església, aprofito per agrair-li el seu treball i la seva dedicació al moviment. Gràcies.

Benet Roigé



Mn. Busto rep el fulard del moviment.

costat de...», potser preferentment de gent jove? Quina ha estat la teva trajectòria en el món juvenil?

(Tot rient, fa broma: «Talment sembla que em demanis la carta de pedigrí que acrediti la meua validesa per a la missió encomanada.»)

—Ja ho sé, home, ja sé que no és així. Només feia broma. Mira, Déu ha volgut que fos temperamental i apassionat. Dintre meu hi conviu la mansuetud acollidora i silenciosa i la visceralitat de la passió i de la justícia, l'esperit d'aventura que sempre t'esperona a anar més enllà i l'esperit de serenor que em va atorgar un bon dia, i perquè ho vaig voler així, el Senyor Jesús quan va passar per la meua vida. Porto el sarró ministerial farcit de vida compartida en ambients juvenils, en delegacions de joventut, en consiliariats, en grups parro-

d'haver-ne recorregut d'altres que no menen enlloc. Em farà feliç, però també em farà molta por, ser motivador de noves vivències i de nous camins, com ho va ser Ananies per a sant Pau.

—Deies que has format part del moviment durant vint-i-un anys, deu dels quals com a consiliari d'una demarcació. Ens pots expressar en poques paraules com veus actualment Minyons Escoltes Guies Sant Jordi de Catalunya?

—Jo el veig bé. M'estimo el moviment! Si bé això no vol dir que no m'adoni dels seus defectes i de les seves lletjors. Els veig i vull treballar per fer-hi el que pugui per arranjars-los. La metodologia escolta i guia dóna molta importància al treball en petit grup, al protagonisme de cada noi i de cada noia, a la complementaritat en les qualitats i en els carismes que cadascú ha

Vine a cantar amb Mn. Soler!



Catalunya Cristiana

et convida a assajar cants de Quaresma i Pasqua

els dimarts

7 de març

14 de març

de les 19.30 a les 21.00 hores
a les Dominiques de la Presentació
del c/Rosselló, 240 (Barcelona)
Metro: DIAGONAL, línia verda i blava

Cal apuntar-se al telèfon 934 905 988
(Srta. Elena)

Inscripcions gratuïtes

Lleida

L'arxiver del bisbat edita un mapa de les diòcesis catalanes

■ Mn. Ramir Viola apunta la possibilitat de remodelar els límits diocesans

LLEIDA.— L'arxiver del bisbat de Lleida, Mn. Ramir Viola, ha editat un mapa dels bisbats que conformen la Tarraconense, conjuntament amb l'arquebisbat de Barcelona, i un altre amb l'actual con-

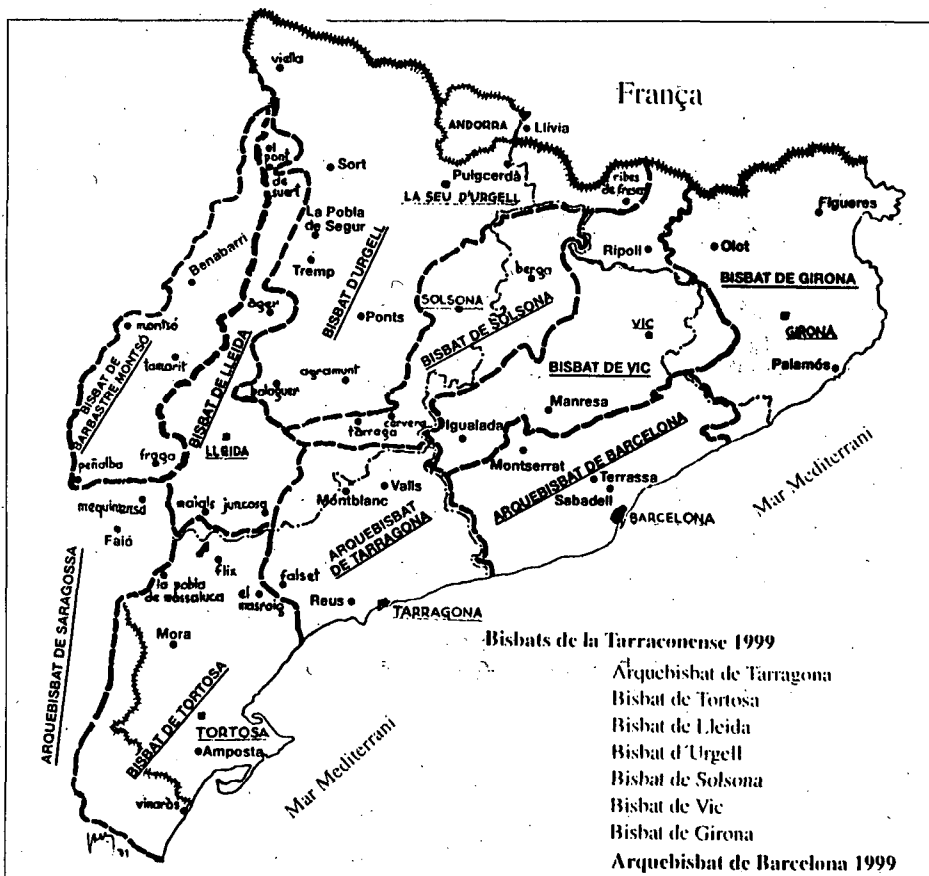
figuració geogràfica del bisbat de Lleida, després de la segregació dels pobles de la Franja. La nova diòcesi de Barbastre-Montsó també surt reflectida en els dos mapes.

Les dues edicions es presenten en mida postal, si bé la corresponent als vuit bisbats de Catalunya és un xic més gran. En aquesta, l'autor, amb el llenguatge propi dels mapes, ofereix la realitat geogràfica actual amb les poblacions més importants i pobles de cada bisbat i la seva seu episcopal. En l'anvers s'inclou una breu referència històrica de cada diòcesi.

Mn. Viola afirma que la raó fonamental d'aquesta edició tan singular, a manera de fitxes pràctiques, és oferir una eina que faci entenedora aquesta qüestió dels límits diocesans: «Ja que de vegades, encara que vulguis explicar-ho, sembla que no sempre s'entén. Aquests petits mapes poden fer més entenedora tota aquesta qüestió geogràfica i històrica dels límits diocesans», diu Mn. Viola.

Per a l'arxiver diocesà aquests mapes permeten, a més, deixar constància del que ha estat i és ara la diòcesi de Lleida, així com la realitat de la resta de bisbats amb seu a Catalunya, que ell qualifica de bisbats en moviment periòdic, acostumat i normal: «...ben desiguals en tot, en el passat, en el present i en el futur. Són vuit bisbats distribuïts per la geografia de Catalunya, València i Andorra; fins a la segregació també per l'Aragó, tres dels quals hi limiten, així com un ho fa amb València. Quatre tenen mar i quatre no en tenen, dos d'ells són plenament de terra interior i Vic i Solsona són diòcesis *inter catalaunicas*.»

Quant a la diòcesi de Lleida, en l'anvers del mapa Mn. Viola ofereix una petita síntesi històrica esmentant-ne els orígens i el fet que a les terres de Lleida l'Església ja hi era a l'època del baix Imperi Romà i que va ser restaurada l'any 1149, quan va ser recuperada dels musulmans. Es fa especial menció al fet que quan l'any 1571 es va reinstaurar el bisbat de Barbastre ja es va fer aleshores amb una part del bisbat de Lleida, així com que l'any 1955 parròquies lleidatanes



El mapa dels bisbats de la Tarraconense.

Història eclesiàstica

Ramir Viola González va néixer al poble d'Algerri l'any 1923 i va ser ordenat prevere l'any 1952. Va ser professor d'Història del Col·legi Episcopal, del qual va ser el primer director quan va ser fundat l'any 1958, i també va ensenyar Història al Seminari de Lleida. Actualment, a més d'arxiver diocesà en una tasca discreta i callada, és capellà de la Clínica del Perpetu Socors i consiliari de la Congregació de la Puríssima Sang.

És autor de diversos llibres d'història eclesiàstica amb títols com *Els antonians a Lleida*, *Història del Seminari de Lleida* o els dos volums dedicats al pare Francesc Palau i a la història de la seva fundació, les Carmelites Missioneres Teresianes, o el llibre autobiogràfic *Memòries de planes viscudes*.

De totes les seves obres destaca, però, el voluminós llibre que amb el títol *El martiri d'una Iglesia* va ser publicat el 1981 i que recull el testimoni i el martiri del 271 sacerdots i religiosos assassinats durant la Guerra Civil a la diòcesi de Lleida, encapçalats pel bisbe Salvi Huix i el jove Francesc Castelló, tots dos en procés de beatificació.

van ser traspassades als bisbats d'Osca i Barbastre, a la vegada que es van modificar els límits amb els de Saragossa, Tortosa, Urgell i Solsona.

«La darrera segregació de la diòcesi, iniciada l'any 1995 i finalitzada el 1998, ha estat un tema penós que tenia altres solucions, més pastorals i històriques, com podia haver estat la creació del vicariat de Montsó. Ara hi ha veus que el sol·liciten per a Fraga, ja que només ells poden comprendre les peculiaritats del Baix Cinca, de parla catalana», diu Mn.

Viola, a la vegada que es refereix a la possibilitat de reestructurar els límits de la resta de diòcesis catalanes: «Tothom diu que s'han d'arreglar, fins i tot el decret de segregació deixava la porta oberta a aquesta remodelació.»

D'aquests mapes n'ha editat 250 dels bisbats de Catalunya i 500 del bisbat de Lleida. «No són per vendre, són per regalar i els primers els vaig donar al nostre bisbe», diu Mn. Viola, satisfet per aquesta iniciativa.

Jordi Curcó

El bisbe Ciuraneta dóna suport al Pecma

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va assistir el dissabte 19 de febrer al recés celebrat a la Casa d'Acció Catòlica i organitzat per la Plataforma d'Entitats Cristianes per als Marginats (Pecma), que agrupa tretze entitats que treballen en el camp de la marginació social, entre elles Càritas diocesana. Amb els meus germans marginats va ser el tema de reflexió dirigit pel germà Adrià Trescents. En l'homília de la missa de cloenda, el bisbe Ciuraneta va encoratjar els prop de vuitanta participants al recés a seguir en la tasca de ser propers als més marginats de la societat: «Hem d'estar vora seu», va dir. Al mateix temps va donar el seu suport a les accions de les entitats que integren la plataforma, la més propera de les quals és una taula rodona sobre el tema *Som insolidaris... o no?*, que se celebrarà el 17 de març a la Biblioteca Pública de Lleida. (J.C.)

El sacerdot del nou mil·lenni

LLEIDA.— «El sacerdot del nou mil·lenni ha d'estar unit a Déu i encarnat en la societat, amb un tarannà acollidor, sensible i proper. Fidel a Déu i fidel als homes.» Aquesta és una de les conclusions que van ser presentades en una assemblea celebrada a la parròquia de Nostre Senyora del Carme de Lleida, el diumenge 27 de febrer.

Amb anterioritat a aquesta convocatòria, la parròquia va passar una enquesta entre els fidels que va ser contestada per prop d'un centenar i en la qual es preguntava sobre els valors que ha de tenir el sacerdot del segle XXI així com per la problemàtica de la manca de vocacions sacerdotals i religioses. Segons els enquestats, en la nostra societat actual, des-cristianitzada, el valor d'una vida consagrada no és una moda.

El rector de la parròquia, Mn. Joan R. Ezquerria, ha manifestat la seva satisfacció pel resultat de les enquestes: «L'aspecte més positiu ha estat, però, que s'ha parlat del sacerdot i de les vocacions i que tots plegats hem reflexionat sobre el tema.»

L'assemblea, que també va tenir una ponència sobre el sacerdot del segle XXI a càrrec del rector de les Borges Blanques, Mn. Jaume Pons, va finalitzar amb les paraules del bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, que havia participat des d'un bon començament en la reflexió dels fidels, en la que era a la vegada la seva primera visita a la parròquia del Carme.

El bisbe Ciuraneta, que veu en l'acció vocacional una de les prioritats del seu pontificat que acaba d'encetar a la diòcesi, va dir que davant de la manca de vocacions cal tenir solucions fonamentals i no perifèriques: «L'Església necessita famílies cristianes amb una vivència autèntica de la fe.» (J.C.)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places.

Tel. 934 274 453

Barcelona

Santa Eulàlia de Provençana celebra els 900 anys

■ La parròquia commemora l'aniversari de la consagració

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT.— La parròquia de Santa Eulàlia de Provençana de l'Hospitalet de Llobregat celebra els 900 anys de la consagració de l'església romànica. Encara que aquest aniversari serà el 27 de gener del 2001, ha començat la celebració al 2000 coincidint així amb el Jubileu.

Com explica Mn. Agustí Moreno, rector de la parròquia de Santa Eulàlia de Provençana, «en aquest gran Jubileu en què celebrem els 2000 anys del naixement del nostre Redemptor, la nostra comunitat parroquial també s'uneix al goig de tota l'església amb la celebració del 900 aniversari de la consagració de la nostra església romànica».

Mn. Moreno convida tots els membres de la parròquia de Santa Eulàlia a tenir present que «el papa Joan Pau II, des de l'inici del seu pontificat, ens ha convi-

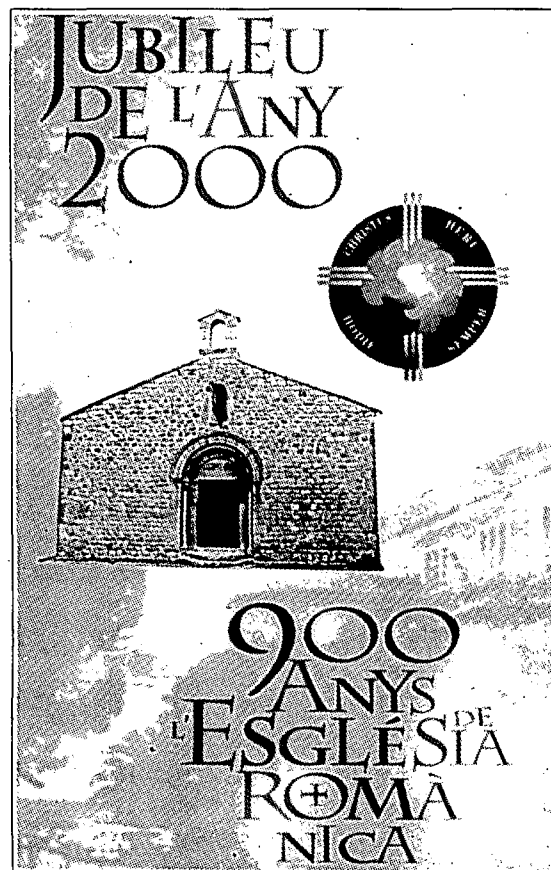
dat a no tenir por d'obrir les portes a Crist: "No tingueu por d'acollir Crist i d'acceptar la seva potestat! No tingueu por! Obriu-vos més encara, obriu de bat a bat les portes a Crist!"». Mn. Agustí Moreno també recorda que «el Papa mateix ha obert la Porta Santa de les quatre basíliques de Roma, convidant-nos a tots "a entrar més profundament per Crist, a la seva Església, al seu Cos i la seva Esposa. La indicació de la porta recorda la responsabilitat que té cada creient de passar el llindar. Passar per aquesta porta significa confessar que Jesús és el Senyor i enfortir la fe en Ell per viure la vida nova que Ell ens dóna"». El rector de Santa Eulàlia afegeix: «Que ho sapiguem fer com ho va fer la nostra patrona santa Eulàlia i com ho han fet tants homes i dones que han celebrat la seva fe durant aquests nou segles en la nostra església romànica».

Els actes més destacats que s'han fet per celebrar l'aniversari han estat de moment la missa d'aniversari de consagració de l'església romànica, una celebració

jubilant a la catedral de Barcelona i el 12 de febrer, dia de Santa Eulàlia, una solemne celebració eucarística presidida per Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona. Altres activitats han estat una conferència titulada 2000 anys celebrant el naixement de Jesucrist i 900 anys celebrant-lo a la nostra comunitat a càrrec de Dr. Josep M. Martí Bonet, canonge i delegat episcopal del patrimoni cultural, una exposició de fotografies i records de la vida de la parròquia i una visita dels fidels a la cripta de Santa Eulàlia de la catedral amb una eucaristia presidida per Mn. Agustí Moreno. De caire més popular, s'ha fet un campionat de futbol i bàsquet, un homenatge als avis de la parròquia, una xocolatada infantil, una audició i ballada de sardanes i un concert d'acordions, per l'Orquestra de Cambra d'Acordions de Barcelona. Mn. Agustí Moreno explica que durant tot l'any hi haurà més actes entre els que destaquen el 2 d'abril una missa presidida per Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, que va començar el seu ministeri presbiteral a San-

ta Eulàlia i el 24 de maig una missa presidida per Mons. Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona.

Marta Puyol



Caràtula del vídeo per commemorar al 900 aniversari de la consagració de l'església romànica.

Història de Santa Eulàlia de Provençana

La parròquia té una llarga història. A la façana de l'església romànica del segle XII trobem una inscripció de l'any 1201, i a l'inventari de les Actes de consagració de les esglésies catalanes trobem que el 27 de gener del 1101: «Berenguer, bisbe de Barcelona, acompanyat dels seus canonges i de molts fidels, acut a consagrar l'església de Santa Maria i Santa Eulàlia de Provençana».

El nou temple parroquial va ser inaugurat el 10 de febrer del 1957 pel bisbe de Barcelona Dr. Gregorio Modrego. La parròquia celebra la seva festa, Santa Eulàlia, el 12 de febrer de cada any.

Una parròquia amb molta activitat

A la parròquia de Santa Eulàlia es fa catequesi d'infants, hi ha grups de joves entre 14 i 25 anys que es reuneixen setmanalment i catequesi d'adults. També hi són presents moviments especialitzats com el Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica (MIJAC), la Joventut Obrera Catòlica (JOC), dos esplais, el Ginkama i La Cabaña i un taller de música on es pot aprendre guitarra clàssica i elèctrica. A més, hi ha sessions d'acollida de preparació prebaptismal i prematrimonial, un grup de litúrgia i un de

pregària amb el Santíssim.

La parròquia es dedica a l'ajuda fraterna amb un grup de voluntaris de Càritas coordinat per l'assistent social, un grup de reforç escolar que ajuda nens amb problemes escolars del barri i un grup de pastoral de la salut els integrants del qual visiten les persones grans o malaltes de la comunitat, juntament amb els sacerdots. I davant l'increment d'immigrants al barri hi ha un grup d'acollida per magribins i sud-americans.



**CASA
GAY**

**MÉS DE 100 ANYS ORGANITZANT
CONGRESSOS I REUNIONS**

L'EXPERIÈNCIA ENS AVALA

ROGER DE LLÚRIA, 12 i 14
Tels. 933 181 495 - 933 016 731- Fax: 934 124 455



DES DE 1979

**COMPRAVENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS
AL COMPTAT**

PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

**VALORACIONS PER A TESTAMENTÀRIES.
GESTIÓ DE VENDA**

**VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARRÒQUIES**

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

932 175 607
932 377 663

Santuari de la Mare de Déu de Bastanist



Als peus de la serra del Cadí, en un lloc recòndit i molt bonic de la comarca de la Cerdanya s'erigeix des de ja fa molts anys el santuari de la Mare de Déu de Bastanist. Maria torna a demostrar el seu gust exquisit per la naturalesa en elegir aquest paratge tan bonic per muntar guàrdia entre els fills que li han estat encomanats. Ells, per la seva banda, no han deixat de mostrar-se en tot moment plens de disponibilitat i d'atenció envers la Mare de Déu que han pres com a patrona.

A la vall més alta del torrent de Bastanist, a 1.250 metres d'alçada, hi ha un petit santuari romànic, l'origen del qual alguns historiadors daten al segle XII-XIII. Unes dates tan llunyanes provoquen la inevitable irrupció de nombroses llegendes en la història del santuari. La més estesa, recollida per Antoni Maria Parra-mon, assenyalava un jove pastor anomenat Pau com el protagonista i el responsable màxim de l'entrada de Maria en la vida d'aquesta regió.

A l'estiu del 1109 o 1209, aquest jove va sortir de casa a trenc d'alba per conduir el ramat cap al prat comunal de Bastanist. El bou que havia de conduir el ramat no era al capdavant com sempre, la qual cosa va estranyar el pastor. Després de buscar-lo, el va trobar davant d'un boix i en una posició que li va semblar com d'«adoració». Ple de curiositat, Pau es va apropar per esbrinar què passava. La seva sorpresa va ser majúscula quan es va trobar una imatge bellíssima de la Mare de Déu amagada darrere del brancatge del boix.

UNA HISTÒRIA QUE ES REPETEIX

I com acostuma a passar en aquestes llegendes de les marededéus trobades, el pastor va intentar portar la talla al poble de Villech, d'on era natural, encara que no va tenir gaire sort. Cada vegada que

intentava traslladar-la, la imatge desapareixia i tornava a aparèixer on va ser trobada. El missatge era ben clar, Maria volia quedar-se a Bastanist. Així ho va entendre Pau i ho va comunicar a la gent del poble, que des del primer moment es va mostrar atenta i disposada a fer el que fos per la Mare de Déu. Només calia saber el lloc exacte on Maria volia que es construís el seu santuari. Una nevada de les habituals en aquesta zona donaria la resposta, fet que recorda alguna escena de l'Antic Testament. Tota la vall va quedar nevada a excepció d'un trosset del terreny, que precisament va ser sobre el qual es va construir un temple per a qui molt aviat es va convertir en la Mare de Déu de Bastanist. La tradició sosté que l'església actual és la mateixa que es va construir provisionalment després de trobar la imatge, però tot sembla indicar que el temple actual, que va ser cremat durant la Guerra Civil i després reconstruït, és una mica posterior.

Es tracta d'una típica edificació romànica, amb planta de creu llatina, amb un trilocar absis central, desprovist de qual-sevol obertura, excepte l'ull de bou de la façana. La devoció popular també faria possible la construcció a pocs metres de la coneguda com a «capella del boix», en honor al lloc concret on es va trobar la imatge.

LA SENZILLESA DE LA MARE DE DÉU

La imatge de Maria, Nostra Senyora de Bastanist, és molt bonica. És una de



Vista panoràmica del santuari i la casa de colònies.

l'entrevista

Mn. Ramon Balagué és el responsable-encarregat de la casa de colònies de Bastanist i, a la vegada, qui té cura del santuari.

—Què en resta del santuari de Bastanist?

—En resta tot i més. S'han fet obres a la capella (teulada, pintura, neteja de la pedra...). Avui podem dir que tothom qui puja al santuari queda sorprès de la seva cura i de l'espai que convida al silenci, al recolliment i a la pregària.

—Com està de visitants?

—La Mare de Déu de Bastanist ha esdevingut una cita obligada per a molts devots de Maria. Llevat dels dies freds de l'hivern no hi ha cap cap de setmana que un o altre visitant no s'hi apropi. Durant l'estiu, hi troben l'animació de la mainada que gaudeix d'uns dies de colònies. La resta de l'any sempre hi ha algú que vetlla i obre la capella ja que, o són grups de famílies o d'esplai que passen el cap de setmana a la casa de colònies o al refugi «Josep Planes» que s'hi ha construït. És un bon lloc per a grups de pregària, de recés o de convivència. Qui en fa l'experiència segur que repeteix. És per aquests grups que hi tenim una atenció especial quan les colònies s'han acabat sobretot per Setmana Santa.

—Com i quan es va iniciar aquesta tasca de santuari com a casa de colònies i d'espiritualitat?

—El 1975 el bisbat va demanar al Servei de Colònies de Vacances d'Urgell si ens interessava el lloc i la casa per a les activitats d'estiu que portàvem a terme amb els nois i les noies. No hi vam posar cap dificultat. Ens va semblar que era el lloc ideal, allunyat de la població, terrenys ben espaiosos, en plena natura i dins una quietud i pau que conviden al silenci. Tot seguit ens vam posar mans a l'obra per anar habilitant i condicionant la casa (antiga hostatgeria i casa de l'hostatger). Foren unes obres de «mai acabar». Poc a poc s'han rehabilitat tots els espais tant exteriors com de les diverses dependències (pallers, quadres...) i de la mateixa capella.

—Existeix culte al santuari?

—Durant les colònies d'estiu normalment, molts dies hi ha la celebració de l'eucaristia, en especial el diumenge. Durant la resta de l'any si els grups porten sacerdot també hi fan les seves celebracions que resten sempre obertes a tota persona que en aquells moments pugui trobar-se de visita.

—Com valoreu la tasca que durant 25 anys heu dut a terme?

—Molt positivament. Bastanist forma part del meu ser. M'hi sento identificat. Per ell he donat temps i tot el que ha estat necessari per ser el que és. I espero que el qui un dia em rellevi hi doni nou impuls amb molta il·lusió i entusiasme. Només la Mare de Déu sap el que és i ha representat per a mi i per a tot el Servei de Colònies del bisbat d'Urgell. Són milers d'infants i de joves que durant aquests 25 anys han passat per aquest lloc.

—Què aconselleu a qui no ha visitat mai Bastanist?

—Que si ve no se'n penedirà i repetirà. Allà, al voltant del santuari i de la casa de colònies hi trobarà uns bons paratges, aigua abundant, espai per al silenci i la reflexió, bon acolliment i, sobretot, la Mare que espera la visita dels seus devots i que mai se'n tornen cap a casa sense la seva gràcia i el seu favor.



I santuari es troba als peus de la serra del Cadí.

les imatges conegudes com a «Majestat de Nostra Senyora», d'una gran expressivitat i senzillesa, i amb el Nen Jesús assegut a la falda. És de fusta, d'uns tres pams i mig d'alçada i seu en un tron sense respall. La túnica és daurada amb estampats rojos, i el mantell que la cobreix gairebé per complet, és blau. Mare i fill tenien la testa coronada amb unes diademes molt boniques fins al 1936, data en què la imatge va ser cremada. Després de la Guerra Civil, i com a conseqüència de la gran devoció que havia despertat entre la gent, es va fer una reproducció de la talla, i una reconstrucció dels retaules, de l'altar i de tot el temple en general.

Al costat de l'església, i com és costum, tampoc no hi podia faltar un hostal de pelegrins, conegut també com la Casa de l'Ermità. Amb el anys s'ha hagut d'adaptar als temps i actualment s'ha convertit en una casa de colònies i d'espiritualitat.

La festa gran o l'aplec de la Mare de Déu de Bastanist no coincideix, com és costum, amb el de les marededéus trobades, el 8 de setembre, i se celebra actualment el 3 de maig, per Santes Creus. Durant molt de temps, no obstant això, la festa del santuari es va celebrar el 25 de març, festivitat de l'Encarnació del Verb de Déu. Les nombroses trobades i celebracions festives al voltant de la Mare de Déu eren una cosa molt habitual fins no fa gaire temps, però la crisi religiosa que assola l'Església en general també s'ha deixat notar al santuari de Bastanist. Aquest ha passat a ser més aviat un lloc de descans, d'activitats lúdiques i de lleure, mentre que el seu vessant més religiós i de devoció popular s'ha anat perdent. De tota manera, la gent continua pujant a veure Maria, i aquesta, sota l'advocació de la Mare de Déu de Bastanist, continua sent un important referent en la vida dels habitants de la regió.

Samuel Gutiérrez

A l'hivern, la neu és un dels visitants habituals de la Mare de Déu.



Els infants alegren moltíssim l'indret quan hi són de colònies.

Venerada a la seva ermita del segle XII, al peu de la Serra del Cadí

Puix sou Verge Immaculada,
Sagrari de Jesucrist:
*Sigueu la nostra Advocada,
Patrona de Bastanist*

De virtuts, Déu, etern Pare,
ans de néixer us adornà;
i per ser del seu Fill, Mare,
sense màcula us crià;
per ço fóreu preservada
del pecat del Paradís. *Sigueu...*

El cor, vessant de tendresa
a tothom obert teniu;
al qui us prega en sa tristesa
amb afecte l'assistiu;
us escau l'anomenda
de consol dels afligits. *Sigueu...*

D'eixes serres en l'altura
un vaquer afortunat,
vostra imatge, o verge pura!,
trobà guardant son ramat;
des de què fóreu trobada
eixa terra ha estat feliç. *Sigueu...*

Quan vil invasor venia
nostres pobles a cremar,
de sa innoble tirania



Vós els vàreu deslliurar.
Per això sou proclamada
Regina d'aquest país. *Sigueu...*

Per jardí en què recrear-vos,
Vós, el Baridà escolliu;
per bell tron en què sentar-vos,
els turons del Cadí altiu.
Des d'aquest tron, Mare aimada,
allunyeu tots els perills. *Sigueu...*

L'Alt Urgell i la Cerdanya
a vostra pietat acut;
qui pateix dolència estranya,
segur d'obtenir salut.
No heu estat mai invocada
sense fer el favor previst. *Sigueu...*

Les mares desconsolades
Vos porten son fills trencats;
si de fe estan animades
Vós els hi torneu curats.
Mai cap mare desgraciada
refusats sos precis ha vist.
Sigueu...

La joventut que us adora
i a Vós acut amb fervor,
si en ses penes vos implora

troba pau en vostre cor.
Vós donzella honrada
concediu estat feliç. *Sigueu...*

De la serp enganyadora
Vós el cap vàreu xafar;
volgueu d'ella, gran Senyora,
eixa terra deslliurar.
I així per Vós esguardada,
fidel serà a Jesucrist. *Sigueu...*

Als qui recerquen dels aires
i el paisatge el grat esplai,
a escaladors i caçaires,
vostre amor no els falti mai.
Doneu-los plaenta estada
on tot és per bell mai vist. *Sigueu...*

Com l'estel del nord que guia
el vaixell en mar perdut,
guieu-nos Verge Maria
pel camí de la virtut;
perquè al fi de la jornada
assolim el paradís. *Sigueu...*

Ja que fóreu aclamada
per Regina d'eix país:
*Sigueu la nostra Advocada,
Patrona de Bastanist.*

Goigs de Nostra Senyora de Bastanist

Tortosa

Exposició de patrimoni artístic diocesà

■ Es podran visitar més de 200 peces procedents del mateix Capítol de Tortosa

TORTOSA.— El 21 de febrer es va signar un conveni de col·laboració que presentarà a la catedral de Tortosa una exposició d'art sagrat i que és patrimoni artístic diocesà: *Fidei speculum: art litúrgic de la diòcesi de Tortosa*. La roda de premsa de presentació va ser presidida pel bisbe diocesà, Mons. Xavier Salinas; l'alcalde de la ciutat, Joan Sabaté; el secretari general de la Fundació "la Caixa", Lluís Reverter, i la comissària de l'exposició, Emma Liaño.

Segons van explicar, «l'any 1999 es van complir 850 anys de la reconquesta de Tortosa, un esdeveniment que va comportar l'enfrontament de dos exèrcits, la repoblació, amb la trobada de dues cultures, i la restauració de la seu episcopal, amb el consegüent predomini d'uns valors religiosos. Prenent com a fil conductor el transcurs de l'any litúrgic i les seves celebracions, l'exposició *Fidei speculum* vol mostrar els orígens i l'evolució d'una cultura, eminentment cristiana, que va trobar la seva expressió més ferma en els llibres i en l'art». Aquesta mostra, organitzada conjuntament pel bisbat i l'Ajuntament de Tortosa i la Fundació "la Caixa", forma part dels actes de commemoració dels 850 anys de la restauració de la seu episcopal de Tortosa i dels 400 de la consagració de l'actual catedral gòtica.

Es podran visitar més de 200 peces procedents del mateix Capítol de Tortosa i sobretot de parròquies amb tradició monumental, com són les de la part castellonenca de la diòcesi: Morella, Sant Mateu, Traiguera, Alcalà de Xivert, etc.

Com a mostra citem: el calze i la creu del papa Lluna, la creu processional major i custòdia de Traiguera, la creu de la parròquia d'Alcalà de Xivert, la imatge de plata de la Mare de Déu de la Cinta (segle XVIII), el missal de sant Ruf (segle XII) i el pergamí de la consagració de la primera catedral, entre moltes d'altres peces.

Les peces s'agruparan segons criteris temàtics. Així es farà amb les imatges de la Mare de Déu i es donarà preferència a la patrona de Tortosa, la Verge de la Cinta. Per mostrar peces de servei litúrgic centrat en l'Eucaristia es presentarà un altar degudament preparat amb casulles, calzes, patenes, vinagreres. L'altar triat és el situat a la base del retaule de la Transfiguració, peça del taller de Jaume Huguet. A la sagristia major el tema monogràfic serà una selecció de manuscrits de la biblioteca medieval del Capítol i diversos documents de l'Arxiu Capitular.

Si bé al principi el títol que s'havia dit era *Tresor de Tortosa*, finalment s'ha optat per *Fidei speculum*, que vol expressar que la fe es reflecteix més bé —com en un espill— en moltes formes i estils.



Imatge de plata de la Verge de la Cinta (segle XVIII).

Aquests reflexos apareixen al llarg de l'any litúrgic: Advent, Nadal, Quaresma i Pasqua, Pentecosta i temps ordinari. Cal

sumar-hi les solemnitats del Senyor i les festes de la Mare de Déu i dels sants. A la fi s'ha optat per acotar tota la nau esquerra, doble ambulatori de l'absis i la sagristia major.

El pressupost de l'exposició, que es podrà veure a la catedral de Tortosa des del 31 de març fins al 30 de juliol, està quantificat en seixanta milions de pessetes. L'Ajuntament de la ciutat s'ha compromès a «preparar la ciutat per poder rebre tota la gent que visitarà l'exposició». Senyalitzarà el barri del casc antic, editarà una nova guia de la ciutat i col·laborarà en les visites escolars.

Per la seva part, "la Caixa", per mitjà del seu Laboratori de les Arts, ha preparat una activitat adreçada al públic escolar que, amb l'ajut de materials didàctics i de les explicacions d'un monitor, es desenvoluparà dins de les sales d'exposició. L'activitat permet fer un recorregut pel calendari litúrgic, tot explorant els objectes religiosos i contextualitzant-los en les diferents celebracions. Es tractarà també l'evolució estilística en els diferents períodes artístics, el sentit originari de les festes religioses i les transformacions que aquestes han experimentat al llarg dels segles per tal d'apropar-nos a la forma en què les vivim actualment. També s'ha elaborat una guia didàctica per als professors que els permetrà continuar treballant.

J. Blanc i Bahima

Recordant...



Any jubilar del Dr. Pere Tarrés

L'any 2000 és un any especialment vinculat al Dr. Pere Tarrés perquè s'escau el cinquantè aniversari de la seva mort, el dia 31 d'agost, i el dia 6 de novembre es commemora el vint-i-cinquè aniversari del trasllat del seu cos des del cementiri de Montjuïc a l'església de la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià.

A tres quarts de cinc de la tarda de l'últim dia del mes d'agost de l'any 1950, a l'habitació a prop de l'entrada del sanatori-clínica de la Mare de Déu de la Mercè —edifici actualment ocupat per la Fundació Pere Tarrés—, moria plàcidament i en fama de santedat el gran metge i sacerdot, fill de la nostra terra. En aquella ocasió el Dr. Gregori Modrego, llavors bisbe de Barcelona, va dir, entre d'altres frases tallades per l'emoció: «Podem creure pietosament que el doctor Tarrés és ja tot del Senyor, en la glòria. En la mort dels meus sacerdots us recomano de copiar-los en aquesta o en una o altra virtut; el doctor Tarrés, us puc dir que el copieu en tot. Voldria que els meus sacerdots fossin com ell i que davant de la seva tomba aprenguin a ser caritatius, redemptors, altres Crist.»

Vint-i-cinc anys més tard, el dia que l'església commemora el martiri de sant Sever, bisbe de Barcelona, les despulles del servent de Déu eren rebudes a la porta de l'església parroquial de Sant Vicenç de Sarrià per ser inhumades al nou sepulcre, construït amb les aportacions dels nombrosos devots i amics. El cardenal Narcís Jubany, que era aleshores l'arquebisbe de Barcelona, va acollir aquella gran relíquia. En l'homilia de la missa del trasllat va dir: «Pere Tarrés és un testimoni perenne de fe i d'un amor profundament viscuts. Pere Tarrés visqué el seu seguiment a Crist d'acord amb la veritat perpètua de l'Evangeli. Tarrés és un testimoni de fe excepcional.»

Amb el procés canònic acabat i lliurat a la Congregació per les Causes dels Sants i amb el procés d'un presumpte miracle, també lliurat a Roma, les paraules esmentades dels dos bisbes de Barcelona, el Dr. Modrego i el Dr. Jubany, són una esperança per poder veure aviat —tant de bo que fos en aquest any jubilar de l'Església i del Dr.



Tarrés— la glorificació d'aquest gran metge, fejo-cista i sacerdot.

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de beatificació del Dr. Pere Tarrés

Barcelona

Manyanet Solidari, amb Veneçuela

BARCELONA.— Manyanet Solidari és una obra social que els Fills de la Sagrada Família posen en marxa en aquest any jubilar amb un profund sentit bíblic, fidels a la sensibilitat social i d'Església del beat Josep Manyanet. El primer punt de mira serà Veneçuela, on Manyanet Solidari ajudarà a la construcció d'uns locals per acollir infants i joves de la parròquia Jesús, Maria i Josep.

La parròquia, que està situada a la rodalia de la ciutat de València, té uns 160.000 feligresos i es troba mancada dels mitjans més elementals per a la formació humana, cultural i cristiana.

La col·laboració amb Veneçuela respon, en aquest cas, a un dels objectius que amb motiu d'aquest any jubilar Manyanet Soli-

dari pretén dur a la pràctica, el de donar respostes concretes segons les possibilitats reals de què es disposi.

Des de la «pedagogia de Natzaret», però, que va impulsar el fundador —la formació integral de l'home—, Manyanet Solidari es proposa altres objectius. Primer, sensibilitzar cada vegada més, començant per les

escoles, de la pobresa de tota mena que pateixen molts germans, tant a casa nostra com a altres parts del món. Segon, despertar aquells valors humans i cristians que contribueixen a la pau, la convivència i la justícia social, és a dir, a la civilització de l'amor.

Tercer, convidar al compromís, en primer lloc, als alumnes de les escoles del pare Manyanet perquè se sentin protagonistes d'una certa transformació del món. I afavorir, finalment, l'esperit familiar a l'estil de Natzaret, característic dels centres d'apostolat de la institució, per col·laborar, compartir, agermanar-se i sentir-se membres tots de la gran família humana del Pare Déu. (C.C.)

GIRONA

Jornada de moviments seglars

BANYOLES.— «Quen'és, de bo i agradable, / viure tots junts els germans!» Aquestes paraules del salm 133 les van viure en la jornada memorable del 19 de febrer, a la casa d'espiritualitat Cardenal Jubany de Banyoles, els seglars conjuntament amb els consiliaris dels moviments seglars de la diòcesi de Girona.

S'hi van viure hores plenes de germanor, presidides pel bisbe de Girona, Mons. Jaume Camprodon. En tot moment els participants es van ajudar mútuament intercanviant experiències molt útils per coordinar els diferents moviments segons les directius del Concili Provincial Tarraconense.

Era també una jornada conjunta dels moviments d'adults i de joves, on els adults s'hi van sentir enjovenir i els joves, madurar per l'experiència dels més veterans. I tots plegats s'hi van sentir més Església pelegrina de cara a la nova evangelització, com ha demanat Joan Pau II, molt especialment amb motiu de l'any jubilar. (Mn. Jordi Carrera)

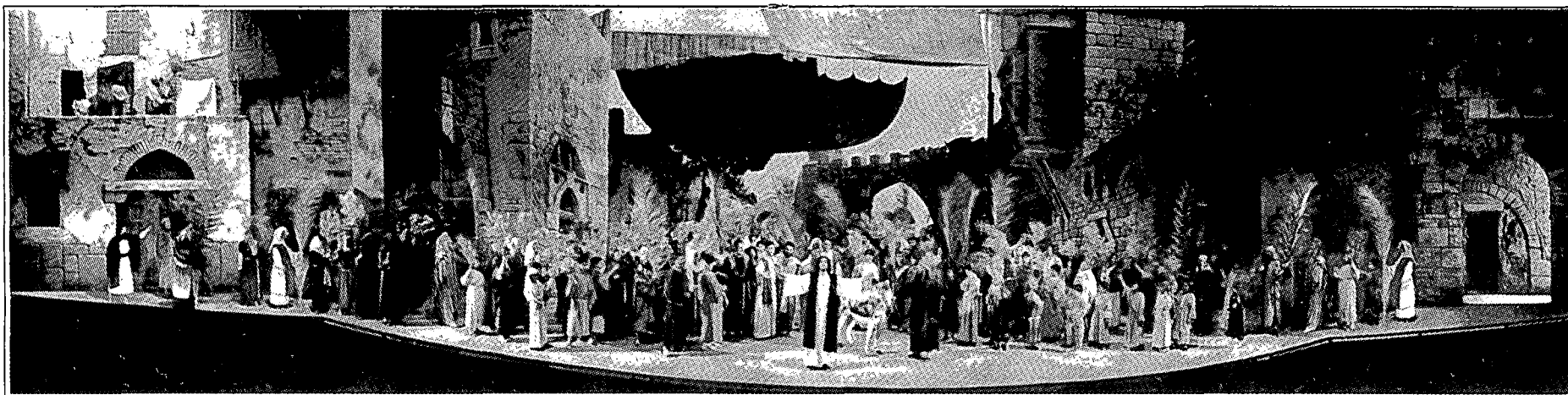


Concert de piano a Santa Teresa de l'Infant Jesús

BARCELONA.— La parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús va ser l'escenari el 12 de febrer passat d'un concert de piano a càrrec de la professora, feligresa i membre del cor parroquial Vicenta-Eulàlia Palanca Gil. Nascuda a Liria (València) el 12 de novembre del 1910, va acabar la carrera al Conservatori del Liceu quan tenia 19 anys i va tenir fins a vuitanta alumnes. A la celebració, en què la parròquia va obsequiar Vicenta-Eulàlia Palanca amb un pergamí d'agraïment per la seva tasca parroquial, van assistir molts pares, amics i feligresos, així com una alumna seva que viu a Suïssa, i que va interpretar algunes peces. (C.C.)

LA PASSIÓ DE CERVERA

UN ESPECTACLE ÚNIC PER LA SEVA GRANDIOSITAT I BELLESA



QUARANTA METRES D'ESCENARI CONSTITUEIXEN UN ESPECTACLE ÚNIC

LA PASSIÓ DE CERVERA

És una invitació al nou mil·lenni, després de cinc segles de tradició (1481-2000)
És un espectacle popular, ple de llum, art i poesia

TEMPORADA 2000

REPRESENTACIONS

EN VERSIÓ CASTELLANA
març, dies: 5, 12, 19, 26 / abril, dia: 2

HORARIS

Primera Part (Vida pública de Jesús) matí de 10.15 a 12.30.

Segona Part (Passió, Mort i Resurrecció) tarda de 3 a 5.

—Els dies 16 d'abril (Diumenge de Rams) i el 21 d'abril (Divendres Sant) **sessió contínua** de 4 a 8.30 de la tarda.

—El dia 12 de març, amb motiu de les Eleccions Generals, en **sessió contínua** de 4 a 8.30 de la tarda.

EN VERSIÓ CATALANA
abril, dies: 9, 16, 21, 30

INFORMACIÓ, PROPAGANDA, RESERVA I VENDA DE LOCALITATS

DESPATX CENTRAL: M. Teresa Trilla

Plaça Santa Anna, 1 - 25200 CERVERA

Telèfons: 973 53 03 57 — 973 53 26 61

I AGÈNCIES DE VIATGES

Preus especials per a col·legis, catequesis i grups col·lectius.

Girona

Cap a una assignatura de cultura religiosa

■ Presentat el nou equip de Pastoral d'Ensenyament, presidit per Victòria Mir

GIRONA.— Els responsables de la Delegació d'Ensenyament del bisbat de Girona han reconegut que es camina cap a l'ensenyament d'una cultura religiosa, en general. De moment la llei només reconeix el dret de l'Església catòlica a assegurar les classes, criteri que actualment es veu pressionat pels col·lectius musulmans que també reclamen poder impartir classes de religió.

De totes maneres, ja des d'abans de la reforma escolar de fa cinc anys es manté que l'assignatura de religió no és la catequesi, sinó la transmissió de «sabers i coneixements perquè es puguin ordenar críticament els continguts, i generar actituds que permetin perseverar en uns valors a través de les circumstàncies».

Alhora, en el programa del nou equip d'ensenyament, presidit per Victòria Mir, pedagoga, que va ser presentat fa dues setmanes, es recull una segona font d'inspiració en la resolució 11 del Concili de la Tarraconense, en què es constata la gran desinformació que hi ha sobre el fet religiós i cultural cristià, amb conseqüències en altres matèries com la història de l'art.

Aquest dos criteris subratllen la prioritat per assegurar les classes de religió en les escoles públiques, que actualment arriba al 68% dels centres de secundària i al 26% dels de primària. Això passa per comprometre's en la solució de la precarietat laboral del professorat especialitzat, especialment en primària, en què els

docents segueixen depenent del Ministeri d'Educació, mentre que a secundària ja hi ha hagut el traspàs de competències a la Generalitat.

Victòria Mir reconeix que el projecte de cedir les competències al Govern català dels mestres de religió ha endarrerit el pagament dels mesos sense cobrar que l'Administració devia als professors, ja que, fins ara, en els pressupostos s'havia comptabilitzat sempre des del gener, sense tenir en compte els quatre primers mesos de curs en què ja es treballa, i que no es recuperen si al juny no es renova el contracte.

De moment són els bisbats que han avançat els diners. El de Girona és el darrer a pagar perquè amb el canvi d'equip no s'han pogut elaborar les llistes de mestres amb la documentació acreditativa exigida per Madrid. En tots els casos,



Victòria Mir, a la dreta.

però, les caixes eclesiàstiques donen gairebé per perduts els diners que han donat per no fer esperar més els afectats.

La delegació s'ha organitzat en tres sectors. D'una banda la dimensió econòmica i gestora, sota la responsabilitat de Pere Micaló, que també està al capdavant de la relació amb les escoles cristianes. La tercera esfera d'actuació, que de fet és una de les que més es vol desenvolupar, és la formació dels professors, amb Dolors Puigdevall per a secundària, i la mateixa

Victòria Mir per a primària.

Per a aquesta àrea ja s'ha constituït un equip de cinc persones i s'han definit quatre projectes. El primer respon a la mateixa demanda dels docents per rebre classes de cultura religiosa que capacitin per explicar altres creences, en especial l'islam, pel paper rellevant que actualment està prenent. Aquest curs podria fer-se en col·laboració amb la Universitat de Girona. En segon lloc es promourà el contacte entre mestres, per facilitar l'assessorament dels més joves. Aquesta iniciativa inclou l'intercanvi de material pedagògic per a les classes de religió.

Un altre projecte és la inauguració d'un local de la delegació, pensat més com un centre de trobada que com unes oficines. El Seminari Diocesà ha cedit uns locals al quart pis, i es preveu poder disposar-ne al segon trimestre d'aquest any. Per últim, l'equip de la delegació insisteix en la inserció del professor en les parròquies i els arxiprestats, considerant la seva feina com un terreny de missió.

Victòria Mir ha declarat que la manera d'ensenyar religió des de fa vint anys ha canviat molt. En l'actualitat no sols es diferencia formació de catequesi, sinó que a més s'ha agafat un tarannà democràtic i dialogant. Un canvi important és que el mestre ha entrat a formar part del claustre de professors, de manera que d'una banda coneix l'alumne des de diferents perspectives, i de l'altra es facilita la relació entre diverses matèries. Aquests contactes han permès sortides o intercanvis amb temes com història de l'art o filosofia, alhora que permet una acció conjunta sobre els alumnes, per exemple treballant un mateix tema a classe de religió i d'ètica, encara que sigui des de perspectives diferents.

Guillem Farré

Cuba va expulsar un missioner per haver denunciat l'avortament

SANT ANDREU SALOU.— El govern de Fidel Castro, un dels últims reduttes comunistes del món, va expulsar l'agost passat Miquel Jordà, missioner diocesà gironí de 66 anys, per haver denunciat

públicament la política avortista del Ministeri de Salut, que utilitza aquesta pràctica com a mètode de regulació de la natalitat. El motiu oficial va ser que el visat, concedit el 1998, havia expirat i que no es podia renovar, però Jordà assegura que aquest va ser l'últim pas de la pressió que el partit va exercir sobre ell a partir del moment en què va publicar en el Full Parroquial la crítica a la política avortista de l'Estat.

El text es va difondre en una primera edició de 8.000 exemplars per la regió de Pinar del Río, una de les més empobrides que està molt afectada per l'emigració il·legal cap als Estats Units, així com per la prostitució de les noies joves que marxen a la capital. Jordà assegura que els pares s'alegren que les seves filles exerceixin aquesta activitat perquè aporten ingressos a la família, i precisament aquest col·lectiu és un dels més afectats per l'avortament.

Organitzacions humanitàries denuncien que s'aplica la interrupció voluntària de l'embaràs sense donar opció a altres mesures de control de la natalitat perquè així

s'elimina definitivament una població de risc social. El pare Miquel, per la seva banda, lamenta que aquest cercle sigui possible gràcies al turisme sexual que és practicat especialment per europeus. El missioner va aprofitar les dues setmanes que va estar a Catalunya per defensar els cubans que són explotats per la manca de respecte als drets humans d'una part dels visitants occidentals.

La llei cubana accepta sense escrúpols l'avortament provocat basant-se en el «rigor científic dels avenços mèdics» segons un estudi que per principi considera la persona a partir del moment del naixement. Declarant-se hereu de l'antic Codi Penal espanyol, els juristes de l'illa del Carib constaten la mort d'un individu com el final d'un procés començat amb el part, per tant, tot el període de gestació no compta.

Aquesta és la clau del problema, ja que des d'una concepció cristiana, compartida per altres grans religions com el judaisme, es té en compte la identitat de la persona des del primer moment de la fecundació. Moviments defensors de la vida, així com

nombroses escoles psicològiques i mèdiques, subratllen la importància de la vida intrauterina en el desenvolupament de la persona i mostren d'aquesta manera la continuïtat entre les etapes pre i postnaixement.

«En sortir de Cuba», explica el P. Jordà, «vaig prometre a la comunitat de la parròquia de Minas de Matahambre —40.000 habitants—, d'on era rector, que des d'on fos continuaria treballant per ells a fi d'apuntalar la seva fe tan deteriorada després de tants anys d'ateisme oficial». I amb aquesta intenció, diumenge 12 de març la Delegació de Missions de la diòcesi de Girona donarà suport a una col·lecta a les parròquies a favor de Cuba, promoguda per Miquel Jordà. Es tracta de finançar el projecte de difondre una Història Sagrada, un gènere literari senzill que permet conèixer la Història Sagrada en un país en què s'ha volgut esborrar tot indici cristià.

A mil pessetes l'exemplar d'aquesta Història Sagrada per a Cuba, tothom qui estigui interessat a col·laborar en la campanya pot fer la seva aportació a la Delegació de Missions de Girona (c/ Albareda, 15), especificant aquesta finalitat, o directament al compte núm. 2100-0278-01-0100946114. (G.F.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

Informe-vos al telèfon: 934 905 988
c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

Tortosa

Comiat massiu al canonge Ribes Herrero

TORTOSA.— El 25 de febrer va morir als 70 anys d'edat, d'una fulminant cardiopatia, Mn. Josep M. Ribes Herrero, nascut a Burriana (Castelló) el 1930. El seu currículum sacerdotal és un doble combinat d'apostolat en parròquies i a la Cúria diocesana. Caldria afegir-hi la seva sensibilitat artística manifestada en la ploma i expressions audiovisuals, fins i tot com a director de teatre amateur.

Sempre va tenir responsabilitats parroquials directes (1953-2000): Benicarló, Masdenverge, Vinebre, Torre de l'Espanyol, Capçanes, Tortosa, Reguers i Jesús. Al desembre del 1999 va ser nomenat canonge del Capítol Catedralici. Amb tot, el càrrec de més confiança i responsabilitat en la cúpula diocesana va ser el seu nomenament de canceller-secretari general del bisbat (23 de juny del 1970), càrrec que ha regit fins ara.

Al seu títol de graduat en Periodisme hem de sumar la seva vinculació al Secretariat diocesà de Catequesi, als mitjans de comunicació en l'àmbit de la Tarraconense (Simcos) i de la diòcesi (com a director del *Full dominical* i del

Butlletí Oficial).

Tot plegat explica que la participació dels laics omplís la catedral, que els preveres concelebrants fossin 120 (inclosos alguns de Tarragona i de Sogorb-Castelló) i que la missa exequial la presidís Mons. Lluís Martínez Sistach, primat de la Tarraconense, i la copresidís el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas.

El ritual d'exèquies el va llegir, en absència del degà-president, Manuel García, el canonge Manuel Giner. Cant gregorià, fèretre portat per capellans amics, moltes corones de flors amb dedicatòries, tot plegat va esdevenir una sentida i autèntica celebració.

L'homília la va pronunciar Mons. Salinas i es feia ressò de les lectures i de les vivències de l'assemblea. «La vida i la mort», va dir, «també són sorpresa i per això vetllem a l'espera que ens truquin a la porta. La penyor-garantia és la presència i promesa de Jesús, profeta, mort i ressuscitat». El bisbe Xavier va citar unes paraules de la carta tramesap el cardenal arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles: «Incansable treballador en la vinya del Senyor, humil i fidel col·laborador dels bisbes, sempre disponible a assumir responsabilitats..., ara el seu cor ha dit prou!»

El ritu final de comiat el va presidir Mons. Martínez Sistach, amb paraules com «amic entranyable i col·laborador eficaç». L'himne de la patrona, la Mare de Déu de la Cinta, va ser la veu dels centenars de fidels. Ara, les despulles de Mn. Ribes descansen al cementiri de Burriana (Castelló), el seu poble natal.

J. Blanc i Bahima

URGELL

Mans Unides amb Paraguai

LA SEU D'URGELL.— La Delegació diocesana de Mans Unides, en la 41a campanya, corresponent a l'any 2000, ha assumit el projecte d'instal·lació i de dotació de tres farmàcies alternatives a la regió de Guayakua del Paraguai. El projecte de desenvolupament abasta les farmàcies, herbes, cursos per a promotors i equips de treball.

El cost total del projecte suma dotze milions de pessetes i ha estat assumit pels grups de la Seu d'Urgell, Balaguer, La Cerdanya, el Baix Urgell, Tremp-la Sentiu-Vallfogona de Balaguer, Guissona-Ponts-Agramunt-Artesa de Segre i l'equip diocesà de Mans Unides. La campanya es va obrir els dies 11, 12 i 13 de febrer.

Per la seva part el grup de Mans Unides d'Andorra finançarà vuit projectes de desenvolupament al Tercer Món per un valor total d'11.102.250 pessetes: una aula a Bogotà, un centre de treball per a malalts mentals a Costa d'Ivori, una aula de formació de promotors de salut al Perú, cursos de formació per a la dona i joves a Managua, material d'oficina i bicicletes a l'Havana, manteniment d'escoles i protecció de les collites al Senegal.

Per sensibilitzar el poble el grup d'Andorra ha organitzat un festival de flamenc i guitarra, una vetllada de dejuni voluntari, una sessió de cinefòrum i un festival de música i dansa. (A.M.)



Viajes Magister

Pelegrinatge a

TERRA IUBILAEUM SANTA
A.D. 2000

Dates: del 7 al 14 d'agost i del 15 al 22 de setembre del 2000

Llocs que es visitaran:

Tel-Aviv, Galilea, Canà, Benaurances, Cafarnaüm, Tabgha, Riu Jordà, Jericó, Mar Morta, Jerusalem, Muntanya de les Oliveres, etc.

Eucaristies a:

Natzaret, Llac Tiberiades, Muntanya del Tabor, Betlem, Cenacle i Sant Sepulcre.

Inscripcions: Viatges Magister, Roger de Llúria, 67 - 69, 4- B 08009 Barcelona. Tel. 934 879 423 - Fax 934 879 590
e-mail: viajesmagister@worldonline.es



Tibidabo us informa:

1



Recés de Quaresma:

25 de març a les 10,45 hores. Per a tots els Adoradors diurns i nocturns. Tema. Reflexió. Eucaristia i Dinar de Germanor. Per la tarda visita a l'Exposició i Museu Nadalenc de Mossèn Camprubí.

2



Missa Mensual de l'Obra Expiatòria del Tibidabo:

El dia 7 d'abril, primer divendres, hi haurà la Missa de l'Obra Expiatòria del Tibidabo. Sortida d'autocars de la Plaça de Lesseps a les 17,30 hores i tornada a les 19,45 hores. Es pot lucrar la indulgència del Jubileu.

3



Noces d'Argent Matrimonials:

8 d'abril a les 11 hores. Trobada i Convivència pels matrimonis que es van casar fa 25 anys en el Temple del Tibidabo. Eucaristia i Dinar de Germanor.

4



Quaresma:

Tots els divendres Vía crucis i Benedicció Eucarística.

5



Setmana Santa:

16 d'abril. DIUMENGE DE RAMS: Benedicció a les 12 i 13 hores.

20 d'abril. DIJOUS SANT: 18,30 hores: Eucaristia. Hora Santa Vetlla al Santíssim.

21 d'abril. DIVENDRES SANT: 12 hores: Vía crucis. 17 hores: Celebració de la Passió.

22 d'abril. DISSABTE SANT: 23,15 hores: Vetlla Pasqual. Adoració Nocturna.

23 d'abril. DIUMENGE DE PASQUA: Misses com els dies festius.

6



Viatges i Pregrinacions:

6 de maig: SANTUARI DE NÚRIA.

13 i 14 de maig: LOURDES.

31 de maig al 7 de juny: TERRA SANTA.

15 al 23 de setembre: TORÍ-ROMA.

Truqueu-nos al telèfon 934 175 686

Noves tecnologies

Pàgina coordinada per:
Gemma Morató i SendraAmb la col·laboració de <http://www.ua-ambit.org/soi/soi.htm>

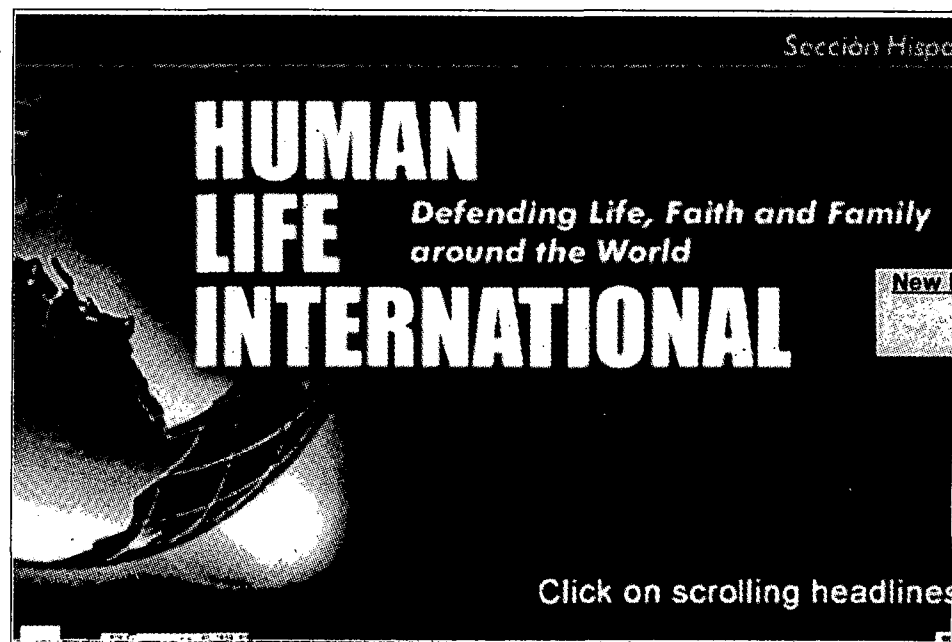
Internet, enemiga o suport de la família?

■ Diversitat d'adreces a l'entorn de l'estructura familiar

La construcció de famílies harmonioses, felices i duradores sembla que és una tasca que es complica dia a dia, si més no en el context de la cultura occidental. Tot i que hi ha àmplies diferències segons els països, s'estén el fenomen de la separació i del divorci, en proporcions que poden arribar a un de cada cinc matrimonis, o a un de cada tres. A Escandinàvia avui, per exemple, el nombre de nois de 18 anys pujats en l'ambient biològic originari és inferior al 50%. Aquesta tendència no preocupa únicament els líders religiosos, sinó també els governs, que veuen multiplicada la problemàtica legal i educativa en les societats.

Francis Fukuyama, investigador de la George Madison University, i professor de política pública, desencadena grans polèmiques als Estats Units a causa dels seus punts de vista sobre la família, a la

qual considera «cor de la civilització». Aquest jove professor d'origen japonès expressa la seva preocupació sobre les serioses conseqüències del trencament familiar per als fills: «La família és la institució social que en forja el caràcter, que els educa per afrontar els reptes del món.» Però, a diferència de molts sectors d'opinió, Fukuyama veu en Internet un auxiliar important per reconstruir la família, sobre la qual diu convençut: «En els temps de la societat agrícola, llar i feina eren una única cosa. Després, amb el desenvolupament industrial, la llar i la feina es van separar; la gent va abandonar els camps, i a la ciutat sortia de matí i hi tornava de nit. Avui, amb la revolució informàtica i el triomf de l'ordinador, que et permet produir sense moure't, hi ha la possibilitat de reintegrar, almenys fins a cert



Pàgina web de «vidahumana.org».

punt, el binomi logístic llar-feina.» El professor Fukuyama conclou afirmant que «una sensibilitat religiosa més gran podria ser útil» per a aquesta reconstrucció.

Doncs bé... Què ofereix Internet a la família creient? Més enllà de les pàgines web considerades «familiars» pels seus continguts d'entreteniment o cultura innocuus per als infants, hi ha nombroses webs dedicades al suport i a l'ajuda a les famílies.

La família des d'una perspectiva catòlica compta amb nombroses pàgines que es podrien aplegar en diverses categories (tot i que n'hi ha que caben en diverses categories).

1. Les webs d'associacions i de moviments que empren Internet com a aparador informatiu de les seves activitats, amb referències de contactes als indrets on siguin presents:

- Encontre Matrimonial Mundial: http://www.wmme.org/index_es.html
- Equips de la Mare de Déu: <http://www.microetc.com/ens>
- Missions Familiars Catòliques: <http://www.misiones.cl>
- Moviment Familiar Cristià: <http://www.moebius.es/mfc>

2. Les webs amb documentació (del Magisteri Pontifici i d'altres fonts), pensades per aportar material de reflexió i d'estudi:

- VE Multimedios: <http://www.multimedios.org/bec/etexts/caffar01.htm>
- Churchforum: <http://www.churchforum.org.mx/familia>

—Àmbit de Recerca i Difusió Maria Corral: <http://www.ua-ambit.org>

3. Les webs d'instituts de recerca sobre la família, amb dades sobre cursos, professorat i costos:

—Centre d'Orientació Familiar OIKOS:

<http://www.dominicos.org/provesp/Estudios/oikos.htm>

—Institut de Ciències per a la Família de la Universitat de Navarra:

<http://www.unav.es/icf>

—Centre de Pastoral Familiar per a Amèrica Llatina (Cenpafal):

www.cenpafal.org.co (tot i que, llamentosament, cal password per accedir a gairebé tots els seus interessantíssims continguts).

4. Aquelles especialitzades en temàtica Pro-Vida, que ofereixen dades sobre els avenços de l'esforç per ampliar una cultura a favor del no nat, així com la informació sobre aspectes morals en la relació de parella:

<http://www.vidahumana.org/> (és molt àmplia)

—Aciprensa:

<http://www.aciprensa.com>

—<http://www.ive.org/spanish/spacover.htm>

Ara bé: com es contribueix a construir famílies? Els creients han trobat el llenguatge apropiat per oferir serveis eficaços a les famílies, a través d'Internet? N'hi ha prou d'oferir documentació àmplia i principis morals, o cal inventar mètodes nous perquè aquests continguts siguin accessibles al públic creient que cerca solucions a Internet?



Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 11.180 ptes./any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'11.180 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 5.590 ptes.

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
Tel.: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

Persones intel·ligents però condicionades per l'atròfia muscular

■ Es va presentar en societat la Fundació Privada Catalana per a la Paràlisi Cerebral

Amb un concert a l'Auditori de Barcelona, organitzat per Ibercamera, es va presentar el 10 de febrer passat la Fundació Privada Catalana per a la Paràlisi Cerebral. La Fundació vol ser un instrument útil per ajudar a resoldre tots els problemes que es puguin

presentar al llarg de la vida d'aquest malalt: tutela, residència, educació, lleure, inserció laboral, formació de professionals i voluntaris, així com la recerca i aplicació d'avenços en la medicina que poden suposar una millora de la seva qualitat de vida.

Deu patrons, tots ells pares de joves afectats, són els responsables d'aquest projecte que ja és una realitat. La Fundació Catalana per a la Paràlisi Cerebral es va constituir el 10 de desembre del 1996, i es va enregistrar a la Conselleria de Justícia dos anys més tard com a fundació privada. Els socis fundadors han actuat moguts per un doble sentit de responsabilitat, d'una banda, envers el futur dels seus fills, i de l'altra, envers la societat que els haurà d'acollir el dia que ells faltin. «Treballem per aconseguir una millora substancial en la qualitat de vida de les persones amb aquest mal que afecta dos de cada mil. Ho fem des dels drets humans, però també des de l'ètica social, perquè la societat no haurà d'invertir tants recursos per a ells», assegura Arantzazu de Olaortua, presidenta de la Fundació.

Els nois i noies de què parlem tenen de 20 a 25 anys, i tots ells tenen un grau d'afectació important. La lesió cerebral que pateixen els condiciona el moviment, fins i tot no poden menjar sols o pentinar-se. La paràlisi els impedeix parlar i comunicar-se. En aquest sentit, els ordinadors adaptats a les seves necessitats els són de gran ajut. Segons Olaortua, el més dur per a ells i per als que els envolten, és que intel·lectualment estan bé. «Es podria comparar amb alguns casos d'esclerosi múltiple, però la diferència és que els paralítics cerebrals ho són des del naixement, la qual cosa els condiciona molt en la seva educació i desenvolupament».

La paràlisi cerebral és una malaltia perinatal, o sigui que apareix quan el fetus pateix abans de néixer, normalment per asfíxia i provoca lesions i retard mental. També pot afectar nens que neixen amb



La paràlisi cerebral condiciona molt l'educació i el desenvolupament del nen.

menys d'un quilo de pes; fetus que passen virus prenatals, o fills de mares en estat de coma.

Noves tècniques mèdiques

La Fundació s'ha marcat com a fita principal durant l'any 2000 l'aplicació de noves tècniques de tractament de la paràlisi cerebral. La més immediata, que ja fa anys que s'aplica als Estats Units, és la teràpia amb *baclofè* per via medul·lar que, actualment, és la millor per tractar l'espasticitat que pateixen molts paralítics cerebrals. Aquest tractament es realitza mitjançant la implantació d'un difusor

(bomba de *baclofè*) que està programat per administrar contínuament la medicació amb la dosi indicada en cada cas.

Només es coneix un cas a Catalunya d'aplicació d'aquesta tècnica. Una experiència plena de dificultats i d'incògnites per a uns pares —patrons de la Fundació— i el seu fill. El matrimoni va costejar l'operació del seu fill per uns tres milions de pessetes, que es va poder fer mitjançant tota la informació que van rebre dels Estats Units. El jove, que tenia les seves funcions molt deteriorades, gràcies a aquest tractament, ha recuperat mobilitat i coordinació. Fins i tot, els especialistes diuen que si l'haguessin operat de petit, amb rehabilitació, podria haver caminat.

Les expectatives que genera aquesta tècnica innovadora, anima els patrons de la Fundació a informar els possibles usuaris, buscar fons per impulsar la investigació i aconseguir que els serveis sanitaris de Catalunya puguin fer-se càrrec d'aquesta prestació, «com es fa amb tants tractaments aplicables a altres col·lectius», assegura Olaortua.

Persones de companyia

Tenir un fill amb paràlisi cerebral suposa per als pares haver-lo de cuidar com si fos un nen petit. No es poden quedar sols, i necessiten una atenció constant per part de la família, o d'un cangur, encara que «si parlem d'un noi de 25 anys és millor referir-nos a una persona de companyia, adulta, que conegui la seva problemàtica, el sàpiga tractar i atendre en cas de necessitat», explica Arantzazu de Olaortua.

La Fundació, que ja fa un temps que organitza curssets per a professionals, i voluntaris, també en vol fer per a aquests acompanyants, que cobrarien per la seva feina i entrarien a formar part d'una base de dades, que les famílies podrien consultar.

Les persones interessades per aquest col·lectiu, ara estan a temps per apuntar-se a uns curssets per a voluntaris que la Fundació organitza amb el suport de l'Incaivol. El programa s'anomena «M'acompanyes?», i pretén formar nois i noies perquè siguin capaços d'acompanyar els malalts en els seus desplaçaments: visites al metge o activitats de lleure. «A les ciutats encara hi ha moltes barreres arquitectòniques i dificultats amb els transports. Per això és bo que els voluntaris sàpiguin com actuar en cada cas, i que els nois puguin anar amb joves de la seva edat, i no sempre amb els pares», aclareix Olaortua.

La Fundació també vetlla per aspectes fonamentals dels paralítics cerebrals com la seva educació, un tema costós i difícil perquè són intel·ligents, però la seva atròfia muscular els dificulta la integració a l'escola. El seu grau d'intel·ligència també és un escull pel que fa a la seva tutela. D'una banda, «són joves amb poca cultura i ingenuïtat, als quals fàcilment es podria enganyar, i fer signar algun paper que els fes perdre els seus béns; però si un jutge decideix incapacitar-los també pot ser molt dur, perquè això suposaria que no poden votar ni fer valdre cap dret», afirma la presidenta de la Fundació Catalana per a la Paràlisi Cerebral.

Glòria Carrizosa Servitje

**FUNDACIÓ CATALANA
PER A LA PARÀLISI
CEREBRAL**
C/ Pere Vergés, 1
08020 BARCELONA
Tel. 932 097 792
Tel. i fax. 933 133 666
A/e: fcpc@email.com

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Incaivol


Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

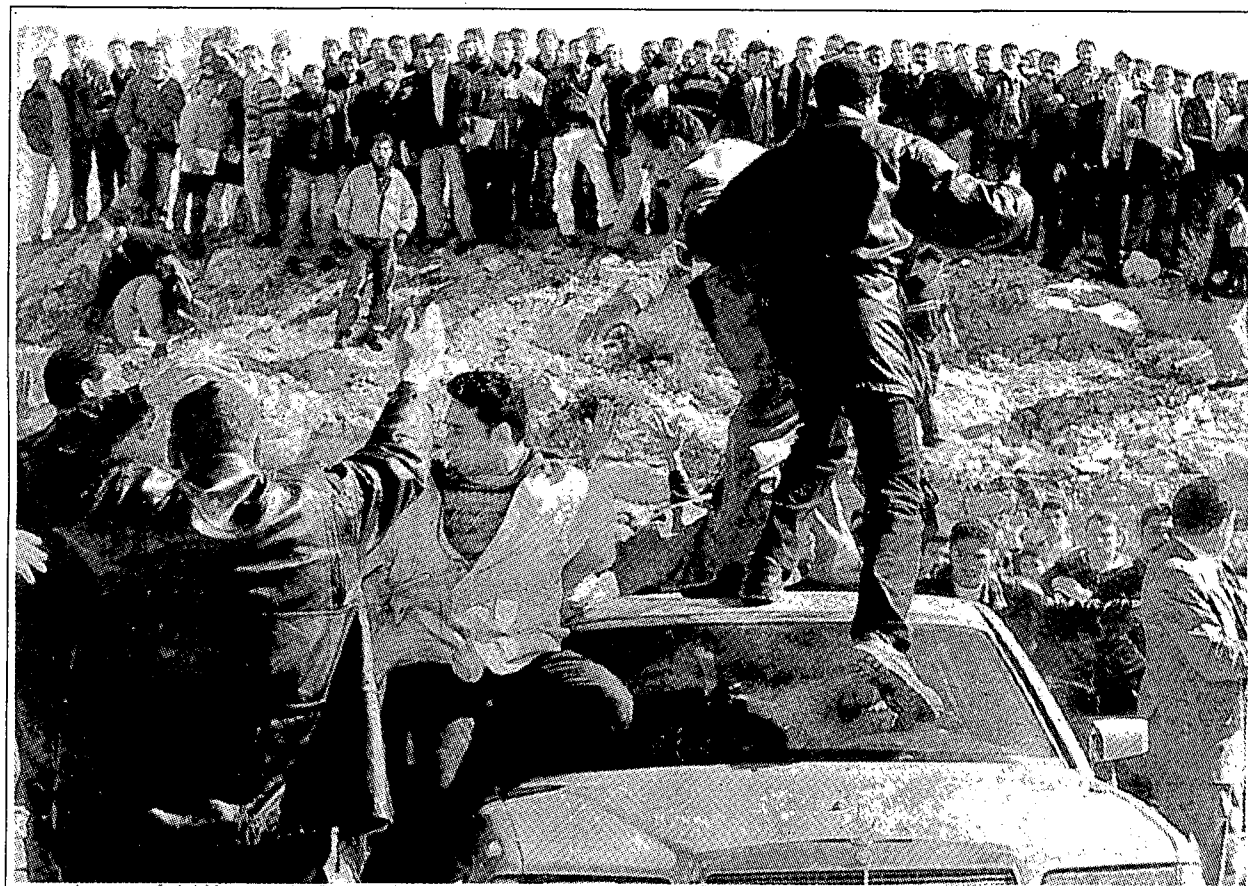
MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

El poder de les paraules

■ El primer ministre francès, Lionel Jospin, esquitxat per la violència a Palestina

Les imatges de televisió ens van deixar sorpresos. Grups d'estudiants universitaris palestins van apedregar, a finals de febrer, el primer ministre francès, el socialista Lionel Jospin, que corria a refugiar-se dins el cotxe oficial enmig d'una pluja de pedres i una vegada dins continuava l'atac i li esquarteraven els vidres del cotxe blindat. En el llarg conflicte que enfronta palestins i israelians no es recorden escenes semblants, referents a un mandatari d'una gran potència europea. Què havia passat?, perquè succeïa el que estàvem veient?

França històricament ha mantingut sempre una postura proàrab, sense deixar de cultivar unes bones relacions amb Israel. Actualment, hi ha una cohabitació entre un president de dretes, Jacques Chirac, i un primer ministre d'esquerrres, Jospin. Tothom dona per fet que s'enfrontaran en les pròximes eleccions presidencials. Per tradició, la política exterior i la defensa estan a mans del president però en aquesta ocasió el primer ministre va trencar els protocols establerts i en un viatge a Israel i Palestina va qualificar de «terroristes» els atacs de la milícia xiïta proiraniana libanesa Hezbol·là, que ataca l'exèrcit israelià, que ocupa una part del sud del Líban. Els israelians van quedar molt contents amb les paraules de Jospin però una part de la població palestina es va indignar i quan el primer ministre francès va anar a visitar la universitat palestina de Bir Zeit grups d'estudiants l'estaven esperant i l'acte va acabar amb pedregada. Poc després, Jospin feia marxa enrere i parlava d'«actes de guerra».



El primer ministre Jospin va ser apedregat pels universitaris palestins com a protesta per les seves declaracions.

Distinció entre terrorisme i acte de guerra

Segons el prestigiós diari francès *Le Monde*, «entre un acte de terrorisme i un acte de guerra hi ha més que un matis. El segon és, o pot ser, honorable, el primer és condemnable. Parlar de terrorisme, és portar un judici crític i designar un culpable; parlar de guerra és formular una constatació i abstenir-se de prendre partit sobre les responsabilitats». Segons el Codi Penal francès, article 421-1, els actes de terrorisme poden resultar d'una actuació col·lectiva

o individual, han de ser intencionats i tenir per objectiu alterar greument l'ordre públic, per la intimidació o el terror. Les infraccions poden ser: els atacs voluntaris a la vida o a la integritat de les persones, el segrest, els segrestos d'avions o de qualsevol mitjà de transport, els robatoris, les extorsions, les destruccions o degradacions d'edificis, creació de milícies o grups de combat i totes les infraccions relatives a la possessió d'armes, municions, explosius o qualsevol altre material de guerra de tipus químic o bacteriològic.

Aquest esquema ideològic en què les paraules hi fan un paper molt important es reproduceix arreu del món on hi ha conflictes violents. Pensem en els casos més pròxims geogràficament a casa nostra, com són els de l'Ulster i Euska-di. Recordem que a l'Estat espanyol tothom parla de la guerrilla per referir-se als revoltats de Chiapas però l'actual líder socialista, Joaquín Almunia, va tornar d'un viatge a Mèxic parlant de terroristes, perquè és com els denominen allí els mitjans governamentals. O el cas de Txetxènia, en què tots parlen de la guerrilla mentre Rússia parla de grups terroristes...

El que està clar és que Jospin va donar un pas en fals i va aixecar una gran polseguera, amb derivacions conflictives per a la política interior francesa, i va ocasionar una reacció violenta que van poder recollir les càmeres de televisió. Tot el món va veure com el nivell de violència latent a Palestina i Israel és molt elevat i que el camí per arribar a la pau és llarg i costerut. Fan falta encara moltes paraules de pau. Si la paraula té prou força per provocar enfrontaments, conflictes i guerres, ha de tenir també poder per conduir a la pau i a la convivència. A la terra on les tres grans religions monoteistes del món (cristianisme, judaisme i islamisme) tenen els seus principals santuaris, que la converteixen en Terra Santa, no hi ha d'haver lloc per la guerra (santa, per als extremistes).

Un mateix fet, dues visions oposades

Per als israelians, que ocupen una part del sud del Líban per evitar els atacs al nord d'Israel, els bombardejos i actuacions de Hezbol·là són pur terrorisme. Per a molts palestins i gran part del món àrab, els membres de Hezbol·là són herois que lluiten per l'alliberament de la seva pàtria ocupada per l'enemic, és a dir, que fan la guerra (santa, si són fonamentalistes). Hi ha una bona distància entre un concepte i l'altre. Per això, Jospin va ferir molts palestins i àrabs i per això el van apedregar. El que per als israelians és legítima defensa, per als àrabs és ocupació militar. El que per a uns és terrorisme, per als altres és lluita d'alliberament nacional.

...amb un dibuix



Antoni Reig

Periodista i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona

societat

Abolir el deute?... Tu votes

Quan el proper 12 de març s'apropi al col·legi electoral que li correspongui per tal de dipositar el seu vot, possiblement es trobarà una taula que no respon exactament al fragor dels comicis. L'urna d'aquesta taula espera els vots d'una altra consulta. Li demanaran que es pronunciï, que doni la seva

opinió respecte d'un tema molt concret: vol que l'Estat espanyol condoni el deute extern que té amb els països més empobrits? Al llindar del tercer mil·le·nni i en l'any del Jubileu, en què el protagonista és el perdó, es demana la llibertat per a mil milions de persones.

Fa temps que un bon grapat de gent remou el tema del deute. Una de les accions més recordades va ser l'acampada 0,7 que es va a dur a terme a diferents localitats del país. Amb la campanya «Deute extern, deute etern?», fa un any van apostar per recollir signatures a favor de l'abolició del deute extern del qual era creditor l'Estat espanyol. Es tracta de la Iniciativa Legislativa Popular. Si es recullen 500.000 firmes ben acreditades reclamant algun tipus de proposta, el Congrés dels diputats ha de debatre aquest tema. La xarxa per a l'abolició del deute no va recollir mig milió de signatures sinó el doble: un milió (de les quals 115.000 pertanyen a Catalunya). Però la legislació en aquest sentit és restrictiva i els temes de política exterior no s'inclouen dins de la iniciativa legislativa popular.

És per això que s'ha buscat un nou sistema: la consulta directa als ciutadans. La primera experiència en aquest sentit es va produir a Lleida l'any passat quan la Plataforma 0,7 va promoure una consulta popular aprofitant l'avinencesa de les eleccions municipals. La resposta va millorar qualsevol de les expectatives: 8.000 lleidatans van dipositar una papereta en aquestes urnes i un 95% es va mostrar partidari que l'Estat espanyol condonés el deute del qual és creditor amb els països més empobrits.

Uns mesos més tard la Xarxa per a l'Abolició del Deute Extern es planteja fer

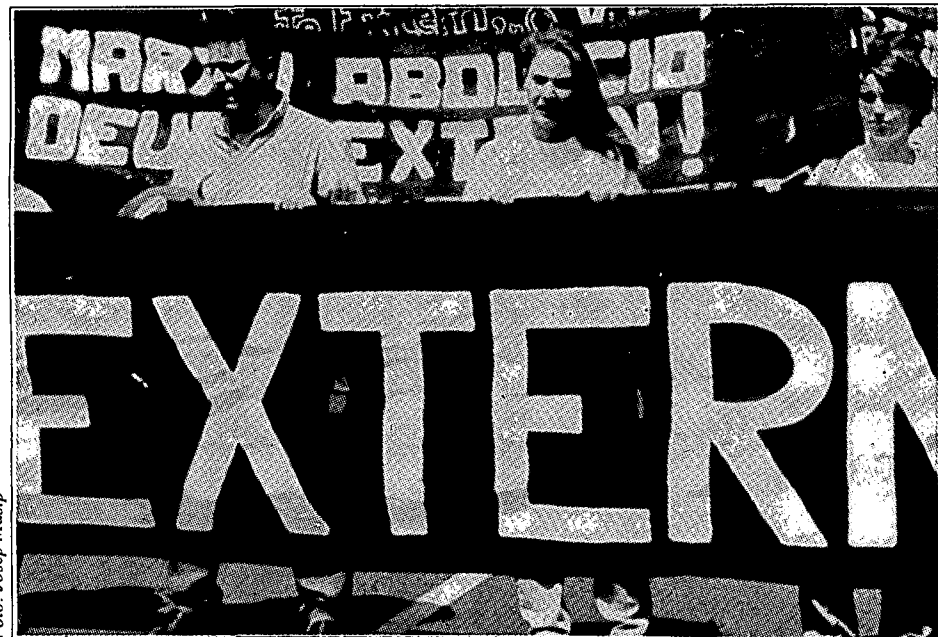


Foto: Josep Masip

Barcelona va organitzar al maig del 1999 una marxa per a l'abolició del deute extern.

una consulta a tots els ciutadans de l'Estat coincidint amb les eleccions generals del 12 de març. D'aquesta manera es busca que siguin els mateixos habitants del país els que puguin parlar i mostrar al govern que surti escollit quina és la seva voluntat respecte d'aquest assumpte.

COM NEIX EL DEUTE EXTERN

A inicis dels anys setanta va augmentar el preu del petroli i es va generar un exce-

dent de dòlars en el sistema financer internacional. Els bancs occidentals no podien donar sortida a aquests diners a Occident per la crisi del petroli i els destinataris d'aquests diners van ser els països del Sud. Se'ls va concedir préstecs a interès molt baix, però variable. Durant els anys vuitanta es va augmentar el tipus d'interès del sistema financer internacional, i paral·lelament es va augmentar l'import dels interessos que els països del Sud havien de pagar en concepte de deute. Davant de la incertesa que aquests països no poguessin fer front al deute se'ls concedien nous préstecs per pagar-los, i el problema es va anar agreujant.

A la pràctica només les classes dirigents dels països receptors dels diners es veien afavorits, però no les poblacions. Es van fer servir els préstecs en inversions de dubtosa prioritat. Un 30% del total es va traduir en despesa armamentística, un altre 30% en la construcció d'obres faraòniques, un 10% en obres d'utilitat social i el 30% restant en apropiacions indegudes dels fons. La banca internacional a més va concedir els préstecs passant per alt les garanties que normalment s'exigeixen.

LA SITUACIÓ ACTUAL

Ara per ara els diners que els països del Sud deuen a països i organismes financers del Nord s'han convertit en una llosa que frena el desenvolupament. En concepte d'interessos han pagat més de dues vegades el que devien en un inici. Però encara els queda per pagar més de dues vegades el que van demanar. Molts d'aquests països estan dedicant bona part del seu Producte Interior Brut a pagar els interessos del

deute extern. No poden utilitzar aquests diners per millorar infraestructures o serveis com l'educació o la sanitat. En alguns països es dona la paradoxa que reben diners en concepte d'ajudes al desenvolupament però alhora estan pagant quatre vegades més en interessos del deute.

El govern espanyol és creditor d'1,6 bilions de pessetes. Els bancs privats espanyols són creditors d'1,7 bilions de pessetes.

MOVIMENTS INTERNACIONALS PER SOLUCIONAR EL PROBLEMA

El moviment PPAE (Països Pobres Altament Endeutats) ha proposat algunes iniciatives per tal d'alleugerir els seus deutes fins a nivells «sostenibles». Aquestes iniciatives han estat impulsades pel Fons Monetari Internacional (FMI) i el Banc Mundial (BM), però exigeixen l'aplicació de mesures econòmiques molt estrictes. És un procés llarg que es calcula que podria acabar el 2016.

Les preguntes de la consulta

Les persones que vulguin votar en la Consulta per a l'Abolició del Deute Extern hauran de contestar SÍ o NO a les tres preguntes següents:

- Està a favor que el Govern de l'Estat espanyol cancel·li del tot el deute extern que tenen amb els països empobrits?
- Està a favor que l'import del pagament anual del deute cancel·lat sigui destinat, per part de la població dels països empobrits, al seu propi desenvolupament?
- Està a favor que els tribunals investiguin l'enriquiment il·lícit que els poderosos del Nord i del Sud estan obtenint amb els préstecs i que aquestes quantitats siguin retornades als seus pobles?

Alguns països han condonat part del seu deute. És el cas de Bèlgica, Suïssa o el Regne Unit, que exigeixen a canvi que el país deutor inverteixi en sanitat, educació o medi ambient. Espanya no pot abolir el deute d'un país per decisió pròpia. Ha de complir allò estipulat en els acords del Club de París que reuneix els principals països creditors. Però sí que pot decidir lliurement sobre el deute concessional provinent dels préstecs FAD que suposa un 42% del total.

És dur admetre que cadascun dels nens que neix en algun dels països del Sud arriba al món amb un deute sota el braç. Els habitants d'aquests països han de fer front als interessos d'uns préstecs dels quals no s'han beneficiat. El propòsit de la consulta social del 12 de març és donar veu per tal que tothom digui el que pensa. El vot de cadascú en aquest cas pot suposar col·locar una totxana més en la construcció d'un futur més just per tothom. (R.V.F.)

Algunes xifres del deute

• En general:

El deute dels països empobrits és de 2,2 bilions de dòlars. És el 3% del deute mundial. Els països més endeutats del món d'acord amb el seu Producte Nacional Brut són: Nicaragua, São Tomé i Príncipe, Guyana, Moçambic, Guinea Bissau, Congo Brazzaville, Somàlia, Angola, el Sudan i Costa d'Ivori.

Els països empobrits amb el deute més gran en termes absoluts són: l'Índia, el Brasil, Mèxic, Indonèsia, la Xina, Nigèria...

• Estat espanyol:

—Els principals estats deutors d'Espanya en quantitats totals (milions de pessetes) són:

Algèria	170.027	Xina	100.123
Rússia	119.777	Perú	94.787
Egipte	119.589	Cuba	93.393
Mèxic	111.712	Argentina	90.819
Marroc	100.213	Angola	63.470

—En xifres del 1996, el conjunt del deute que els països del Sud tenien amb l'Estat espanyol era de 3,3 bilions de pessetes. L'Estat era creditor d'1,6 bilions i la resta pertany al sector privat espanyol.

—Per regions, Amèrica Llatina és el primer deutor amb el 38% del total; la segueix Àfrica del Nord amb el 25%; Àfrica subsahariana amb el 14%; Àsia amb el 11%; l'Orient Mitjà amb el 4% i Europa de l'Est amb el 8%.

«El resultat ha d'interpel·lar el govern que surti escollit»

■ Entrevista a Jordi Oriola, un dels organitzadors de la consulta per a la condonació del deute extern

Jordi és un jove de 28 anys. Ha fet la carrera de Físiques i fa classes a una escola de Sant Roc. Va fer la prestació social substitutòria a Nicaragua i és un dels membres de la xarxa ciutadana que s'ha constituït per tirar endavant la consulta per a la con-

nació del deute extern. Parlem amb ell just abans que assisteixi a una de les moltíssimes reunions de preparació que s'han de fer. Ell és el dinamitzador d'aquesta iniciativa al barri barceloní de Sant Andreu.

—L'organització a la Plataforma és una cosa molt horitzontal, molt assembleària, però sí que hi ha tasques assignades i joestic a la Comissió de Comunicacions i també com a dinamitzador del barri del districte de Sant Andreu.

—D'on surt tota aquesta *moguda*?

—Ja fa temps que es mou arreu del món, i també aquí. S'han fet diverses campanyes i a tot arreu s'està pressionant. A Mèxic, els zapatistes van fer una consulta social per veure si podien incloure els drets indígenes dintre de la Constitució mexicana, perquè reunint-se amb el govern no havien aconseguit res. Van inventar aquesta fórmula d'anar per tots els municipis i demanar una consulta. A Lleida van copiar aquesta iniciativa a les eleccions municipals de l'any passat, ja que el que s'havia fet fins aquell moment era recollir signatures.

—I quins avantatges té fer una consulta?

—Primer, que és una cosa molt nova. Després, que lliga el tema del deute extern amb el tema d'aprofundir la democràcia, de permetre un espai de participació de la gent. Això podia atreure col·lectius que simpatitzen amb aquesta causa però que no s'haguessin mogut. A més, si s'aconsegueix fer a tants municipis com sembla pot ser molt vistós. Podia ser com una bola de neu que s'anés fent gran que és el que ha passat a Catalunya. Cada dia truquen municipis que s'hi adhereixen. Al carrer no passarà inadvertit com podia passar-hi una recollida de firmes. La gent ho veurà i es sensibilitzarà, molta gent que potser no en sabia res.

—De fet, la consulta és oberta a tothom.

—Sí. No només la gent que està a favor vota que sí, sinó que la gent que hi està en contra també pot votar que no. D'alguna manera estàs oferint a la gent la possibilitat de votar sí o no.

—Com es portarà a terme la votació?

—Procurarem fer la consulta amb molta claredat. Hi haurà supervisors; per exemple, el Centre Unesco Catalunya supervisa a Catalunya. A cada població hi haurà personalitats o organitzacions tipus Juristes Sense Fronteres, Juristes Demòcrates, o en alguns pobles on no hi hagi cap tipus d'organització d'aquest tipus serà el capellà del poble, algun intel·lectual, algú que no estigui vinculat al món polític. La premsa tindrà la possibilitat de ser en el procés de recompte per tal de ser nets i transparents. Tot i això ens acusaran que això no té cap mena de validesa, que només ha votat la gent que hi està a favor... Però si aconseguim el mateix nombre de vots que de firmes, fins i tot si és inferior, ho considerarem com un èxit. Crec que el resultat ha

d'interpel·lar el govern que sigui escollit.

—Vosaltres heu dit que anul·lar el deute extern no suposaria un problema econòmic per al país, sinó més aviat seria un problema de voluntat política. Què voleu dir amb això?

—El que volem dir és que si es volgués es podria. Molts cops serveixen motius del tipus «això no es pot fer tan fàcilment». El deute que l'Estat hauria de condonar són 1,6 bilions, que sembla molt gran per tu i per mi que tenim una butxaca petita, però per a l'Estat això no són tants diners. Suposa el 4% del PIB. Si cadascú reduís el 4% de les seves despeses anuals, això quedaria compensat. Ara hi va haver reducció dels impostos. Si no s'haguessin reduït crec que ningú no s'hauria queixat massa i amb aquesta no-reducció s'hauria fet front a això fàcilment.

Aquests 1,6 bilions representen el pressupost de l'exèrcit per a un any i mig. Si durant dos anys l'exèrcit no gastés res podríem perdonar aquest deute. O si reduïm les seves despeses al 50% es podria condonar en quatre anys. Tenint en compte que les iniciatives del Fons Monetari Internacional es plantegen condonar els deutes el 2016, quatre anys seria molt ràpid.

—Què pot suposar per a Espanya el fet de condonar el deute, a efectes de la gent del carrer?

—Depèn de com es fes jo crec que ni es notaria. Depèn de com es fes fins i tot podria haver-hi una situació de millora perquè no hi hauria una migració forçosa de molts països com el Marroc, Algèria, que tenen un gran deute amb l'Estat espanyol. Allà la situació és dolorosa, la gent emigra forçadament cap aquí. Una cosa és que la gent emigri per



El deute extern s'ha convertit en una llosa que frena el desenvolupament dels països del Sud.

voluntat, però molta gent emigra per motius de pobresa. La pobresa és un dels principals motius d'emigració, gairebé més que la situació política.

—Algú us pot dir: condonar el deute per evitar migracions de la gent?

—Alguns ens comenten que si no ho enfoques de forma que la gent es vegi beneficiada, la gent no farà res. Nosaltres pensem que no s'hauria d'enfocar així. Susan George va escriure un llibre que es va fer molt famós que es diu *El boomerang del deute*. Sembla que el deute només perjudiqui aquells països i ens beneficiï a nosaltres,

però de fet aquells països han de sobreexplotar el seu medi ambient. El medi ambient és patrimoni comú de la humanitat. Les migracions, les guerres, una pila de coses que també es poden plantejar en aquests termes. També hi sortirem guanyant.

—Fer una consulta que no és una opció massa legalista, sí que és legal, però no és una via utilitzada normalment.

—És una via tan nova que és divertit, és emocionant i és una de les idees a tenir en compte en el futur. Les associacions de veïns, per exemple, s'hi estan afegint amb molt de gust i ells ja estan pensant que això es podria fer amb altres coses. Amb aquesta via podríem aprofundir la democràcia, i després de vint anys de democràcia sembla que aquest model representatiu està una mica gastat i la gent no està gaire motivada. Des del Brasil ens n'arriben exemples, com ara que estan decidint els pressupostos en assemblees de barri.

Qualsevol iniciativa ha de comptar amb el poder del poble, de la gent. Això et dona molta força. Creiem que a Catalunya, i a l'Estat espanyol suposem que també, la gent té bastant coll avall el problema del Tercer Món.

—En canvi no ho heu notat en la convocatòria de manifestacions.

—Quan convoques una manifestació per a la condonació del deute extern un diumenge perquè la gent pugui venir, t'adones que la gent no confia gaire en les manifestacions. Hi ha un cert fatalisme que no serveix de res. En canvi, donar el teu vot és donar la teva opinió, i és més. Per a molta gent serà molt fàcil emetre el seu vot i dir sí o no.

Creiem que la majoria de la gent és conscient del problema del Tercer Món, és conscient que té solucions si hi hagués voluntat de portar-les a terme, i també molta gent és conscient que un dels pilars del problema del Tercer Món és el deute extern. Hi ha altra gent que no n'és conscient però els ho estem explicant.

—Fins on es pot arribar?

—Organitzar la consulta exigeix treballar en xarxa amb molta gent. Hi ha més de mil organitzacions, hi ha unes set mil o vuit mil persones treballant cada dia, tots a diferents llocs, a diferents barris. Hi ha una xarxa immensa treballant, i per al dia de la consulta faran falta dos mil voluntaris a Barcelona. Són 318 col·legis electorals i volem posar una taula a cadascun, si poguésser, dues taules. A cada taula hi haurà unes tres persones i les estem cobrint a tots els districtes. S'està fent una xarxa perquè la consulta ho demana i la gent s'hi engresca.

—Els bancs també són creditors de deute extern.

—Als bancs potser l'opinió del ciutadà no els interessa tant. Ara, si algun dia comencem a treballar com a clients dels bancs i som una xarxa de tants milers de persones, es pot fer una acció també important de boicot als bancs de manera que també aconseguim que condonin el seu deute, un deute que ja han amortitzat, que ja han equilibrat en els seus balanços.

—Ara la paraula la tenen els ciutadans.

—Estem lluitant per copsar l'opinió del ciutadà, i l'opinió del ciutadà jo crec que influeix bastant el govern.

Un munt de gent implicada

La iniciativa de la consulta popular als ciutadans ha recorregut com la pólvora el teixit associatiu del país. S'ha parlat de l'efecte «bola de neu». Els correus electrònics, els faxos i les telefonades han estat incessants. Reunions, trobades, xerrades s'han acumulat a les agendes de moltes persones que s'hi han deixat hores per organitzar un esdeveniment d'aquestes proporcions. Cada dia creix el nombre de municipis interessats a acollir la consulta en els seus col·legis electorals. Però per tirar endavant la consulta cal una infraestructura, especialment persones voluntàries que dediquin temps a la preparació i divulgació de la consulta i a ocupar els seients de les taules situades a prop dels col·legis electorals.

Són moltes les entitats i associacions que s'han implicat en la Xarxa d'Abolició del Deute Extern estatal: potser vostè és soci d'alguna d'elles. Tot sabent que ens en deixem moltes, en volem anomenar algunes: Coordinadora d'ONGD d'Espanya, Coordinadora d'Associacions de Veïns d'Espanya, Ecologistes Acció, Federació Catalana de Voluntariat Social, Consell Nacional de Joventut de Catalunya, Plataforma 0,7, Escoltes Catalans, Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya, Justícia i Pau, Setem, SOS Racisme, Ajuda en Acció, Medicus Mundi, Fundació Sant Vicenç Ferrer, Amnistia Internacional, Clubs d'Amics de la Unesco, Fundació per la Pau, Sodepau... i un llarg etcètera d'entitats que han treballat de valent amb la il·lusió que tots puguem perdonar el deute als pobles del Sud.

cultura

Invitació a la lectura meditada de l'evangelí

■ Mn. Antonio Bordàs ha publicat el llibre «Un missatge joíós»

BATEA.— El 12 de febrer passat es va presentar al saló de plens de l'Ajuntament de Batea el llibre *Un missatge joíós*, de l'escriptor Antonio Bordàs, rector de la parròquia de la localitat. Quant a la personalitat de l'autor, cal fer reeixir el seu tarannà respectuós amb tothom quan escriu. Defensa les seves idees i és conse-

qüent, tal com va assenyalar l'alcalde Joaquim Paladella. Cal dir que aquesta és la setzena publicació de Mn. Bordàs i té en la ment algun altre llibre per publicar. Col·labora habitualment en revistes, diaris i en el full *Vida Diocesana*. Diríem que té la mà trencada en l'art d'escriure; molta gent segueix habitualment els seus escrits.

El llibre, que té la censura eclesiàstica, és de temàtica religiosa. A la portada, feta per Jaume Rocamora, pintor de Tortosa, des d'un punt de l'horitzó surten uns blaus i negres que ens donen una sensació d'infinit. El volum consta de 184 pàgines i 63 capítols, amb lletra clara i de fàcil lectura, i està editat a Tortosa. Són comentaris a l'evangelí, principalment, de sant Lluc, que va ser escrit després de la destrucció de la ciutat de Jerusalem vers l'any 70. Hi ha quaranta-nou textos de sant Lluc; onze, de sant Joan; i tres, de sant Mateu.

El contingut del llibre es divideix en vuit apartats: Jesucrist, Déu Pare i l'Esperit, la Mare de Déu, l'Església, el més enllà, la pregària, els valors humans i cristians i l'apostolat. El que es va proposar a l'autor en escriure'l va ser posar en pràctica les paraules que van dir els bisbes de Vilafrañca del Penedès el 31 de maig del 1998: «Llegeix cada dia un fragment de l'evangelí i prega.» Per això, pretén acompanyar i guiar la lectura atenta i reposada de l'evangelí de Jesús, adreçada a joves i a grans.

La introducció convida a la lectura meditada de l'evangelí, on se citen frases de Gaudí, Gandhi, santa Teresa de Lisieux i sant Jeroni. Aquest llibre és fruit de l'experiència del treball de Mn. Antonio Bordàs, tant en les xerrades habituals a la parròquia, com als grups de formació i de



«L'Anunciació», de Botticelli. A l'evangelí de sant Lluc es descriu més bé l'anunciació a Maria de l'encarnació del Messies en el seu si.

joves que acudeixen habitualment a les seves reunions. Els temes més importants que hi apareixen són els valors humans i cristians (com la justícia, la humilitat, la caritat, el diàleg, la tolerància, el respecte al proïsme...), els contravalors, la incredulitat i el refús de la fe.

L'estructura de cada capítol consta d'un títol, una breu introducció, un text de l'evangelí, un comentari i tres frases que conviden a la pregària, que són com una

mena de propòsits concrets per portar-los a la praxi. Al llibre hi ha explicacions breus. Potser s'hi tracten massa temes i no s'hi aprofundeixen. Això és perquè vol ser exhortatiu i motivar el lector a viure com a ésser humà i com a cristià. En definitiva, és un llibre per a la lectura, apte per a tots, els qui van a missa i als qui interessen una reflexió serena sobre la religió.

Manuel Cabes

Opinió

Una pel·lícula irreverent per a la fe catòlica

Dogma, una pel·lícula que els estudis Walt Disney han produït a través de la seva filial Miramax, pretén ser una sàtira filosòfica per fer riure a costa de la nostra fe i de tot el que estimem. S'expressa, a més, en un llenguatge obscè, esquitxat d'escenes pornogràfiques. La història s'estructura a partir de dos àngels que es rebel·len i són foragitats per Déu a la Terra, on pretenen aprofitar-se de la indulgència plenària del Jubileu de l'any 2000. Amb aquesta indulgència plenària esborrarien la seva falta i obligarien Déu, contra la seva voluntat, a acceptar-los novament al cel. D'aquesta manera quedaria demostrat que Déu es pot equivocar, i mitjançant això es presenta un Déu atrapat en la contradicció de les seves pròpies lleis i de la seva Església.

L'argument continua satiritzant la Mare de Déu, atès que es diu que va tenir altres fills a més de Jesús. Una ofensa a la virginitat de la Mare de Déu. Una «neta» seva és enviada per Déu per impedir els designis dels dos àngels. Aquesta nova «messies» treballa en una clínica especialitzada en pràctiques abortives.

Per tant, els àngels caiguts, la redempció, la gràcia, la virginitat de Maria i el paper de l'Església com a dispensadora de la gràcia són temes de burla i de blasfèmia. L'objectiu de la pel·lícula és ridiculitzar els catòlics. Déu Pare és representat per una dona que, per distreure's, baixa a la Terra per jugar a hoquei. L'actriu que l'interpreta és una coneguda cantant de rock que en els seus videoclips es mostra totalment despullada.

Hi apareix un tretze apòstol, que havia estat ocultat als evangelis perquè era negre, però que ara torna a la Terra i revela que Jesús també era negre i que s'ho passava d'allò més bé escoltant els acudits obscens que li explicaven els apòstols. El Sant Sacrifici de la Missa és comparat amb l'acte sexual. Moisès és presentat com un borratxo. Hi surt una publicitat que ofereix vendre hòsties per a l'esmorzar infantil en lloc dels cereals («No t'oblidis de confessar-te abans de prendre el teu esmorzar d'hòsties, especialment beneïdes per un monsenyor d'alt rang al Vaticà!»). Un cardenal decideix suprimir el sant-crist perquè resulta depriment i reemplaça les piques baptismals per una piscina olímpica perquè «a tothom li agrada passar una bona estona a l'aiguabeneitera». L'àngel encarregat d'inspirar la humanitat —una paròdia de l'àngel de la guarda— desenvolupa la seva missió fent un striptease. I així moltes més ofenses a la religió catòlica...

Jorge Almerini-Pilar Ríos

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Gilles Othon, marquès de Trazegnies

Bèlgica va dedicar el 1988 aquest segell a Gilles Othon, marquès de Trazegnies i governador de Philippeville d'Atois i de Tournai. Va ser gentilhome de cambra de l'arxiduc Leopold i de Joan d'Àustria. El segell mostra l'estàtua jacent del marquès, tallada en marbre blanc, que reposa damunt d'un sarcòfag. Ell porta una gran perruca i va revestit amb la cuirassa i el mantell, que li cobreix el cos fins al començament dels genolls. Al seu costat es troba la seva esposa, Jacqueline de Lalaing —tot i que no es veu la seva imatge en el segell—, en la mateixa posició hieràtica i amb les seves espatlles cobertes per un abric de pells d'ermíni. Es tracta d'una obra magnífica de l'escultor i arquitecte flamenc Lucas Faydherbe (Malines, 1617-1697), que va ser alumne i amic de Peter Paulus Rubens.



Exposició jubilar d'art sacre

SIGÜENZA.— El Museu diocesà d'Art Sacre de Sigüenza acull fins al 6 de gener del 2001 una exposició extraordinària amb motiu de l'any sant, titulada *Memòria de la seva presència*. «En el temps, Déu a la trobada de l'home. L'home està cridat a respondre, tot deixant entrar en la seva vida i en la seva història el do i el goig de la redempció» és el text que il·lustra el pòrtic de la mostra.

Entre les obres que s'hi poden contemplar cal destacar les següents: l'*Anunciació*, d'El Greco, que habitualment està ubicat a la catedral de Sigüenza; la *Immaculada Nena*, de Francisco de Zurbarán; l'*Enterrament de Crist*, del Mestre de Pozancos; un meravellós *Naixement*, de Francisco Salzillo, i una *Pietat*, de Luis de Morales. (SIC).

«La passió segons sant Mateu», de Bach, en vídeo

NAVARRA.— En aquest vídeo, d'aproximadament cinquanta minuts de durada, s'han seleccionat recitatius, àries i cors de *La passió segons sant Mateu*, de Johann Sebastian Bach, interpretada per l'Orquestra Simfònica d'Hongria i il·lustrada amb quadres de grans mestres, en sintonia amb el relat.

Totes les pintures, que són mostrades per la càmera en una gran varietat de plans i de detalls, corresponen a la passió i la mort de Jesucrist. Estan ordenades en successió cronològica, tot narrant visualment la història: l'última cena, l'hort de les Oliveres, els interrogatoris, la condemna a mort, la flagel·lació, la coronació d'espines, el camí del Calvari, la mort, el davallament i la sepultura.

Les obres triades, més de seixanta, són d'autors tan prestigiosos com Caravaggio, Velázquez, Goya, Dürer, Tizià, Giotto, Bellini, El Greco, Rafel, Botticelli, Murillo, Van Dyck, Juan de Juanes, Rembrandt, Alonso Cano, Mantegna, El Bosco, Rubens, Il Perugino, Van der Weyden, etc.

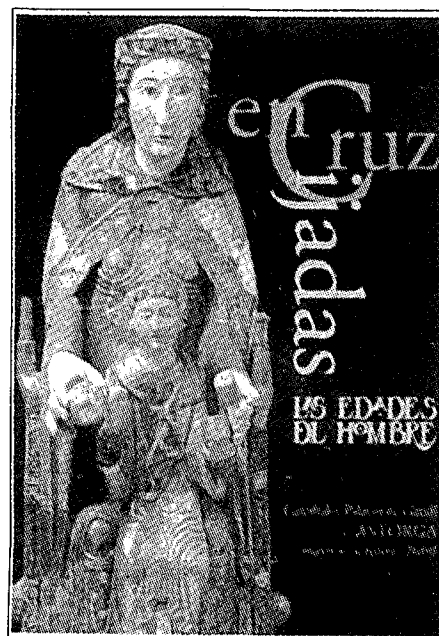
Els subtítols tradueixen al castellà l'excel·lent força dramàtica del text, que Bach realça magistralment amb la seva música. La Universitat de Navarra, a través d'Estudios y Ediciones IESE, ha estat l'artífex de la producció d'aquest vídeo. Una feina que s'ha realitzat amb sistema digital i amb les millors tècniques d'enregistrament d'imatge i so per commemorar els dos mil anys de cristianisme. (C.C.)



La música de Bach i les pintures de grans mestres aplegats per commemorar els dos mil anys de cristianisme.

Recuperar la memòria històrica a través de l'art

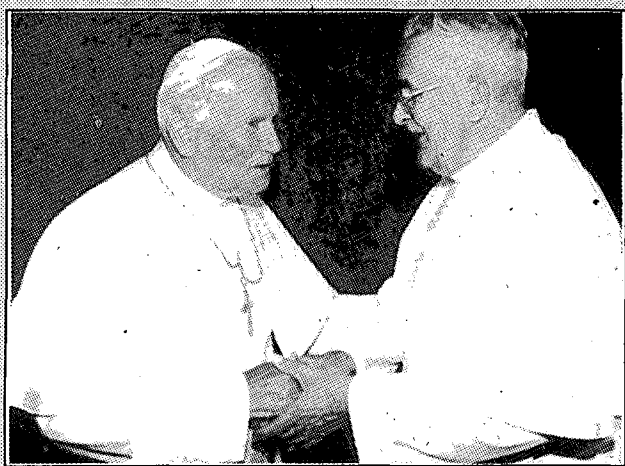
ASTORGA.— La catedral i el palau de Gaudí acolliran a Astorga la vuitena edició de l'exposició *Les Edats de l'Home*, que permetrà contemplar, des de maig fins a octubre, dues-centes peces del patrimoni de l'Església a Castella i Lleó, el 80% de les quals pertany al bisbat d'Astorga, sota el títol comú d'*Encrucijadas*. El rètol oficial reproduceix la imatge de la Mare de Déu de la Majestat de la catedral d'Astorga, una bella escultura



Cartell de l'exposició.

romànica de començaments del segle XII.

La mostra ha estat organitzada al voltant de tres dates «associades a les tres disjuntives que ha viscut la humanitat», va subratllar el comissari de l'exposició, Antonio Meléndez. La primera part mostrarà el pas del politeisme al monoteisme, mentre que el segon apartat versarà sobre els camins de l'ésser humà al voltant del primer mil·lenni, amb el Camí de Santiago i la Reconquesta com a pilars bàsics. Finalment, l'últim tram de la mostra girarà al voltant d'«els temps de l'home», estructurats des del Renaixement fins a l'actualitat. El pressupost de l'edició d'aquest any supera els 356 milions de pessetes. (Zenit)



La nostra iniciativa de resar el Rosari conjuntament amb els Cristians Ortodoxos té tota l'aprovació del papa Joan Pau II. L'11 de desembre del 1992, el P. Werenfried fou invitat al Vaticà, on va dinar amb el Sant Pare. Després de l'apat, el P. Werenfried oferí al Papa un Llibret del Rosari. El Papa, tanmateix, el va rebutjar amb aquests mots: «Gràcies, ja el conec. Cada dia en llegeixo una pàgina.»

El Sant Pare acull de bon grat la contribució que Ajuda a l'Església Necessitada ara està oferint a l'Església Ortodoxa per la reevangelització de Rússia.

El 13 d'octubre del 1992, el P. Werenfried resà el Rosari a la Plaça Roja de Moscou. Li feien costat dues religioses de la Nunciatura i un petit grup d'amics. Va ser un començament petit que portà grans conseqüències.

Dues setmanes després del nostre primer anunci radiofònic vam començar a enviar l'edició en rus del Llibret del Rosari als 50.000 creients de Rússia que ens ho havien demanat.

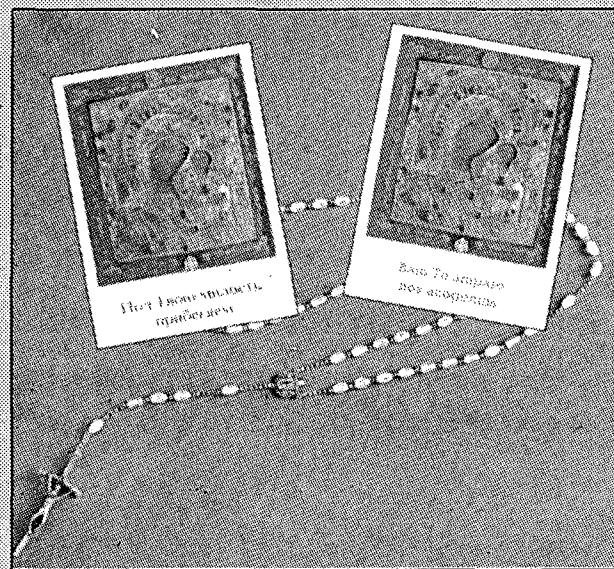
Al Occident també hi tenen un gran interès. En alguns països se'ns han esgotat les existències de Llibrets i se n'han hagut de fer noves edicions. Si van continuant així les coses, aviat n'hauréu enviat milions de còpies a l'Est i l'Oest, amb la confiança que milions de persones estan pregant amb nosaltres per la conversió d'Occident, la victòria de Crist a Rússia i la reconciliació entre l'Església Ortodoxa i la Catòlica. Pregui amb nosaltres i, amb goig al cor, ajudi'ns a cobrir costos.

LA CAMPANYA DEL ROSARI VA CREIXENT

El Rosari beneït pel papa Joan Pau II i el Llibret de meditacions són a disposició de tots aquells que es vulguin unir a la CAMPANYA DEL ROSARI

COM S'AJUDA A LA CAMPANYA

Invitem tots els qui vulguin participar en aquesta campanya a enviar un DONATIU DE 1.000 PESSETES. A canvi, rebran un Rosari beneït pel Papa i el Llibret «Sota la Teva empara ens acoïllim» i nosaltres n'enviarem un altre GRATUÏTAMENT en nom seu als creients de Rússia que ens ho estan sol·licitant.

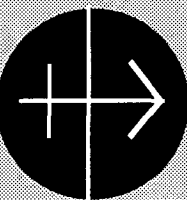


Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. 917 259 212

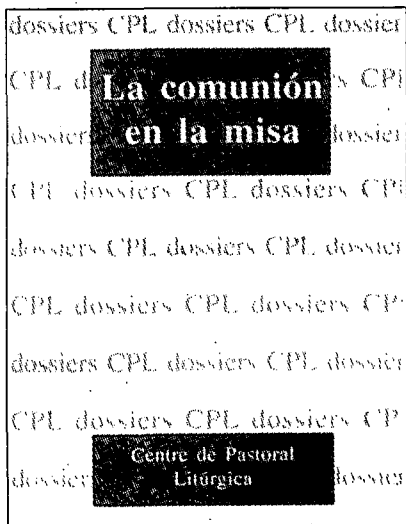
Filiat: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763

C/c. 1260-2110027312. Banco Central Hispano. Via Augusta, 6 - 08006 Barcelona



☐ Vull rebre..... Rosaris i llibrets, unint-me a la CAMPANYA.	Nom i Cognoms
☐ Hi col·laboro amb	Carrer
Per: Gir ☐ Transferència ☐ Xec ☐	C. Postal i Població
	Província.....

Llibres



La comunió en la missa.
Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Dossiers CPL, Barcelona 2000, 162 pàg.

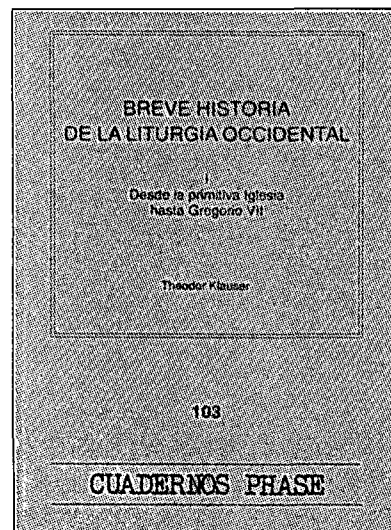
La presència misteriosa de Déu

La biografia de Dolores Dávila Sestelo «planteja un repte, et posa cara a cara d'un desafiament: ella experimenta sense dissimulacions, tranquil·la, descaradament, la presència misteriosa de Déu», subratlla José María Javierre en aquesta obra. Nascuda en un poblet als afores de Vigo, el 1899, Dolores va ingressar el 1920 al convent de clausura de les Religioses Canonges Regulars Lateranenses de Sant Agustí, a Palència. Hi va canviar el nom pel de sor Àngeles del Niño Jesús. «Per salvar només una ànima, viuria sempre en la creu», va confessar sor Àngeles, que al llarg de vint anys va patir una greu malaltia: la lepra. Aquesta religiosa, extraordinàriament humil i fervorosa, va morir el 1988. (C.C.)



José María Javierre, *Ni el color de mi ceniza. La monja de la noche clara.* Editorial Desclée De Brouwer, Bilbao 1999, 364 pàg.

Theodor Klauser, *Breve historia de la liturgia occidental (I) - Breve historia de la liturgia occidental (II).* Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Cuadernos Phase, Barcelona 2000, 80 pàg. i 64 pàg.



Dos mil anys de litúrgia occidental

El propòsit d'aquests dos llibres consisteix a descriure de forma intel·ligible les alteracions decisives que han tingut lloc en la litúrgia occidental al llarg de la història tal com s'ofereixen avui als ulls de l'investigador. Hi ha quatre períodes destacats: el primer, que correspon als inicis creadors, comprèn des de l'ascensió de Jesús fins a Gregori Magne (590); el segon, el de l'elaboració sota la iniciativa francoalemanya, abasta fins a Gregori VII (1073); el tercer, el de les interpretacions arbitràries i errònies, s'estén fins al Concili de Trento (1545), i el quart, el de la uniformitat i el rubricisme, arriba fins al Concili Vaticà II. «Necessitem comprendre la litúrgia, ja que hem de viure en ella i d'ella», afirma Theodor Klauser al pròleg. (C.C.)



"Els Contes de la Fada Vetakika de Ràdio Estel" ja són a la venda en CD i casset

Els trobareu a les botigues de discos i llibreries especialitzades



El llibre de la setmana

La proposta social de la civilització de l'amor

El P. Bartolomeo Sorge és un jesuïta amb molta experiència en l'àmbit sociopolític italià. Tot el que exposa en aquest llibre imprescindible sobre «la proposta social de l'Església», no és fruit teòric d'especulació i d'estudi, sinó el resultat d'unir la reflexió i l'estudi, amb el que podríem anomenar «el treball de camp».

Certament, no s'aparta de la doctrina de l'Església, sinó que la segueix amb una fidelitat escrupolosa, però el text traspua entusiasme i alè envers una obertura d'horitzons, que engeguen en orri els esquemes que podrien resultar excessivament teòrics i, a la llarga, inaplicables.

Partint de l'afirmació que la missió de l'Església és religiosa, inspirada en un Evangeli alliberador, afirma la legitimitat del seu discurs social. I per aproximar el lector, o l'estudiós, a la realitat actual, analitza progressivament l'evolució de la «doctrina social de l'Església» des de la seva aparició. Un període, del 1891 al 1931, en què s'afirma contra el marxisme

Bartolomeo SORGE,
La propuesta social de la Iglesia.
BAC POPULAR, Madrid 1999, 246 pàg.

i el liberalisme, basada en els principis de la ideologia catòlica, en un discurs certament obert.

Entre el 1931 i el 1958 tot apareix més definit, unit a una realitat en què apareix el socialisme real i el neoliberalisme, i on es propugna la «civilització cristiana» com a tercera via, inspirada en la «nova cristiandat» de Pius XII amb l'aportació del francès Jacques Maritain.

Del 1958 al 1978, presenta la sacsejada forta de la crisi de les ideologies, amb l'aparició del diàleg i el discerniment, sobretot enfront del marxisme i l'impacte evident purificador del Concili Vaticà II. I del 1978 fins al 1996, el valor de la profecia, amb la vivència de l'evangeli de

la vida, l'evangeli del treball i l'evangeli de la caritat.

Aquesta síntesi, ràpida però aclaridora, prepara l'anàlisi lúcida i estimulante de la proposta social de l'Església, i la seva presència social de l'Església.

La reflexió sobre la proposta social, s'insereix en el context del diàleg intercultural i interreligiós, que acompanya a una lectura teològica optimista de la història, i que recorre a les paraules de Joan Pau II: «Si fem una mirada superficial al món d'avui, salten a la vista molts fets negatius, que poden conduir al pessimisme. Però, aquest és un sentiment injustificat: nosaltres creiem en Déu Pare i Senyor, en la seva bondat i en la seva misericòrdia. A les proximitats del tercer mil·lenni de la redempció, Déu prepara una gran primavera cristiana, les primícies de la qual ja s'albiren.»

Aquest alè d'esperança el convida després a parlar de la presència social de l'Església, que fa avançar de la «proposta social» a la «presència social», amb el paper insubstituïble dels fidels laics, la presència dels catòlics en la política, amb la

necessitat de fer política com a cristians.

El llarg temps dedicat a la formació de laics per a la política a la ciutat de Palerm ha donat a Bartolomeo Sorge un cabal impagable d'experiència en aquest aspecte, i ajuden a comprendre les seves propostes.

Creiem que el llibre de Bartolomeo Sorge és molt important per als que vulguin ser cristians vius i transformadors en el món d'avui, fugint de les pors, convençuts que la seva tasca és una conseqüència del seu estil de vida inspirat en l'evangeli.

Com a clausura del seu text, l'epíleg parla amb emoció de la necessitat d'avançar cap a una civilització de l'amor.

Cristóbal Sàrrias



FESTIVAL CANÇÓ MISSIONERA

Cristians Sense Fronteres, en col·laboració amb la Delegació Diocesana de Missions de Barcelona, ofereix les Trobades Festivals de la Cançó Missionera com a mitjà d'unió entre els diversos grups cristians a nivell diocesà i nacional, compartint totes les idees i missatges de la cançó.

Aquest any el lema de la Cançó Missionera és:

Per a infants i famílies: **ELS NENS, MISSIONERS DEL TERCER MIL·LENNI**

Per a joves: **JOVES EN UNA COMUNITAT MISSIONERA**

Us recordem que les lletres de la cançó han d'estar orientades cap a aquest lema.

Poden participar en el festival de la cançó tots els **INFANTS, JOVES I FAMÍLIES** que ho desitgin en una d'aquestes tres modalitats.

INFANTS, de 6 a 14 anys.

JOVES, de 15 a 30 anys.

FAMÍLIES, integrades únicament per pares i fills.

FESTIVAL DIOCESÀ, A BARCELONA
DIA 26 DE MARÇ.

Si és del teu interès participar-hi, demana les **inscripcions i les bases** del festival a:

Cristians Sense Fronteres
c/ Llibertat, 3 - 4t 1a
08170 Montornès del Vallès
Barcelona - Telèfon 935 681 652

La sardana i la dansa

Aniversaris

Fa un temps, dos anys més o menys, que sovintegen les celebracions d'aniversaris, actitud molt agradable ja que presuposa treball i continuïtat en la feina empresa, però la seva coincidència o multiplicitat quan parlem de cinquantenaris no és casual, sinó una reacció popular esdevinguda en els anys quaranta.

Va ser en aquesta dècada, la dels anys quaranta, que va quedar ben definit el tarannà que les autoritats franquistes volien infondre a la cultura i mentalització catalana, que les entitats van iniciar una mena de protesta o de guerra freda, a base de fundar entitats i colles sardanistes on es conservessin les arrels més preuades del poble català. I així, el 1950, va néixer l'Agrupació Sardanista de Calella, com a continuadora de Joventut Sardanista, que s'havia fundat el 1924, i que s'havia dissolt a causa de la guerra. Va ser aquesta entitat la que un any després, o sigui el 1925, organitzava el primer aplec de la sardana a Calella.

Val a dir que l'Aplec de Calella va obtenir un èxit esclatant acabada la Guerra espanyola, en un temps en què la celebració de grans actes sardanístics no era abundosa. Però l'aplec era utilitzat per les autoritats per donar una imatge de normalitat que no plaïa i que, amb els anys, va caldre rectificar. Així, el 1977, va passar a mans dels sardanistes calellencs.

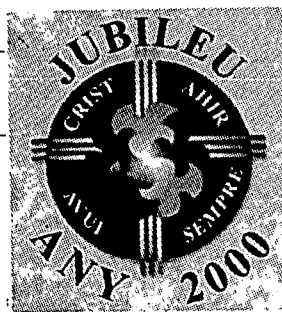
Amb l'eslògan «Calella 2000» l'Agrupació Sardanista prepara una sèrie d'actes que es prolongaran durant tot l'any, i que alternaran els seus habituals amb d'altres de caràcter extraordinari. El primer tindrà lloc el 2 d'abril, amb una ballada matinal al passeig de Manuel Puigvert, en la qual es descobrirà una placa commemorativa col·locada al monument a la Sardana que hi ha al passeig. Després hi haurà el dinar d'aniversari, i a la tarda, un cafè-concert i ball vuitcentista a càrrec de la cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona.

Josep Ventura

El Gran Jubileu del 2000 (14)

Lleida

Jubileu amb dimensió social i solidària a la diòcesi de Lleida



LLEIDA.— La diòcesi de Lleida viu un Jubileu amb una clara dimensió social i solidària, d'acord amb el desig del bisbe Francesc Xavier Ciuraneta, que en la missa solemne de Nadal celebrada a la catedral de Lleida, com a inici del gran Jubileu de Crist, digué en la seva homilia que els fruits d'aquest Any Sant s'havien de materialitzar en una conversió personal cap a Déu i una conversió fraternal i solidària, envers els pobres i els marginats. En aquella jornada el bisbe, en un gest que volia simbolitzar aquesta dimensió solidària, manifestà la seva voluntat que totes les col·lectes a celebrar durant l'Any Sant a la catedral amb ocasió de celebracions jubilar, siguin destinades als programes de promoció social i d'adaptació de dones i infants immigrants de Càritas diocesana.

El primer fruit de l'Any Sant a Lleida és el projecte que Càritas ha endegat per obrir una residència destinada a acollir dones i infants immigrants que es troben sols i que viuen en condicions precàries. Aquesta casa d'acollida, que podria inaugurar-se d'aquí a un mes, estarà ubicada en una antiga casa-residència d'estudiants, avui sense activitat i que pertany a la congregació de Filles de Sant Josep de la ciutat de Lleida. La congregació, que ha acollit amb il·lusió aquest projecte i que col·laborarà amb Càritas perquè sigui una prompta realitat, oferirà dues plantes d'aquest edifici amb capacitat per a unes trenta places.

Mn. Jaume Rubió, delegat de Càritas a Lleida, ha manifestat la seva satisfacció per la dimensió social del Jubileu i el suport de la diòcesi a les accions de Càritas: «Des de la delegació hem estudiat



El bisbe Ciuraneta en la consagració de la «Missa Jubilar» a Santa Teresina.

en quines accions podíem treballar i vam creure oportú crear aquesta casa d'acollida. Era una necessitat a Lleida com a conseqüència del fenomen de la immigració. Les dones en aquest cas pateixen una doble marginació: la de ser dones i a la vegada immigrants. Si parlem del deute extern, nosaltres també tenim a casa un deute amb els pobres i marginats.»

Icona de la Santíssima Trinitat

La catedral és un dels dos temples jubilar designats pel bisbat de Lleida. L'altre és el santuari-parròquia de Santa Teresina de l'Infant Jesús, dels pares carmelites descalços. Des del 31 de desembre una reproducció de la magnífica icona

de la Santíssima Trinitat d'Andrei Rublev (s. XIV-XV) presideix les celebracions al santuari. En la nit del darrer dia de l'any, en una solemne celebració jubilar s'obrí

simbòlicament la «Porta Santa» del santuari. La icona, portada per un prevere va entrar en solemne processó, per ser col·locada en un indret preferent: «Des d'aquella nit presideix les nostres celebracions i en els actes jubilar cantem el *trissagi* solemne davant la icona portada pel sacerdot», diu el P. Pere Martorell, rector de la parròquia, assenyalant que les icones són una magnífica representació dels misteris de la nostra fe.

Per al P. Pere aquesta icona representa com cap altra el misteri de la Trinitat: «Al qual està dedicat aquest Any Sant. És per això que ha estat triada, ja que tota ella és una finestra del cel oberta a la terra i una finestra de la terra oberta al cel.» Per fer més entenedora aquesta icona i donar a conèixer tota la seva profunda simbologia, referida a les veritats de la fe, el santuari ha editat un petit opuscle que és distribuït entre els pelegrins i fidels que visiten el santuari.

Jordi Curcó

Celebració dels universitaris

El santuari de Santa Teresina acollirà durant diverses celebracions jubilar extraordinàries protagonitzades per diversos col·lectius. La primera celebració, després de l'obertura de la Porta Santa, va tenir lloc el 12 de febrer amb una solemne eucaristia jubilar i commemorativa del tercer aniversari de la dedicació del temple, presidida per Mons. Ciuraneta i concelebrada per tota la comunitat carmelitana. Era la primera visita a aquest temple jubilar del nou bisbe de Lleida, des de la seva presa de possessió, per aquest motiu va ser precedida d'una trobada amb tots els grups, moviments d'apostolat i consell parroquial.

El Dimecres de Cendra el santuari acollirà la celebració universitària de la cendra, organitzada per les delegacions de Pastoral Universitària de les diòcesis de Solsona, la Seu d'Urgell i Lleida, que presidida pel bisbe Ciuraneta, aplegarà els universitaris cristians en el Jubileu Universitàri.

El dissabte 27 de maig la Pastoral de la Salut celebrarà el Dia del Malalt i la seva celebració jubilar a partir de les 19.00. En aquesta jornada es realitzarà la Unció dels Malalts. Els pares carmelites celebraran els seus propis actes jubilar amb ocasió de les festes del santuari. El primer tindrà lloc el 14 de maig, amb la festa del Dia de les Roses, jornada que aplega en el santuari lleidatà diversos pelegrinatges d'arreu de Catalunya. El diumenge 16 de juliol se celebrarà amb caràcter solemne i jubilar la festa del Carme i l'1 d'octubre, la gran festa del santuari en honor de santa Teresina, precedida d'una novena. En paraules del P. Pere Martorell: «No tenim previstes unes grans celebracions jubilar, però sí que tot l'any celebrarem la nostra fe imbuïts pel gran Jubileu.» (J.C.)



20 HISTÒRIES VIVES DE LA BÍBLIA

Selecció i introduccions de Josep Lligadas.
Il·lustracions de Mercè Gallifa
Sèrie Festa n. 5

48 pàg., a tot color, tapa dura.

- Anys enrere s'explicava «Història Sagrada» (potser amb més bona voluntat que encert).
- Avui encara és important conèixer aquelles històries. El seu missatge, la seva pervivència en el Nou Testament. Però llegir la Bíblia (tot i que siguin «infantils» o «juvenils») no és fàcil.
- Aquest llibre en reflecteix les històries més importants, amb senzillesa expressiva, amb veritat, per als nens o adolescents (i, per què no, per als adults): És una oportunitat.

Les 20 «històries vives» explicades, són:

Adam i Eva
Caïn mata el seu germà Abel
Noè i el diluvi
Abraham, el nostre pare en la fe
Déu crida Moisès
Al Sinaí, Déu dóna la Llei
Agraïment a Déu per la llibertat
L'aventura de Noemí i Rut
Déu crida el jove Samuel
Déu tria David com a rei d'Israel
David perdona la vida a Saül
David fa matar un home
El judici de Salomó
Una viuda acull el profeta Elies
Què és el que agrada a Déu
Caiguda i destrucció de Jerusalem
El gran anunci: Tornareu a casa!
El retorn
Quan tot és molt difícil
Jesús, el camí de l'esperança

Cada llibre: 875 ptes.



Publicat també en castellà

OFERTA ESPECIAL: per a comandes des de 25 exemplars (del mateix o de diferents números de la col·lecció); les 875 ptes. queden reduïdes a 725 ptes.

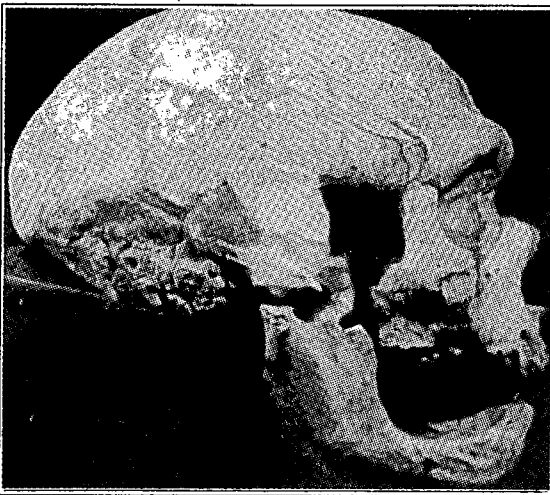
CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA

Rivadeneyra, 6, 7 - 08002 Barcelona
Tel. 933 022 235 - Fax 933 184 218.
E-mail: cpl@tsai.es — www.cpl.es

Flors per a un difunt neandertalenc

Es cosa demostrada que l'home de Neandertal ja enterrava els seus morts. Hom ho sap gairebé des del moment de trobar-ne les primeres restes el 1856, ja que la posició en què es trobà aquell primer esquelet a la pedrera de la vall de Neander ja suggeria la d'una sepultura. La cosa es féu clara del tot fins a quedar fora de dubte amb les diverses troballes que hi seguiren, com la del 1908, per exemple, del vellet curosament inhumat a la localitat francesa de La Chapelle-aux-Saints. I fins i tot semblava provat que portaven flors a la tomba del difunt, costum que la gent d'avui dia també té, ja que s'han trobat pòl·lens de diferents espècies a caverne convertides en sepultures.

Però això no es donava per segur del tot perquè sempre hi cabia la hipòtesi del vent o d'animals que haguessin entrat a la cova. Doncs bé, una anàlisi feta amb amb tota cura ha fet que ja no se'n pugui dubtar seriosament. A la gran cova de Shanidar (al nord-est de l'Iraq), que es troba a 747 metres d'altitud, R. Solecki hi descobrí el 1966 la sepultura neandertalenc d'un individu mort fa uns 50.000 / 60.000 anys. La troballa era



Crani del neandertalenc de la Chapelle-aux-Saints, exemplar típic d'«Homo neanderthalensis».

nents a pol·len trobat en altres tombes. No sabem la raó de la preferència pels colors vius, però sí que la cosa és clara: no podem dubtar dels sentiments que l'home de Neandertal tenia pels seus difunts.

interessant. Semblava la d'un cap de tribu i s'estudià la cosa. Però no és fins ara que la palinòloga Arlette Leroi-Gourhan, del laboratori d'Etnologia Prehistòrica de França, s'ha posat a examinar meticulosament amb microscopi mostres de terra d'aquell nínxol i hi ha trobat el que s'esperava: pol·len de flors variades i fins i tot granets enganxats que encara conservaven la forma original de l'antera de l'estam floral. El vent pot traslladar pol·len però a aquella alçada no és possible que hi fes arribar flors senceres com tampoc no podien fer-ho les rates o els ocells que hi haguessin entrat. Com a màxim només podien portar-hi grans de pol·len dispersos. Les flors identificades corresponen a flors de colors més aviat intensos, aquil·legies, herba de santa Margarida, malva-rosa... que precisament eren les mateixes que les correspo-

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

La matemàtica i els matemàtics

14 Diofant d'Alexandria

Tots els estudiants de matemàtiques saben quines són les equacions diofàntiques o, almenys, n'han sentit a parlar o les han vist citades en algun llibre de text. Són equacions indeterminades que tenen infinites solucions però que de vegades es poden reduir a una sola a causa de condicions restrictives sobreafegides (que la solució sigui positiva, que sigui entera, que no passi de tal valor...). Per què s'anomenen diofàntiques aquestes equacions? Aquest nom els ve d'un matemàtic de l'edat de plata de l'Escola d'Alexandria, és a dir, de l'època alexandrina tardana.

És l'historiador Carl B. Boyer qui dóna el nom d'edat de plata de la matemàtica grega al període que va aproximadament des del 250 al 350 de la nostra era. El mateix autor anomena edat d'or el temps d'Euclides, Arquimedes i Apol·loni (del 300 al 200 aC). Entre aquestes dues èpoques hi ha com una decadència de la matemàtica, sense autors que ens en proporcionin noves troballes. Pràcticament només ens en donen aplicacions, com Ptolemeu i Heró. Decadència que va seguida d'aquesta revifalla que, sense arribar a l'alçada de l'edat d'or, forneix algunes contribucions, no gens menyspreables i dignes de menció, a la ciència matemàtica. I pel que fa al temps de decadència, a més dels astrònoms i «enginyers», podem citar un tal Nicòmac de Gerasa, neopitagòric, que va escriure una obra molt mediocre i molt curiosa, *Introductio Arithmeticae*. Atribueix als nombres, de 3 en amunt, qualitats com millor, pitjor, jove, vell, etc. però conté també un teorema que no es troba en autors anteriors: agrupant els nombres senars així: 1, 3+5, 7+9+11, 13+15+17+19... trobem que les sumes successives són els cubs dels nombres 1, 2, 3, 4...

Els principals representants de l'edat de plata són dos: Diofant i Pappus. Parlem avui del primer:

Va tenir una vida llarga

Ha arribat fins a nosaltres una col·lecció de problemes, amb el nom d'*Antologia Graeca*, aplegada durant els segles v o vi, que en conté un que ens explica la vida de Diofant d'Alexandria en forma d'epigrama que servís d'epitafi per a la seva tomba. Diu així: «Aquest túmul aquí cobreix Diofant. Mireu el prodigi! Per l'habilitat del difunt aquesta pedra mostra la seva edat / Déu li concedí de ser noi durant la sisena part de la vida. / Durant una dotzena part d'ella li va anar poblant de pèl les galtes. / El va il·luminar amb la llum del matrimoni després d'una setena part. / Al cap de cinc anys de casat li concedí un fill, però, ai!, nen infeliç nascut tard, / quan arribà a la meitat de la mida de la vida del seu pare el destí fredament se l'emportà. / Després de consolar-se de la pena amb la ciència dels nombres durant quatre anys més, finà.»

Segons això una senzilla equació de primer grau ens dóna breument com va ser la vida del nostre home: $x/6 + x/12 + x/7 + 5 + x/2 + 4 = x$, que té de solució 84. Tenim, doncs que acabà la infantesa als 14 anys, l'adolescència als 21, es casà una mica tard, als 33, tingué un fill als 38, que es va morir quan tenia 42 anys i el seu pare 80, que encara va sobreviure 4 anys més fins als 84. Si aquest epigrama respon a la veritat (i encara que molts en dubtin no hi ha cap raó seriosa en contra) va tenir una vida força llarga pel que se solia viure aquell temps. Ara, no hi ha ningú més que ens doni detalls de la seva vida i ni tan sols sabem l'any del seu naixement. Només podem assegurar que va viure al segle iii. Tampoc no sabem on va néixer. Si se'l coneix pel sobrenom «d'Alexandria» vol dir que va ensenyar a aquesta ciutat, no necessàriament que hi hagués nascut.

Sabem que va escriure tres obres al-

menys; potser quatre. De les quals només ens n'ha arribat un fragment d'una: *Arithmetica*, que tenia tretze llibres i tan sols en tenim els sis primers. La dedica a un tal Dionís, que podria ser molt bé el qui després seria bisbe d'Alexandria. Diofant podia ser, doncs, un cristià, però no ho podem assegurar. La dedicatòria comença així: «Com que sé, mon molt honorable Dionís, que estàs totalment interessat a conèixer la resolució dels problemes aritmètics, he intentat explicar-te amb claredat la Ciència de l'Aritmètica començant per la cosa més elemental.»

Pare de l'àlgebra

Encara que el mot *àlgebra* provingui de l'àrab i se sàpiga que va ser Alkhwazimi qui pròpiament en fou l'inventor, hem de dir que el mètode *algebraic* d'escriure una igualtat posant un símbol per als valors incògnits (sigui x , y o z , o els que siguin) i fer-hi les operacions indicades per l'enunciat del problema, i igualant després el que se'n digui (que és aplicar àlgebra elemental), ja va ser profusament usat per Diofant d'Alexandria. Per això no és pas desencertat donar-li el títol de «pare de l'àlgebra».

L'*Arithmetica* de Diofant és molt diferent de la matemàtica grega anterior que recorria a una espècie d'àlgebra geomètrica per resoldre els problemes. El sistema que fa servir recorda més els mètodes babilònics, però amb dues diferències essencials: mentre aquells s'accontentaven amb solucions aproximades dels problemes plantejats, Diofant cerca sempre la solució exacta, i els de Mesopotàmia només resolien equacions determinades (de solució única) i ell també estudia els casos d'equacions que poden tenir més d'una solució. D'aquí ve l'apel·lació de «diofàntiques» que tenen aquestes equacions. Per tant, no es pot dir, creiem nosaltres, el que diu algun autor: que el seu mètode fa pensar que la seva ascendència és babilònica i no grega.

Diofant introdueix símbols per indicar el quadrat d'un nombre, el cub, la quarta po-

tència (o quadrat del quadrat)... i un signe (semblant a la sigma final grega) per a la incògnita. I encara que les seves equacions no tenen el mateix aspecte que les que ara escrivim no és difícil interpretar-les. Els sis llibres que es conserven de l'*Arithmetica* formen un recull de 150 problemes, que resol sempre com exemples concrets, si bé sembla que, fent-ho, suggereix el mètode general. Demostra gran habilitat per resoldre problemes de més d'una incògnita reduint-los sempre a una de sola. Voleu un petit exemple? «Trobar dos nombres que sumin 20 i la suma dels seus quadrats sigui 208» Resposta: siguin $10+x$ i $10-x$ aquesta dos nombres, serà $(10+x)^2 + (10-x)^2 = 208$, que equival a $200 + 2x^2 = 208$, o sigui $2x^2 = 8$, i $x = 2$, per consegüent els dos nombres són 8 i 12.

Però la novetat més típica del nostre autor és el que ara s'anomena anàlisi indeterminada: trobar les (de vegades infinites) solucions de problemes que donen lloc a una indeterminació. El mètode general que es fa servir (tant per als problemes determinats com per als de moltes solucions) és aquest: sempre que dos nombres han de satisfer dues condicions, triar-los ja per mitjà d'una sola incògnita de manera que es compleixi una de les dues y a continuació imposar l'altra condició. Un exemple: «Trobar dos nombres tals que sumant l'un al quadrat de l'altre en resulti un nombre que també sigui un quadrat» Resp.: si són x i $2x+1$ aquests dos nombres, s'haurà de complir que $(2x+1)^2 + x$ sigui igual al quadrat de, per exemple, $2-2x$, cosa que dóna $x=3/13$ (la condició és que el resultat sigui un nombre racional); i també s'hauria pogut igualar al quadrat de $2-3x$, o de $2-4x$... el problema té infinites solucions.

Diguem finalment que el que Diofant intentava era resoldre problemes, no equacions. Però, així i tot, ha tingut més influència sobre la moderna teoria de nombres que qualsevol altra algebrista grec. El cèlebre teorema de Fermat no és altra cosa que la resposta a una equació que li suggerí Diofant.



Des de les 02.15 a les 06.00 hores, selecció de música instrumental.
Des de les 06.00 a les 21.00 hores, cada quart d'hora s'emet informació general, de serveis, d'Església i solidaritat i cultural.
Cada dia, comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.

Dilluns

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (programa informatiu que inclou una tertúlia d'actualitat). Presentat i dirigit per Francesc Rosaura.
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
21.15-22.00 *Cinc Cèntims* (programa d'economia i consum). Presentat i dirigit per Xavier Vilà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (magazin d'Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Montse Girbau.
23.00-00.00 *Planisferi* (anàlisi de l'actualitat del món). Presentat i dirigit per Dani Vilaró.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, presentat i dirigit per Carme Catà i Jaume Rocosa. *Dietari de Música i Músics*, presentat i dirigit per Joan Úbeda.

Dimarts

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Cum Laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Vianants* (tertúlia intergeneracional). Presentat i dirigit per Teresa Pou i Imma Matas.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Dimecres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Planeta Blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Marta Cailà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Mar de claror* (espai de catequesi). Presentat per Rosa Deulofeu.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Dijous

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Bojos per la Ciència* (ciència i tècnica). Presentat i dirigit per Antoni París.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *De Pares a Fills* (temes al voltant de la família). Presentat per Montserrat Esteve.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Divendres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *On tu em diguis* (propostes culturals per al cap de setmana). Presentat i dirigit per Aure Farran i Oriol Garangou.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Amb Llum Pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Dissabte

- 21.00-22.00 *Pentagrama de quatre* (música catalana). Presentat per Xavier Pujol.
22.00-23.00 *La Tercera Lluna* (magazin d'actualitat musical). Presentat per Joan Albert Lligonya.
23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (magazin de cinema). Presentat i dirigit per David Serra.
00.30-01.00 *Fila 7* (teatre musical). Presentat per Sergi Corbella.
01.00-01.30 *Cova de Jazz* (música jazz). Presentat per Gemma Abellan.
01.30-02.00 *De nou n'nou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Diumenge

- 09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Rojo i Josep Maria Palau.
18.45-20.00 *Eucaristia*
21.00-21.30 *La Pròrroga* (resum esportiu). Presentat i dirigit per Xavier Puig.
21.30-22.00 *Des de Nashville* (música country). Presentat per Roger Serra.
22.00-23.00 *Els Noms de la Música* (música clàssica). Presentat per Joan Úbeda i Roger Padollers.
23.00-00.00 *Temps de Paraula* (bíblia i teologia).
00.00-00.10 *Moments a mitjanit* (programa de reflexió). Presentat i dirigit per Xavier Morlans.
00.05-00.30 *Missatge en una ampolla*. Presentat per Miquel-Albert Soler i David Ciscar.
00.30-01.00 *A tot cor* (música coral). Presentat i dirigit per Joan Casas.
01.00-02.00 *Passió pel cant* (programa musical). Presentat i dirigit per Toni Roig.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*



RÀDIO BARCELONA (OM 666) -
Diumenge de 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*.
Aquesta setmana no hi haurà programa amb motiu de les eleccions generals.

**Desconnexions de Ràdio Estel****De dilluns a divendres:**

07.00-07.05 *Un bon motiu per viure*
12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius*
9.15, 13.30, 17.30, 19.30 *Temps*
9.30, 12.30, 16.30 *Agenda*
10.30, 14.30, 18.30 *Recomanació turística*

Dilluns

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Conversant amb el bisbe Joan (R)*

Dimarts

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Estels sobre el Principat*

Dimecres

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Església d'Urgell*
23.00-23.30 *Generacions vives*
23.30-00.00 *On anem?*

Dijous

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *La Taula de l'Evangeli*

Divendres

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *El Tresor de la Història*

Dissabte

01.00-02.00 *Senda Sonora*
10.00-10.30 *On anem? (R)*
12.30-13.00 *Conversant amb el bisbe Joan*
13.30-14.00 *In Corpore Sano*
20.30-21.00 *Estels sobre el Principat (R)*

Diumenge

08.30-09.00 *La Taula de l'Evangeli (R)*
18.00-18.30 *El Tresor de la Història (R)*
21.30-22.00 *Anirem tots cap al Cel*

**Diumenge 12**

- 08.45 *Tiempo de crear* (programa protestant)
Abdusalam Mansur Escudero, president de la Federació Espanyola d'Entitats Islàmiques (FEE-RI), explica les negociacions entre la Comissió Islàmica i la Direcció General d'Assumptes Religiosos. (Comunitat musulmana.)
09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 6).
«Apocalipsis en Tegucigalpa.» El reportatge analitza els efectes de l'huracà Mitch i el treball de recuperació del país.
10.00 *Últimas preguntas*
«Cartas de san Juan a las Iglesias del Apocalipsis (II).» Ha començat la Quaresma del Gran Jubileu del 2000, i són oportunes les Cartes de Joan com una crida a la conversió.
10.25 *Testimonio: «Obediència a la ley.»*
10.30 *Santa Missa*: amb la participació del cor parroquial de Moià (Bages), sota la direcció d'Ignasi Alberch. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 13

- 17.20 *Pueblo de Dios*

**Dissabte 11**

09.30 *Signes dels Temps*: «L'experiència d'un viatge a Terra Santa.» Entrevista al P. Pedro José Ynaraja sobre Terra Santa, amb motiu de la propera visita del Sant Pare a aquestes terres i de la presentació del seu nou llibre.

Altres temes:

- El perdó en la història de l'Església. Entrevista a Pere Codina de l'editorial Claret.
- L'Església i els mitjans de comunicació. Entrevista a Mons. John Patrick Folley, president del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials.
- Reportatge de l'exposició de pintures del sacerdot, Josep M. Forcada.
- Entrevista a Joan Carreño, candidat a premi Nobel de la Pau.
- Comentari de l'Evangeli per Mn. Ballarín. (Presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge, a les 12.00 h del migdia, pel Canal TVC SAT; i el diumenge, a les 00.00 h de la nit (després del programa *Gol a Gol*), pel Canal 33.

**Divendres 10**

20.30 *Creure avui: «La Quaresma.»*
Convidat: Mn. Jordi Cussó.
Presenten: Dolors Fernández i Marta Loire.

El programa repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

**Cada dijous**

21.40 *Paraula i vida*
Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

Paraula i vida repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

Cada tercer dijous de mes

23.00 *Aquí, tots*: Magazin de notícies, reportatges i comentaris des del punt de vista de l'Església.

**Cada divendres**

22.30 *Camí de vida*
Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

* Cada primer de mes publicarem la resta de la programació de les diferents diòcesis.

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

Barcelona

• **FE I CULTURA.**— El 10 de març, a les 19.30, conferència-col·loqui sobre *La família: futuro de la humanitat*, a càrrec de Mons. Juan Antonio Reig, bisbe de Castelló i vicepresident degà de l'Institut Joan Pau II per a estudis sobre el matrimoni i la família. Presideix l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles. Lloc: sala d'actes del col·legi Pare Manyanet, travessera de les Corts, 331 - Barcelona.

• **25è ANIVERSARI DE L'ESPLAI EL DROP.**— L'11 de març, a les 16.00, inauguració de l'exposició «25 anys de l'esplai El Drop» a la sala d'actes de La Salle Congrès; lliurament de les bases de la I Fotogimcana pel barri; a les 17.00, taller de circ amb Desatrosus Circus; a les 19.00, espectacle dels Diablon de Sant Andreu; a les 20.00, concert de 70xSet. Aquests tres últims actes tindran lloc a la plaça del Congrés de Barcelona. El 12 de març, a les 9.00, cursa de quadrigues; a les 10.00, partits de futbol sala i altres esports als patis de La Salle, i a les 12.00, homenatge als pares i mares de monitors

i monitors.

• **ELS DILLUNS DELS DRETS HUMANS.**— El 13 de març, a les 19.00, nova sessió a càrrec d'Arcadi Oliveres sobre *Tercer Món: fins quan?* Lloc: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: actes@fespinal.com, Internet: www.fespinal.com

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 13 de març, a les 19.30, conferència-col·loqui sobre l'actualitat cultural i religiosa del mes amb Gemma Morató, periodista i sotsdirectora de *Catalunya Cristiana*. Del 20 al 24 de març, de 19.15 a 21.30, 4a Aula Joan Maragall: *La literatura i la inquietud de l'absolut*, amb Jean-Pierre Jossua, teòleg i escriptor dominic. Lloc: c/ València, 244, 1r - Barcelona, tel. 934 880 888.

• **COL·LEGI DE RECTORS DE LA CIUTAT DE BARCELONA.**— El 14 de març, a les 11.00, el P. Francesc Riu, s.d.b., delegat general, parlarà sobre *La catequesi a la diòcesi de Barcelona*. Lloc: sala Sant Jordi del Seminari Conciliar, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **CENTRE PASSATGE.**— El 14 de març, nova sessió dels dimarts culturals, a les 18.00, amb Enric Seguí, que tractarà sobre *Energitzar el nostre cos i ment*. Lloc: passatge Mercader, 13 - Barcelona, tel. 932 151 599.

• **AULA D'ECOLOGIA.**— El 14 de març, a les 19.30, Ramon Arandes parlarà sobre *L'aprofitament de les aigües del subsòl de Barcelona*. Més informació: tel. i fax 935 811 312.

• **UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.**— El 15 de març, a les 17.30, conferència sobre *Els nous temps de l'Església en el camp de la informació*, a càrrec d'Antoni Bassas, periodista. Prèviament, a les 16.30, missa. Lloc: riera de Sant Miquel, 1, bis - Barcelona.

• **TAIZÉ.**— El 15 de març, a les 19.30, tindrà lloc una pregària de Quaresma per a joves amb cants de Taizé a l'església del Sagrat Cor, c/ Casp, 27 - Barcelona.

• **ORDE DEL SANT SEPULCRE DE JERUSALEM.**— Els dies 15, 16 i 17 de març, a les 19.15, l'Orde del Sant Sepulcre organitza un cicle de conferències quaresmals a la parròquia de Santa Anna de Barcelona (c/ Rivadeneyra, 3 - Barcelona), predicades per Mn. Joan Galtés, president de la Comissió diocesana del Gran Jubileu, sobre el tema *Actituds de l'Església i del cristià davant el Gran Jubileu de l'any 2000*. El 17 de març, a les 20.00, missa solemne presidida per Mn. Jordi Farré i Muro, gran prior coadjutor del Capítol de l'Orde del Sant Sepulcre, amb motiu de la celebració del Jubileu del Sant Sepulcre. Indulgència plenària i veneració de la Santa Pedra del Sepulcre del Senyor.

• **CATEDRAL.**— El 16 de març, a les 18.20, a la capella del Santíssim, conferència de Mn. Josep A. Arenas sobre *Memòria i celebració en perspectiva jubilar*. La catedral ofereix a tots els fidels la possibilitat d'acollir el do de la indulgència en ocasió de l'Any Jubilar tots els dies de l'any. Convida d'una manera especial els que ho facin individualment a participar en la celebració de la missa jubilar de cada setmana: els dimecres a les 12.00 (en castellà) i els dijous a les 19.00 (en català). Informació: tel. 933 100 669 i 933 151 554, de 10.00 a 13.00.

• **EQUIP DE PASTORAL OBRERA DE L'ARXIPRESTAT DE BADALONA SUD-SANT ADRIÀ.**— El 16 de març, a les 19.30, xerrada sobre *Laicos y laicas, ¿(de hecho), cristianos de 2ª?* Parròquia de Sant Adrià, plaça de l'Església, s/n - Sant Adrià del Besòs.

• **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El 16 de març, a les 20.00, els joves de la diòcesi tenen una cita a la catedral per participar en un espai de vivència i formació en la pregària i reflexió.

• **JUSTÍCIA I PAU.**— Organitza una conferència el 17 de març, a les 19.00, sobre *Asseguda al meu cantó de l'abisme. Sobre «Tres Guinees» de Virginia Wolf*, amb Elena Grau Biosca. Grup Giulia Adinolfi. Revista *En Pie de Paz*. Més informació: tel. 933 176 177.

• **CCU.**— El 17 de març, a les 20.00, tindrà lloc una xerrada informativa sobre el Moviment d'Universitaris i Estudiants Cristians. Lloc: Centre Cristià dels Universitaris, c/ Villarroel, 81, baixos - Barcelona, tel. 933 233 368, fax 934 546 890, a/e: ccu@pangea.org

• **IV FESTIVAL DE MÚSICA CLÀSSICA I TRADICIONAL D'ESPLUGUES DE LLOBREGAT.**— El 17 de març, a les 21.00, concert de l'Orquestra de Cambra Gaudeamus amb la coral Al Vent, sota la direcció d'Antoni Guinjoan. Interpretaran peces de Telemann, Tartini, escola montserratina i Vivaldi. Lloc: església de Santa Maria Magdalena, plaça Pare Miquel d'Esplugues de Llobregat.

• **ESPAI VOCACIONAL.**— El 18 de març, de 20.00 a 22.00, vetlla de pregària per les vocacions a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona. Més informació: tel. 934 541 600 i 934 549 012.

• **FUNDACIÓ PERE TARRÉS.**— El 18 de març comença un curs sobre «Acompanyar en la mort la persona gran». Més informació: c/ Entença, 157 - Barcelona, tel. 934 101 602, a/e: if@peretarres.org, Internet: www.peretarres.org

• **PARRÒQUIA DE L'ESPERIT SANT.**— El 19 de març, festivitat de Sant Josep, a les 12.30, tindrà lloc una missa d'acció de gràcies amb motiu dels cinquanta anys de l'ordenació sacerdotal de Joan Serra i Fontanet. Lloc: parròquia de l'Esperit Sant, travessera de Gràcia, 401 - Barcelona, tel. 934 357 370.

• **XERRADES QUARESMALES.**— El 19 de març, a les 19.00, Mons. Pere Tena parlarà sobre *El Jubileu del 2000 és un*

CASA D'ESPIRITUALITAT

Sant Antoni M. Claret - Vic

ENNEAGRAMA I EVANGELI

Setmana Santa: 17-23 d'abril

Us oferim uns dies d'autoconeixement des de l'Enneagrama i respostes des de la fe i l'Evangeli. Clima de silenci i interiorització, pregària i celebració litúrgica pròpia d'aquests dies.

Directors: Jaume Sidera, claretà
Antònia Cirer, psicòloga clínica

Telèfon d'informació i inscripció: 938 850 544
Casa d'Espiritualitat Claret
Rambla Sant Domènec, 5
08500 VIC



FUNDACIÓ OBRA NTRA. SRA. DE FÀTIMA

Fa més de vint-i-cinc anys que atensem gent gran per alliberar-los de la soledat

Ara us demanem ajuda a vosaltres. La que pugueu...
Perquè som exigents en el seu servei.

Truqueu-nos al telèfon 932 151 593 Us donarem tota la informació que calgui.

Si ens voleu visitar o escriure ho podeu fer a:
Fundació Obra Ntra. Sra. de Fàtima c/ Pau Claris, 119, 3r 1a - 08009 Barcelona
Podeu fer el vostre donatiu a:
LA CAIXA 2100/0022/10/0200556450

APADRINEU UN NEN/A, AVIA/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40.000 RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.



NECESSITEN UN PADRÍ! ¿VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpny@teleline.es

any de purificar la memòria. A les 20.00, vespres cantades; a les 21.30, missa vespertina. Lloc: parròquia de la Puríssima Concepció, c/ Aragó, 299 - Barcelona.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a homes i joves, des de 17 anys, del 20 al 25 de març a la casa d'espiritualitat Nostra Senyora de Montserrat (Caldes de Montbui), tel. 938 654 496.

• **BALMESIANA.**— Els dimarts de 19.00 a 20.30, del 21 de març al 16 de maig, l'Institut Filosòfic de Balmesiana organitza un curs de vuit classes d'«Història i societat». Més informació: c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona, tel. 933 026 840.

• **ESCOLA DEL SILENCI.**— Per a consagrats, consagrades i seglars, els dies 23, 24, 25 i 26 de març, dirigida pel P. José F. Moratiel, o.p. Tindrà lloc a la casa

d'espiritualitat Maria Immaculada de Tiana (Barcelona). Inscripcions: tel. 977 216 151 (Gna. Concepció) i 936 832 866 (Gna. Adelaida).

• **GOA.**— Exercicis espirituals oberts a tothom i dirigits per Mn. Josep Serra, professor del Seminari, del 24 al 26 de març. Seran a la casa d'exercicis Sant Ignasi dels jesuïtes de Sarrià. Cal reservar places als telèfons 932 181 005 o 606 229 630.

• **III PREMI CICERA I SOLER.**— La Unió de Treballadors Democratacristians de Catalunya (UTDC) convoca el tercer premi Cicera i Soler al millor treball o estudi sobre el tema «El teletreball, un model d'ocupació pel nou segle». La data límit de lliurament és el 28 d'abril. Les bases del concurs es poden recollir a la seu de la UTDC, al carrer València, 250, 1r de Barcelona, tel. 932 158 030.

PREGUEM AMB EL PAPA JOAN PAU II

Aquest mes de març el Papa ens demana pregàries perquè l'Any Sant, temps favorable per al penediment i el perdó, susciti en tots els creients una conversió duradora i profunda.

La litúrgia de Quaresma sempre ens parla de conversió. Ens demana atenció més assídua a la Paraula de Déu; pregària més freqüent; algunes privacions que facin actual l'antic dejuni; obres de caritat més abundants i generoses. Tot això vol dir viure més a fons la solidaritat amb els germans. De la mateixa manera que les multituds de l'evangeli es meravellaven de les accions i les paraules de Jesús, avui també la humanitat hauria de sentir-se fascinada pel testimoni de fe i caritat dels cristians. Que sempre ens acompanyi la Verge santíssima pel camí d'aquesta conversió i penitència quaresmal.

Intenció missional

El Papa també ens demana pregàries perquè Maria, mare verge del Salvador, protegeixi els missioners i els sostingui en les seves fatigues apostòliques.

L'impuls missioner ha estat sempre signe de la vitalitat de l'Església. Avui tothom accepta com a veritat fonamental que el compromís missioner afecta tots els creients, és universal, propi de tots els batejats. També es reconeix el valor de l'oració, l'oferiment dels sofriments i el treball unit al testimoni de la pròpia vida. Els missioners i missioneres que es lliuren per a tota la vida a aquesta tasca són la millor expressió d'aquest deure evangelitzador de l'Església. Crist segueix cridant apòstols a la tasca de l'evangelització. «Us faré pescadors d'homes», ens va dir.

Antoni M. Serrallonga, s.j.

• **PARRÒQUIA MAJOR DE SANTA ANNA.**— Pregària per la unitat dels cristians, organitzada pel Grup Unificació Pasqua, tots els dimecres, a les 19.15. Lloc: c/ Rivadeneyra, 3 - Barcelona.

Solsona

• **EL MIRACLE.**— Del 20 al 26 de març, exercicis espirituals per a tothom, dirigits pel P. Bernabé Dalmau, monjo. Del 24 al 26 de març, recés per a qui no disposi de tota la setmana. Per a més informació i inscripcions: casa d'espiritualitat el Miracle, tel. 973 480 045.

Vic

• **CONFERÈNCIES DE LA DELEGACIÓ DE PASTORAL UNIVERSITÀRIA.**— El 13 de març, a les 20.00, el jesuïta Ferran Manresa parlarà sobre *Lluís Espinal, un màrtir per la justícia*. Lloc: auditori de la Fundació Caixa de Manresa, plaça Plana de l'Om, 5 - Manresa, tel. 938 724 976.

• **TROBADES DE FORMACIÓ PER A CATEQUISTES.**— Els dies 17, 24 i 31 de març, a les 22.00, trobades a la parròquia de Sant Feliu de Codines. Mn. Joan Guiteras tractarà el tema *Catequesi: missió primordial de l'Església*.

• **MIJAC SAGRADA FAMÍLIA.**— Celebra els seus 30 anys de vida amb una matinal d'esports el 19 de març, a partir de les 10.00, a l'escola Anselm Cabanes per als animadors de tots els Mijacs del bisbat de Vic.

• **MOVIMENT CRISTIÀ DE POBLES I COMARQUES DE CATALUNYA.**— El 26 de març se celebra la 29a Jornada Nacional a Moià, al col·legi Escola Pia, c/ Sant Sebastià, 14. La jornada comença a les 9.30. Hi haurà una ponència sobre *Compromesos en la transformació humanitzadora de la nostra societat* de Mons. Teodor Úbeda, bisbe de Mallorca, l'actuació del grup Nius Teatre de Marionetes i eucaristia. Inscripcions abans del 22 de febrer: tel. 938 300 244 (Mn. Francesc Arumí), 938 744 292 (Joan Prat) o 938 922 030 (Maribel Giménez).

Petits anuncis

3a EDAT

RESIDÈNCIA 3a edat amb jardí i terrasses. Hab. ind. i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar, assistència medicosanitària, permanent o temporal. Tel. 934 503 930.

RESIDÈNCIA de 25 àvies en estada permanent. Acol·lida diürna, vacances i caps de setmana. Excel·lent zona, Sarrià-Sant Gervasi. Tel. 932 039 740, Isabel.

TENIM cura de malalts i fem servei de podologia per Barcelona, Andorra i Lleida. Tel. 932 158 148.

COMPRA i VENDA

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

COMPRO segells, monedes, rellotges de butxaca, postals, objectes antics i llibres. Tel. 933 578 394.

DIVERSOS

CATÒLIC 74 anys amb fills ja situats, arxivador internacional de texts marians i amic dels 142 casals catalans establerts per l'Occident cerca senyora; fi amistat i matrimoni canònic. Tel. 933 237 083 de 19.00 a 20.00 h.

HABITATGE

ADMINISTRADOR finques col·legiat, comunitats, pisos i locals. Juan E. Barenys. Tel. 934 155 131.

IDIOMES

CURSOS d'anglès a Irlanda i universitats catòliques als Estats Units. Informació: c/ Entença, 320, entl. Tel. 934 051 200.



LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

per a grans persones grans

Si us plau, ajudeu-nos.

"la Caixa" c/c 2100 0681 09 0100029142

Associació Prudenci Miralles per a Ancians

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356 - NIF: G-08862781.

Els donatius desgraven un 20% del total a la declaració de l'IRPF. (Llei 30/1994).

Telèfons de la Pregària

Obert cada dia de les 21,30 a les 23,30 h

934 175 449 / 937 258 011

Obert de dilluns a divendres de les 9,00 a les 10,30

938 040 296 (excepte festius)

La solidaritat autèntica ve de dins i s'expressa eminentment en la pregària. Truca'ns en les teves necessitats i pregarem. Per la línia telefònica passarà la veu, l'amor i el poder de Déu.

Associació Amor de Déu



Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ..... C. P.

TELÈFON SETMANES

☐ 170 ptes.

☐ 340 ptes.

☐ 505 ptes.

☐ 675 ptes.

☐ 840 ptes.

☐ 1.010 ptes.

☐ 1.180 ptes.

(16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Hosanna 2000 serà la gran celebració catòlica dels 2.000 anys del naixement de Jesús. Fidels d'arreu del món peregrinaran de l'1 al 12 de juny a Terra Santa per visitar els Llocs Sants i assistir a concerts, representacions teatrals, misses i conferències. Martha Reyes, cantant catòlica nascuda a Puerto Rico, és l'organitzadora d'aquesta iniciativa que promet ser una experiència impactant. La cantant ha estat a Barcelona per convidar el poble català a participar en aquest esdeveniment.



Foto: Glòria Carrizosa

Martha Reyes organitza aquest multifestival a Terra Santa

«Hosanna 2000 serà un gran testimoniatge de l'Església»

—Què és el multifestival Hosanna 2000?

—Des de la meua oficina a Califòrnia organitzo els multifestivals Hosanna des de l'any 1992. Però en aquesta ocasió, com que es tracta del Jubileu, hem volgut donar una projecció més internacional. Convoquem els catòlics a peregrinar com una Església unida vers la terra que va veure néixer Jesús. Hosanna 2000 serà l'únic esdeveniment catòlic massiu pautat d'aquest any. Ha estat declarat esdeveniment oficial pel govern d'Israel, es coordina amb les autoritats palestines, i compta amb l'aprovació de la Custòdia Franciscana de Terra Santa.

—El pelegrins tindran temps de visitar els Llocs Sants?

—Sí, el viatge inclou una visita als Llocs Sants com en qualsevol pelegrinatge, i a més sis celebracions massives que commemoren els 2.000 anys de cristianisme. El multifestival començarà a l'amfiteatre de segle I de Bet' Shean. Estem construint un altar per celebrar la missa i un concert al mar de Galilea. Hi haurà una celebració mariana a la basílica de l'Anunciació de Natzaret, ens han cedit la plaça de Betlem per commemorar el naixement de Jesús, i a les muralles de Jerusalem oferirem un con-

cert en el qual participaran cors d'Israel, delegacions de Nacions Unides, etc. Una sèrie d'actes que culminaran l'11 de juny, festa de la Pentecosta, en què celebrarem la vinguda de l'Esperit Sant.

—Quanta gent està prevista que hi participi?

—Ens hem posat com a objectiu que acudeixin 2.000 catòlics, cada un en representació d'un any del cristianisme. Hi participaran un gran nombre de bisbes, sacerdots i religioses. Hi haurà una forta presència de tots els moviments de l'Església del poble hispà. El Brasil serà un país molt ben representat, Amèrica del Nord, Itàlia, les Filipines, Irlanda, etc. També hem convidat grups de catòlics residents a Terra Santa.

A Hosanna 2000 participaran artistes de renom internacional com Roberto Carlos o Emmanuel, més de 200 cantants catòlics i corals internacionals.

—Ha tingut algun problema per organitzar-lo a Terra Santa?

—No, la veritat és que s'espera amb molt d'entusiasme i emoció. En tot cas, l'única dificultat és la precària situació econòmica dels països d'Amèrica Llatina, que impossibilita la gent d'assistir-hi. Si fos un lloc més proper, estic segura que arribaríem als 100.000 participants.

Penso que serà un gran testimoniatge de l'Església per a les altres religions. Peregrinarem amb molt de sacrifici per testimoniar que com a Església viva, 2.000 anys després, continuem predicant un Crist ressuscitat.

—En què consisteix viure l'any jubilar?

—Jo entenc per Jubileu, a partir de les lectures bíbliques de l'Antic i Nou Testament, el compliment d'una promesa de benedicció d'un Déu generós, l'any del perdó, de la reconciliació, any de nous començaments, d'esperança per al poble. Penso que tot creient ha de viure'l com una oportunitat que Déu ens dona per revisar la nostra vida i donar un impuls a les coses que fem. Si aquest any les nacions es reuneixen i decideixen arribar a acords de pau, penso que poden ser molt més factibles. De totes maneres, els plans de Déu també depenen dels plans dels homes.

Per a més informació podeu trucar a Isabel Alumbres al telèfon 913 515 736. També podeu consultar la pàgina web: www.hosannamultifestival.com
A/e: kingdom.productions@prodigy.net

Glòria Carrizosa Servitje

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Pecat... o delictes?

«El pecat no existeix, només hi ha delictes», ha declarat l'escriptor José-Luis Sampedro (*Avui*, 14/2). En canvi, Joan Pau II, en el seu missatge de Quaresma, acaba de dir que «la humanitat està marcada pel pecat». Addueix, com a exemples, algunes barbaritats que ja formen part de la història del segle XX: deportacions forçoses, eliminació de pobles, menyspreu dels drets fonamentals de la persona... I, en la nostra vida de cada dia, diverses formes d'engany, odi, anihilació de l'altre, mentida... De tot això, afirma, «l'home n'és víctima i autor».

No és poca la diferència que separa aquestes dues interpretacions d'una realitat, d'altra banda, innegable.

La primera, molt representativa de la cultura dominant, redueix l'àmbit d'allò que és èticament inacceptable a les infraccions de la

lleï. Prescindeix, a més, de la seva dimensió transcendent: segons l'escriptor esmentat, és ridícul pensar que l'home, «un petit insecte», pugui ofendre Déu... si Déu existís. De fet, però, pensa que «Déu és una invenció dels homes».

La segona, la de la tradició cristiana, distingeix clarament el mal ètic de l'incompliment de la llei: sabem que són in comptables les perversions que s'han produït —encara se'n produeixen algunes— a l'empara de la llei. Legalitat no sempre vol dir moralitat. Ni tan solament aturem la mirada en els actes exteriors, els únics susceptibles de constituir delictes.

De Jesús hem rebut que el mal no li ve a l'home de fora, sinó de dins: perquè de dintre el cor de l'home surten els robatoris, els assassinats, els adulteris, les avarícies, les trampes, l'arrogància (Mc 7:21-22). D'Ell també hem après que és hipocresia purificar per fora copes i plats mentre per dins són plens de rapacitat i cobdícia. (Mt 23:25).

El nostre concepte de pecat, doncs, va infinitament més enllà que el de delictes. Tant, que podria semblar-nos aclaparador... Sinó fos que ens remet a l'esperança més fonda de l'home: malgrat tot, el bé és possible, la nostra set de puresa pot ser saciada, el paradís que enyorem existeix. Perquè resulta que, feliçment, no som petits insectes sinó petits fills. Fills redimits per la sang del Fill gran. I el Pare ens espera a la porta.

La Quaresma «és temps de conversió i de reconciliació», diu el Papa. I afegeix: «En Crist, fins i tot el temps ha quedat redimit i s'obre a una perspectiva de felicitat inextinguible i de plena comunió amb Déu. El temps del cristià està marcat per l'espera de les nocces eternes, anticipades diàriament en el banquet eucarístic.»

Ara mateix

Impromptu

Pena de mort als EUA

Les eleccions al nostre país són, malgrat certs recargolaments verbals, poca cosa comparades amb les que se celebren als Estats Units d'Amèrica on, per començar, la campanya electoral dura un any llarg. Aquí, els enfrontaments entre candidats poden ser durs, a vegades incoherents. Allí s'admet tota mena de duresa, fins i tot barrejar-hi la vida privada dels candidats; tot és permès, tots els camins són bons si ajuden a ser elegit...

Ara, un dels possibles candidats a la Casa Blanca, George Bush, governador de Texas, s'ha permès deixar per unes hores la seva campanya electoral, per anar a ratificar l'execució de la pena de mort dictada contra Betty Lou, de seixanta-dos anys, ara fa uns quinze anys. La condemnada els ha passat al passadís de la mort en una allargassada agonia, entre recurs i recurs als alts tribunals del país, fins que no hi ha hagut cap més possibilitat.

Penso que la inexorabilitat del governador Bush, al qual se li imputen unes cent vint ratificacions de pena capital des que ocupa el càrrec, té tots els mereixements per ser rebutjat pel més alt càrrec de la nació. I em pregunto quin benefici pot obtenir amb aquesta execució quan podia tranquil·lament commutar la pena de mort per cadena perpètua. Potser hauria perdut vots? Raó de més per desitjar que no arribi a ocupar el més alt càrrec de la nació. És que un aspirant a president de la nació més poderosa del món no es pot permetre el luxe de perdonar?

Oriol Camps